

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 9^{ον}

ΑΡ. 437

1932

Τὸ βιβλίο τῆς ἀγορᾶς
τοῦ 1932 ἀρ. 437
ἐκδόθηκε
ἐκ τῆς ἀγορᾶς

Διά την δροσιά του σώματος
ένα μπάνιο.
Διά την δροσιά του στόμα-
τος μία καραμέλλα.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Προϊόντα
ΣΠ. ΔΑΜΠΡΟΥ και ΣΙΑ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΣΑΠΟΥΝΙ

EDELWEISS

Είνε τα τέσσα-
ρα απαραίτητα και α-
παράμλλα είδη της
τουαλέτας.

Μία δοκιμή θα σας πείσει. Πωλούνται
εις όλα τα Φαρμακεία. Κεντρική 'Απο-
θήκη: Σταδίου 15, Φαρμακείον Μινέρβα.
Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, 'Ομόνοια.

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βια-
σθῇ γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ της φορέματα.
'Ας ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ**
τῆς διπλωματούχου μοδίστας

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ἐλα τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς θερινῆς σαϊζὸν μετὰ χάρι. Παριζιάνικα
γεύστε καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἄπο-
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο 'ΦΟΙΝΙΞ,,

Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ιαματικάς πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν 'Αθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλεων Αἰδηψοῦ—Μεθα-
νῶν—Λουτρακίου—Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
ιαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ δωρεάν. Τελεῖται ἀνακαινίσαις.

Ὡραὶ ἘΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 π.μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)0 μέχρι δραχμῶν 10000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικὸν ἔντομοκτόν
Ἐξολοθρεῖν Μύγας, κουνι-
νορέους, γύλιους, κατσαρού-
ς. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἡ ἀπόπνοια τοῦ στόματος

τύπωσι γιὰ ὅσους τὴν ἔχουν. Τὰ κιτρινωμένα δόντια ἀπο-
θεοῦ χάρι. Δύνασθε ν' ἀπαλλαγῇτε κ' ἀπὸ τὰ δύο μετὰ
χρήσιν τῆς θαυμασίας ὀδοντοκρέμας Χλωροδόντ. Τὰ
θα γίνοντο στιλπνὰ ὡς φιλτισμένα. Μία δοκιμὴ πείθει.
λατὲ μὰς τὴν παρούσαν ἀγγελίαν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέ-
λλωντες 40 λεπτόν γραμματόσημον. Θὰ λάβετε δωρεάν
δοκιμαστικὸν σωληνάριον, τοῦ ὁποῖον ἀρκεῖ δι' ἐπανεπιλη-
χρήσεις. Γεν. Ἀντίπρ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 4
ναί.

Σημειώσατε τὴν διεύθυνσιν σας :

**ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ;**
Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ
περινὰ Σας φορέματα μετὰ
Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ δὲ γίνοντο ἐντελὲς κα-
νοῦργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας
εἰς 61 μοντέρνους χρωματι-
σμοὺς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι.
Λέκκα 21 — Θεσσαλονίκη.
Ἑρμού 16.

Ἡ πῶς μεγάλη εἰκονομία διὰ
τῶν βαφῶν ARTI.

Ἡ ΙΑΤΡΟΣ

MARIA ZOU

Μετὰ μεγάλην πείραν
Μαιευτικὰ καὶ
Γυναικολογικὰ

Νοσηματὰ.
'Αδέραν 14

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰκονομικὸν
ρίπου πήξων ἐπὶ τῆς
Βαρβάρας 18 (Παραρ-
ταγ. Παγκρατίου). Πληροφ. ἐν
τῷ Διευθυντῇ τοῦ
ΤΟΥ», Λέκκα 7.

Τὴ πῶς μεγάλη εἰκονομία διὰ
τῶν βαφῶν ARTI.

17 Ἰουλίου 1932

ΜΗΟΥΚΕΤΟ

969

Ὁ Ὑπνος καὶ ὁ Θάνατος μεταφέρουν τὸ πτώμα τοῦ Σαρπηδόνηος.

(Ἔργον τοῦ Φλάμαν)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΠΑΝΙΚΟΣ

Εἶπε τώρα κάποιος καιρὸς, ποὺ ἕνας ἄνθρωπος τριγυρίζει, μέ-
ρα-νύχτα, σὸ σῶμα μου ἀπόξω... Τί νὰ θέλει τάχα, ὁ ἄνθρωπος
αὐτός ;... Φορεῖ πάντα τὸ παλτό του, μ' ἀνασπασμένο τὸ γιακά, καὶ
κάνει πὸς κάτα περμένει... Κι' ὅμως ἐγὼ τὸ ξαίρω, πὸς δὲν περι-
μένει τίποτε —τόσον καιρὸς, τί μπορεῖ νὰ περιμένει ;— μόνο πὺν κα-
τατεῖται τὶς κινήσεις μου....

Δὲν ἔχω δεῖ ποτὲ τὸ πρόσωπό του. Ἐχει χαμηλωμένο τὸ γύρο
τοῦ καπέλλου του, κα' ἀνασπασμένο τὸ γιακά του... Κάνει, πάντα,
πὸς κάτα περμένει. Κι' ὅμως τὸ ξαίρω πὸς δὲν περιμένει τίποτε
—παρὰ μόνον πὺν με παρακαλοῦνται ! Παρακαλοῦνται μ' ἐπιμονὴ καὶ
τὶς πὺν παρακαλοῦντες κινήσεις μου. Εἶνε στιγμὲς πὺν
νοῦμαι πὸς τὸ μάτι του ἔχει τὴ δύναμιν νὰ χώνεται σὸν
τόχο, καὶ νὰ μπαίνει ὡς μέσ' στὴν κάμαρά μου... Γί-
νεται τέτοιο πρῶμα ; Καὶ γὼ δὲν ξαίρω τί νὰ πῶ....

Εἶμ' ἕνα πλάσμα νευρικό κα' ἀρροστημένο. Ἡ τε-
λειότητά μου ἀρρώστια, πὺν με βαστάζει τρεῖς μῆνες
σὸν κρεβάτι, μ' ἔχει σπασαμένο. Κάποιες ἰδέες σκο-
τεινὲς καὶ φοβερὲς, γυρίζουν, μέρα-νύχτα, σὸν μυαλό
μου... Δὲ βρίσκω ἡσυχία πονθενά....

Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος με παρακαλοῦνται... Τί
συνεπὺς ἔχει, πὺν με παρακαλοῦνται ; Γιατί τὸ κάνει ;
Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω....

Κάθε πρωὶ, καθὼς ἀνοίγω τὸ παράθυρό μου —δὸ
πρὸ κα' ἂν σπρωθῶ, ξαίρω πὸς θὰ πὸν βοῶ νὰ πε-
ρμένει... Πολλὲς φορὲς δοκίμασα νὰ κάνω τὸ γενναῖο, καὶ νὰ τὸν
κατάξω μέσ' στὰ μάτια ! Ἀλλὰ τὰ μάτια του δὲ φαίνονται ποτέ !
'Ἐχει χαμηλωμένο τὸ γύρο τοῦ καπέλλου του, κα' ἀνασπασμένο τὸ
γιακά του. Καὶ μπορῶ νὰ πῶ, με τρῶτο θετικό, πὸς ἔχει λόγους ν'
ἀποκρίνεται τὴ ματιά μου... Ἐκεῖνο πὺν μοὶ κάνει ἀπορία, εἶνε πὸς
δὲ βρέθηκε κανένας, μέχρι τώρα, νὰ τὸν ρωτήσῃ τί γυρίζει, μέ-
ρα-νύχτα, καὶ τριγυρίζει σὸν σῶμα μου ἀπόξω ; Πολλὲς φορὲς τὸ
σκέφτηκα κα' αὐτὸ ; μήπως ἄλλος κανένας δὲν τὸν βλέπει, καὶ τὸν
βλέπω μόνον ἐγὼ ; Μήπως καὶ ἐδὲ φαίνεται σ' αὐτοὺς
ἄλλους ;... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρῶμα γίνεται ποτέ ; Γί-
νεται ποτὲ αὐτὸ τὸ πρῶμα ;...

Εἶμ' ἕνα πλάσμα —νευρικό κα' ἀδύνατο, κα' ἡ ἀ-
ρρώστια μ' ἔχει σπασαμένο. Δὲν ἐλπίζω σὲ καμμί
βοήθεια, σὲ καμμίαν ἀγάπην, πονθενά. Οἱ ἄνθρωποι
μοὶ φάνησαν σκληροὶ καὶ φθονεροί. Ἐχουν νύσσει
τὴν ὑπερηφάνειά μου —κα' αὐτὸ τοὺς κάνει, ἀκριβὲς, νὰ

με μισοῦν... Τὸ ξαίρω πὸς δὲν εἶμαι ὡς κα' αὐτοὺς ! Τὸ ξαίρω
πὸς δὲν ἔσκαψα ποτὲ τὸ μέτωπό μου, κα' οὐτε λήγισα ποτὲ τὴ φα-
γοκοκαλιά μου, νὰ ζητησῶ, ὡς κα' αὐτοὺς, καὶ νὰ ταπεινωθῶ !
Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο με μισοῦν....

Καὶ πὺν πὺν ἀπ' ὅλους —ἀπ' ὅλους πὺν πὺν— με μισεῖ ὁ ἄν-
θρωπος αὐτός ! Εἶνα νὰ τρέξω στὴν ἀστυνομία, νὰ καταγγεῖλω τὴ
διαγωγή του —ἀλλὰ ξαίρω τὴν ἀπάντησή του, ξαίρω πὺν καλὰ
τί θὰ μοὶ πῶναι : ἕνας ἄνθρωπος γυρίζει σὸν σῶμα σου ἀπόξω, κα'
ἐδὲ θαρρεῖ πὸς σὲ παρακαλοῦνται... Ποὺ βασίλευσα γιὰ νὰ τὸ ὑπο-
θέσεις ; Ποὺς ἀποδείξεις ἔχεις ἐναντίον του, γιὰ νὰ βάλεις μὴ
τέλειον ὑποψία ; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γυρίζει μέσ' σὸν
δρόμο —κα' ὁ δρόμος εἶνε γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους...
Μπορεῖ νάχει, κα' αὐτός, τὶς ὑποθέσεις του. Τί σὲ
νοιάζει, ἀφροῦ δὲ σ' ἐνοχλεῖ ;... Ξαίρω καλὰ πὸς θὰ
μοὺ πῶν αὐτὰ τὰ λόγια, γιὰτὶ δὲ μποροῦν νὰ κατα-
λάβουν....

Ἀλλὰ, κα' ἐγὼ ὁ ἴδιος, τάχα, μπορῶ νὰ καταλάβω
τί συμβαίνει ; Ἐνας ἄνθρωπος με παρακαλοῦνται, κα-
τατεῖται ὅλους τὶς κινήσεις μου, ὅταν βγαίνω με πα-
νὸν ἀπὸ πῶς, δὲ μ' ἀφίνει ν' ἀνασῶμαι μὴ στιγμὴ...
Εἶν' ἕνας ξένος, ἀγνωστος σὲ μένα —τίποτε δὲν ὑ-
πάρχει μεταξύ μας— κα' ὅμως φαίνεται νὰ θέλει τὸ
καὶό μου... Γιατί ἕνας ἄνθρωπος, καθὼς αὐτὸς ὁ ξέ-
νος, πὺν δὲν παῖει νὰ σὲ παρακαλοῦνται, κολλημένος,

διαρκῶς, στὰ βήματά σου, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ θέλει τὸ καὶό σου !
Γιατί τότε, ἂν δὲν ἦταν ἐτσι, πὸς ὁ λόγος πὺν σὲ παρακαλοῦνται ;...

Εἶμαι, ὡς εἶπα, νευρικός κα' ἐξαντλημένος —ἕνα πλάσμα με σπασα-
μενὰ νευρά, μ' ἀδυνατισμένη τὴν ψυχὴ καὶ με θολωμένο τὸ
μυαλό ; κα' ὅμως, πάντα, κρατῶ τὴ λογική μου ! Σ' ἄλλην αὐτὴ τὴν
ἡθική κατάσταση μου, σ' ἄλλην αὐτὴ τὴν ψυχική μου ἐξουθένωση, δὲν
παῖω νὰ κρατῶ τὴ λογική μου... Με πόσους κόπους τὴν κράτησα
ὡς τώρα, μετὰ τὸ τελευταῖο μου ἀπῆλμα —θέλω νὰ πῶ τὸ χτύ-
πημα ἐκεῖνο σὸν κεφάλι, πὺν με κράτησε τρεῖς
μῆνες σὸν κρεβάτι— μάρτυς μου ὁ Θεός, κα' ἡ ἀ-
δερφή μου, κα' αὐτοὶ πὺν με νοσηλεύοντο μέσ' σὸν
νοσοκομείο, κα' ὁ γιατρός πὺν με περιποιόταν...
Δίχως αὐτοὺς, θάμειον τώρα πεθαιμένος ! Στὸ τέ-
λος, ὅμως, γλύτωσα, καὶ γύρισα καὶ σῶμα μου...
'Αλλὰ τὰ νευρά μου εἶνε σπασαμένα, κα' ὅρες—
ὅρες τὸ κεφάλι μου πονεῖ, σὰ νὰ τὸ σφίγγει μὴ

φουχτή τανόλα...

«Η παύση μου χαρά, ώστόσο, μετά το γλυτό μου έρωτα της ζωής μου, είνε που τα κατάφερα να σώσω το μυαλό μου: γιατί πώς θα ζούσα, πώς θα ζούσα, με τι τρόπο θα σκεπάζονταν στη ζωή, αν δεν είχα την παρηγοριά, ότι γλυτόσα, μαζί, και το μυαλό μου;... Έπειτα, όμως, που με παρακολούθη, φάνηκε να τα ξαίρει δι' αυτά —α'— ίσως γι' αυτό δεν αποδείχτηκε άσχημα... Περιμένει να ξεαναδιασώσω, να σταθώ στα πόδια μου γερά, για να πετύχει το σκοπό του παύσας! Του φτάνει, τώρα, να με βασανίζει, να μη μ' αφήνει με στασιμότητα σ' ήσυχία, να μου κάνει τη ζωή μαρτυρική, να τη γυμνάζει, μερά-νύχτα, δίχως λόγο, μ' ένα ρίγος και μ' έναν έφιάλη... Περιμένει την κατάλληλη στιγμή, να μου την ξεαναδώσει στο κεφάλι...»

Γιατί έχω καταλήξει να πιστεύω, πώς είν' ο ίδιος, άρχοντας ο ίδιος, που μου την έδωσε, και τότε, στο κεφάλι! Πώς άλλος θα μπορούσε να το κάνει, αν δεν ήταν αυτός ο δολοφόνος, που με μισεί και με παραμονεύει; Πώς άλλος θα μπορούσε να το κάνει;...

«Μουιν σκαμμένος στο παράθυρο του τράνιου, και κοιτούσα το χαρούμενο τοπίο: ένα κομμάτι πράσινο και χίτρινο, άπάνω στο γαλάζιο του πελάγου...»

«Ένα χωριουδάκι, μικρό, στην πλαγιά του μακρινού βουνού... Τά κοιτάζω τα δέντρα περνούσαν άσπρα, προτού προφτάσω να τα καλωσορίσω...» Ένα κομμάτι μακρινά πουλιά, που πετούσαν, άγρυπά, στον ουρανό... Έσκηνα να κοιτάξω που θα πάει... Και τότε βρήκε τη στιγμή να μου τη φέρει! Καθώς είχα στήσει πιάτο, ένωσα το βρόντο στο κεφάλι...»

Κιόπου, δέ θυμάμαι τίποτ' άλλο, «Όταν άνοιξα τα μάτια μου ξανά, βρέθηκα μέσ' στο νοσοκομείο. Ένα μήνα δεν μπορούσα να μιλήσω... Άκουγα, γύρω μου, τους άλλους να μιλούσαν, όμως, εγώ, δέ μπορούσα να μιλήσω...»

«Όλοι πίστευαν, μέσ' στο νοσοκομείο, πώς, καθώς είχα γυρισμένο το κεφάλι, είχα χτυπήσει σ' ένα στυλό τηλεγράφου. Όμως, εγώ, ξαίρω, τώρα, την αλήθεια: αυτός ο άνθρωπος ήταν κρυμμένος κάπου, ήταν κρυμμένος κάπου δίπλα μου, στο τράνι, και με χτύπησε την ώρα που κοιτούσα! Διάλεξε την ώρα που κοιτούσα, για να μην ένοχοποιηθεί, και για να πιστέψουν ίσπερ'όποτε, ότι δόσι δεν τον είχαν δει, πώς, απ' το πιάτο το σπασμένο μου, είχα χτυπήσει σ' ένα στυλό τηλεγράφου... Μόνο εγώ, ξαίρω, τώρα, την αλήθεια, αλλά δεν τη λέω πουθενά, απ' το φόβο μη με πάρουν για τρελό...»

Γιατί πώς άνθρωπος με λογική, αλήθεια, μπορεί να φανταστεί αυτό το πράγμα! Ένας τρελλός, μονάχα, μπορεί να το σκεφτεί! Κι' δι' αυτά, γιατί κανένας, ως τα τώρα, κανένας δέ μπορεί να φανταστεί, μέχρι που φτάνει το μίσος των ανθρώπων... Η ίδια μου ή αδερφή, το αίμα μου, που της έχω τυφλή εμπιστοσύνη, κ' είνε, για μένα, σά μια δεύτερη μητέρα, επιμένει, κ' εκείνη, να πιστεύει στο παραμύθι του τηλεγράφου... Και δεν το μισώ, δεν έχω το κουράγιο να της φανερώσω την αλήθεια, γιατί φοβάμαι μη με πάρει, κ' εκείνη, για τρελό!...

Κ' έτσι με κλειδωμένα χείλη, κρύβοντας το φοιχτό το μυστικό, που μου θανατώνει την καρδιά! «Ως τότε, όμως, θα μισούσα να το κρύβω;...

«Οι' αυτά, αυτός ο άνθρωπος τα ξαίρει, κ' έτοιμολείται της άδυναμίας μου, για να με βασανίζει πιο πολύ! Ξαίρει πώς δέ μπορώ να τον προδώσω, ξαίρει πώς δέ τον τολμά να τ' ο π ρ ο δ ὶ σ α —κ'— έτοιμολείται της άνημπορίας μου, για να με παιδεύει, νύχτα-μέρα, να με παιδεύει και να με τρομοκρατεί!... Ξαίρει πώς έτσι με σκοτώνει πιο καλά-πιο καλά, πώς άκρ' του άσφαλουζ—παρά να ρχόταν, για δεύτερη φορά, να μου την ξεαναφέρει στο κεφάλι... Είνε πανούργος κ' υπολογισμένος: περιμένει πάλι τη δουλειά του, χωρίς κινδύνους από πουθενά! Κ' έτσι κ' άλλως, το ξαίρει πώς δέ θα του γλυτώσω—πώς δέ είνε δυνατόν να του γλυτώσω—κ' ξεακολουθεί μ' επιμονή, και με τον καινούριον αυτόν τρόπο, το φοβερό, το καταχθόνιο του έργο...»

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ο Π ρ ὀ δ ὠ ς.— Κατηγορούμενη, για τρίτη φορά σε έφινον έδω ως μέθυσο και ταραξία. Κόφτο τέλος πάντων, μην ξαναπίνεις.

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ὡ μ ε ν ο ς.— Μάλιστα, κ. Πρόεδρε. Άλλα, έξορετε; Πίνω για να λησμονώ.

Ο Π ρ ὀ δ ὠ ς.— Έν τούτοις... δεν λησμονείς να πίνεις.

Από το «Ημερολόγιο Γεροντοκόρης»:

«Η σοβαρές άτυχίες που μου συνέβησαν εσχάτως, ύπερκαψαν την όγρεια μου! Κατά τα δύο τελευταία έτη έβγα τολλάχτον... έξ' μ'ηνας μεγαλειτέρα!...»

—Ο κ. Τζιμ που πέθανε προχθές, άφησε ό,τι είχε και δεν έμεινε στο «Ορφανοτροφείο.

—Μπά! Και πόσα άφησε;

—Δώδεκα παιδιά!...

Στο δικαστήριο.

Ο Πρόεδρος προς τον κατηγορούμενο κοινά:

—Έχεις να προσθέσεις τίποτε, κατηγορούμενη;

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε. Τα μυαλά σας θέλουν κόρημα!...

Στην άγορά:

—Τι είδους ψάρι είν' αυτό;

—Γλώσσες. Πάρε κάμποσες, άφεντικό.

—Εδώριστό! Μου σπάνουν ή γλώσσες... *

Οι σημερινά γιατροί.

—Πώς πηγαίνεις;

—Χειρότερα, γιατρέ μου!

—Τότε, πάρε τα συνάμα που σου έδωσα.

—Μά δεν πήρα κανένα...

—Τότε άρχισε να τα πιάς της.

Η εὐσπίαχνη κυρία στον πεφλό έπαύση:

—Γιατί δεν πηγαίνεις στη Μαγαλόαση στην Τήνη; Ίσως ή χάρι της σε θεραπεύσει.

—Τί λέτε, κυρία μου; Θέλετε δηλαδή να χάσω το ψωμί μου;

Στο έστιατόριο:

Ο πελάτης.—Αυτό το ψηστό δεν ήταν τόσο καλό, όσο έβγα που έβγα την Κυριακή.

Το γ κ α ρ σ ὶ ν ι.—Αδύνατον, κύριε. Είνε άρχικός το... ίδιο!

Η π ε ρ ρ ὶ α.—Απόψε είδα στον ύπνο μου πώς βρήκα και ή πια το άθάνατο νερό.

Ο γ α μ π ρ ὶ ς.—Πολλές φορές, μητέρα, βλέπει κανείς τέτοια δυσάρεστα όνειρα...

Γυρίζει πάντα στο σπίτι μου απόψε, με χαμηλωμένο το γέρο που κατέβηκε, και μ' άνασπαζμένο το γασά του... Θέλει να δείξει πώς δέ με προσέχει, κ' όταν του δείχνω φανερά πώς τον κοιτάω, πάλι νύχτα πώς σφυρίζει αδιάφορα, και πώς χαζεύει με τ' άνασπαζμένα τα σπίατα, κ' όστόσο βλέπω το σκαρνατωτό το γέλιο του, κ' έκρατει το πρόσωπό του γυρισμένο... Κάθε μέρα, το βλέπω και πηγώνω... Είμ' ένα πλάσμα νευρικό κ' άρρωστικό, ένα πλάσμα με σκαταμένα νεύρα, μ' άδυνατισμένη την ψυχή και με το μυαλό τον δολομένο. Φοβάμαι τώρα μήπως τρελλαθώ—μήπως τώρα τρελλαθώ στ' αλήθεια... Γι' αυτό, πριν άκούμα τρελλαθώ—και δέ μπορεί παρά να τρελλαθώ, αν αυτό βαστάξει πιο πολύ—μια μέρα που δέ τον πετύχω μόνο, κ' άρσ' άπό πιάτο το παράνημά μου πιστόλα, θ' άνοιξω το παράνημά μου με τρόπο—και μια στιγμή που θάνα γοιτισμένος, κ' άκοντας πώς τάχα δέ με βλέπει (1), θα σημάδω το σφυχτό που το κεφάλι—κ' αν καταφέρω και το χέρι μου δεν τρέμει—καθώς τρέμει τούτη τη στιγμή—μπορεί και να γλυτώσω μια γράμματα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. Δ.

Φιλοπονημία που αλλάζει καταπληκτικά. Πότε είνε όμορφη, πότε άσχημη, πότε φασοφορίζουσα, άλλότε σκοτεινή, πολλές φορές θελκτική, κάποτε αδιάφορη, άλλ' ως έπί το πλείστον γοητευτική. Σας συναρπάζει με το συμπληκτικό ύψος της. Θεάται σε όλες τις δεξιότητες και τα κοσμητικά κέντρα. Φαντατική θασούτις χορού, έκδρομων, μπριτζ, άπλοισματα και κομμά ντινιέρη. Την διακρίνει χάρις ξεχωριστή, λόγω σιλουέττας και συνόλου. Πολύ μελαγχολική φυσιογνωμία που φοιτίζεται από ένα λαμπερό μειδίσμα.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Σε κύκλο ώραιον κυριών ετελέσθησαν οι γάμοι της δος Ε. Χαροκόπου μετά του κ. Σπ. Ι. Θεοτόκη.

—Η νύμφη, πραγματική εμψύχωση της κομφοτήτος, με φρόνημα από λευκό σατέν, σε γραμμή θαυμασία.

—Όρσο πλάσιον γύρω από την νύμφη άποτελούσαν ή κ. Ι. Σεργίου με τουαλέττα μπλε-αέλ, ή κ. Νέλλα Μάτσα με τουαλέττα έμψυκή και αί δεξ' Εμπεριόπου, Σταύρου, Απέργη.

—Επίσης παρευρέθησαν αί κυρίες Σακελλαρίδη, Άντ. Μάτσα, Εμπεριόπου, Βιδάραλη, Προτοπαπαδάκη, Απέργη.

—Δύο έμψυχες καίελες αί μικρά Θεοτόκη και Φωκά με φορέματα σπίν' και καπέλλουσα δαντελλένα κρατούσαν την ούρα της νύμφης.

—Από τις πλέον ευχάριστες δεξιότητες την παρελθούσαν Λευτέρη εις την Αμερικανικήν Προεδρίαν.

—Αί μεγαλοπρεπείς αθήουσες παρουσίαζαν μαγευτικό θέαμα, σολομύνης όλες με κρίνους ρόζ και κόκκινους.

—Υπό ητοιματικήν έτοιμην, το θέαμα έκτάκτως ευχάριστον. Φορέματα σε χρώματα πιστόλ και έμψυκή, άρκετά άσπρα, τα όποια, όπως πάντοτε, ήταν και τα πλέον εκίκα απ' όλα.

—Η κ. Βλάσση με λευκή τουαλέττα και θαλασσί κέντημα, ή δς Άλεξ. Μακκά πολύ έμψυχη, φέρουσα τουαλέττα στην ίδιου συνδυασμό.

—Η κ. Μύρρις έδέχετο φιλοφρονέστατα.

—Παρευρέθησαν Προεδρις Γαλλίας και ή κ. Κλεμάν Σμιόν, Προεδρις και ή κ. Μαυρουδή, Προεδρις Αγγλίας, Γαλλίας, Ιαπωνίας, Πολωνίας, Πρόδρις Αθηνάς, Γαλλίας και Αμερικής.

—Επίσης παρίσαντο Στρατηγός και ή κ. Μανέττα, Στρατηγός και ή κ. Γκωμπάρ, ή κ. Τύκη, ή κ. Έλένη Ν. Μακκά, Γραμματέις Ρουμανικής Προεδρίας κ. Δημητρίου, κ. και κ. Βικέλα.

—Παράστηση εύμορφη ή δς Λένα Μιχαλακοπούλου.

—Χαριτωμένες έμφανίσαις αί δεξ Τσιούρι.

—Την παρελθούσαν Τετάρτην χορευτική μαστίχη παρή τη κ. και τη κ. Ν. Νικολαΐδη εις την έν Κηροσία κομφοπότην Έσπυλίν των.

—Η δς Λένα Νικολαΐδη, ένα έμψυχον κομφοπότην, με μπλε-αέλ μοισσελίνα και έμψυκούς άπ' άσπρινά σπασίνα όνιφρόδους έμψυκούς.

—Επίσης έθιμασίση ή χάρις και ή κομφοπότης δύο παρελθόντων δον Α. Αμπατιέλου έν Λονδίον με όργανα ρόζ κέντημα μπλε-αέλ με άπλου σπίατα και κομμή κοινά και της δος Άλκας Γ. Λικαροπούλου έν Τεργέστης με τουαλέττα θαυμασία από πικέ άσπρο με λουλούδια ρόζ και θαλασσία.

—Επίσης διακρίνονην την κομφοπότην κ. Γ. Φορέστη με τουαλέττα χαριτωμένη τούση και ρόζ έμψυκή, κ. και κ. Ζαρίφη, την δα Διαμαντοπούλου, κ. και κ. Ρωσέτη, κ. και κ. Εμπεριόπου, την κ. και την δα Ζαυεροπούλου, έκτάκτως χαρίεσα, δας Άλ. Δημητριάδη, ή μια με λευκά και ή Άλλη με ρόζ τουαλέττα, κ. και κ. Γεωργιάδη, δς Γεωργιάδη, θαυμασία έμφανίσαις.

H MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

—«Αν θέλετε να φυλάξετε κάπου τ' άσχημά σας για κάμποσον καιρό, βάλετε τα μέσα σε στεγνό άλεύρι, δον να ελστε βέβαιον, ότι δεν θα λάβουν τίποτε.

—Για να μη ξεραθώ ή μολυγιάσει το τυρί σας, άρκει να το διαλώσετε σ' ένα καθαρό πανί, μουσκεμένο με ξέδι.

—Όταν πέσετε και χτυπήσετε κάπου, βρέξετε ένα μικρό κομμάτι κόλλας ποικαμίσσον μέσα σε κρύο νερό και αλείφετε μ' αυτό το χτυπημένο μέρος.

—Αν τ' άνθη που σας έστειλαν έχουν άρχισει να μαραίνονται, πριν τα τοποθετήσετε στα βάζα, βάλτε τα για λίγο ώρα μέσα σε ζεστό νερό.

—Πριν φάτε το πορτοκάλι, άφήστε το για λίγο μέσα σε ζεστό νερό, όποτε θ' άποκτήση γλυκύτητα, άρωμα και θα ξεφλουδίσει άμέσως.

—Για να βγάλετε εύκολα τις έτικέτες από τις μπουτίλιες, άρκει να τις βρέξετε πρώτα με κρύο νερό κ' έπειτα να τις περάσετε έπάνω από φωτιά ή τη φλόγα ενός κερού.

—Για να μη μαυρίζουν ή πατάτες στο βράσιμο, πριν τις βάλετε στο τέντζερη, βουτήχτε τις μέσα σε κρύο νερό κ' έπειτα ρίξτε τους λίγο ζουμί από λεμόνι. Τότε ή πατάτες θα διατηρήσουν μαγειρούμενες, όρσο χρόνο και θ' άποκτήσουν μεγαλειτέρα νοστιμίδα.

—Τα λαμπογιάνια—και μάλιστα τα ντόπια—δεν σπάζουν, αν τα βράσετε σε νερό πουχτετε διαλύσει άνάλογο μαγειρικό άλάτι.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΙΕΤΑΙ...

...Μεγάλη μου αγάπη, ταχώς, από κάποιον φίλο, πώς ο ζωγράφος Βερνέλ έπαυσε το πόδι του, πέφτοντας από τ' αλόγο του. Ο Βερνέλ κατοικούσε αυτή την εποχή στο Μπαρμπιζόν κι' αναγκάστηκε, περιγίνομενος με το άμαξι να τον δώ, να διασχίσει το γεροντικό δάσος. Περιγίνομενος κάτω απ' τα πανήγυρτα δέντρα, έννοιωθα μιά βαρεία και πικρή καταχνιά κι' με πνίγη και να νύτση το καστόι μου. Το παχύ στρώμα των πεσμένων στη γη φύλλων, μουσεμμένο κι' αυτό απ' την προηγή πάχνη, φάνταζε σαν ματωμένο μο ταπέτο κι' έννοιζε τον θόρυβο του άμαξου που κυλούσε με γογγυράδα.

Η έκδρομή μου αυτή, με τέτοιον καιρό και με τέτοια τοπία, ο λόγος μου, κι' έριξε σε κάποια μελαγχολία, ποτίζοντας την ψυχή μου με μιά θλίψη άδοξη κι' άνεξηγήτη. Γι' αυτό άκουστικότερα έξαφτανά, όταν, φτάνοντας επί τέλους, στο σπίτι του Βερνέλ, τον βρήκα έαυλωμένο στο κρεβάτι του, χαρούμενο για την έκδρομή μου και συντροφευμένο απ' τη φιλενάδα του Κλοτίλδη, μιά άσπρη-θυστή ξανθή άμορφη με όνρα γαλάζια μάτια.

Στο τέτατο σταβολόσπερο πρόσχαμα και φωτιά γερή, που ξέχινε στο δωμάτιο ζεστασία ήδονική, Ο σκύλος του ζωγράφου κοιμόταν, κοιλουραμένος στα ποδαρικά του κρεβατιού, ή Κλοτίλδη διάβαζε περιοδικά, γυμνιστή στο υπάβαν πλάι στη φωτιά κι' ο Βερνέλ ήταν χαμένος σ' ένα σύννεφο καπνού, που έβγαινε απ' την πύα του.

Αλλάξαμε τα σχετικά κοπιώμενα, ζήτησα λεπτομέρειες για το πέσμά του από τ' αλόγο, έμαθα πως το πόδι του, το βυμένο στο γύμνο, πήγαινε στο καλύτερο, κι' έπειτα ξετέραμε στις συνηθισμένες μας ασχολουβέντες...

Σερά-σερά και χωρίς και μεις να νοιάζουμε πως, το κουβεντολόι μας κατακαί-λανε στο αιδίο θέμα της αγάπης. Άρχισε πρώτη ή Κλοτίλδη να μιά μιλάει για ρομάντζες, όνειροπολήσεις, ρεαλισμούς και περιπάτους άγχαϊς σε καταστροφικά τοπία, κοντά σε λένες ήτοιχες και σε γαλήνες άμορφιστές.

Έπειτα απ' την Κλοτίλδη ήθελε ή σειρά μου. Μίλησα κι' ένω για τις μονοταρίες των άτελλ του Μονταρνός και για τα ξεφαντώματα της μεσομυίας παρέας μου. Αλλάξα τις διηγήσεις μου, γερά, με άρετες ύπερβολές, που άνδραζαν την Κλοτίλδη να ξεφωνίζει κάθε τόσο, ντροπαυμένη.

Έκεί όμως που φιλοφρόντασε και έννοιωστα γελούσαμε κι' οι τρεις μας, ξαφνικά, ο φίλος μου Βερνέλ καπορώσε λήλας. Έπειτα τον έπιασε μιά τρομερή άφορημάδα και τα μάτια του πλανήθηκαν, με κάποια μελαγχολία μέσα τους, στο ταβάν. Τον στρώσαμε μπροστά για την έ-ξαρση του βουβισμού του, μιά αυτός, πετώντας την πύα του στο τέτατο, κούνησε άνοι-μμένα το χέρι του και μιάς έπεσε άνοιχτά:

— Όχι, άδερφέ, και σεις! Αλλά που λέτε για τον έρωτα, είνε άνεμοσκορπισμένα λόγια και ασχολιόμρες με πατέντα. Μιά είνε ή άληθινή κι' άγνή αγάπη. Η μοναδική και πλημμυρισμένη από άθλο μύθο, μιά κι' άξέχαστη αγάπη: Αλλά που νοιάζομαι στην ψυχή μας, μιάς παύουμε να είμαστε π α ι δ ά κ ι α κι' άρχίζουμε να γινώμα-στε παιδιά. Άληθινή αυτή που νοιάζομαι σαν βγαίνουμε απ' τη δευτέρα και μπαίνουμε στην τρίτη του Γνωστικού τάξι.

...Μη γελάτε. Δέν ξέρω τί γίνεται στις ψυχές τις δικές σας. Μιά ή δική μου ή ψυχή φουτουρνάει στη θύμω της πρώτης άθδ-ας μου αγάπης. Κάνε μου τη χάρι, κοπέλλα μου Κλοτίλδη, να μη μου κατασφράζετε. Σ' άγαπάς και κι' άγαπάς τρελλά. Το ξέρετε. Λογόν δέν πρόκειται να ύποπτησω τον εύτυχισμένο τόσα χρόνια δεκά μου με τόσα που θα πώ. Άλλο το ένα και άλλο το άλλο. Έτσι μπροστά, χωρίς μου. Μη μου θυμώνετε δορεάν, αλλά τεντώ-στε κι' οι δυο σ' αυτά σας ν' άκούστε την πρώτη μου αγάπη.

... Πάνε από τότε χρόνια πάμπαντα. Ήμουν μαθητάς έσω-τεμώς στο Λύκειο Άνφύ, γιατί τα γονιά μου έζωσαν στη μακρινή τους πατρίδα. Κάποια κυρία, πατριώτισσά μας, παντρεμένη στο Παρίσι, άς την πούμε Τερέζα, έλαβε μιά μέρα κάποια έπιστολή απ' τη συγγενική ή μητρική.

... Ήθελε λοιπόν μιά Κυριακή άπόγευμα στο Λύκειο και μοιείδε την έπιστολή αυτή. Την διάβασε και άδρασαν τα μάτια μου. Την παρακαλούσε ή μητεροδία μου νάρχετα στο Λύκειο, γιοτρές και

Κυριακές, και να με θάβει περίπατο μαζί της, γιατί ήμουν άπο-νους από Παρίσι.

... Την είχαρίστησα κι' όλη την παιδική μου θέρη και θέρη και μάλαμα ως άναγκάστηκα της φίλτρα το χέρι. Άς είνε... Την πρώτη εκείνη Κυριακή δέν βγήκαμε περίπατο, μιά κάθησε κοντά μου στο σάβαν του Άνφύ, περισσότερο από όρα.

... Ήταν χαρούμενη ή κυρία Τερέζα, ήταν γοητευτική. Με λαχρόνη και μαλακία, καμιά τριανταριά χρόνων, έχε μικρό και λυγρό κορμί, στήμα σαν το κεράσι κόκκινο και μιά ταχαίνα μαντίλα. Καθώς φορούσε ένα κομινό πακέρι, έφαριστό σαν κι μικρό το πλάσιον, κι' έχε στο λαιμό της γόρφο ένα καπέλο, σκληρό καλλάρ, θα την νόμιζε κανένας για μεγαλύτερη μου άδελ-φή. Ήμουν βλέπετε, μικρός, και έχα άφύσκη άνάπτυξη στο γεροδύμενο μου κορμί.

... Φιλανθρωπία: χαρούμενα, τραγουδώντας τα μπαλόνια και μούφρες σ' ένα κομινό παλτό, Έμαθα πως ο σύγγός της, η μα-μαίχης σε κάποια Τριαντα, παντρεμένη άπάνω-κάτω—μα-τιν-γίνομας κι' ατόν άγρότερο— έστεψε με τα μούτρα στη δύ-λα και την άρπη, την καμένη, χωρίς περίπατο πολλές φορές κλεισμένη μέσα και ξεκομμένη απ' την πύλη.

... Έτσι πέρασε το πρώτο Κυριακάτικο άπόγευμά μας. Κι' έ-ταν ή κ. Τερέζα έτοιμη, έννοιωσα μέσα μου μιά άνάφορη έπίσημη, μιά τρελή χαρά. Θύλασε πεία για μένα ή άναρχή έλευσούρα, ήως σάβαντα, στο παλάτιό έκείνο Λύκειο. Δέν θα μάτωνα πεία ή καρ-διά μου απ' τη φίλτρα της, κάθε γιορτή και Κυριακή, πούλανε τους συντρόφους μου να βγαίνουν περίπατο με τους γονείς των ή με τους συγγενείς των και δέν θα ξαναδοκίμασα ποτέ μου την π-ηρα της μοναξιάς μου, σαν έβγαζαν δια-τους, χοροπηδώντας πρόσχαμα και κι' άρ-νων μονάχο μου στους τέσσερες φίλους π-χους της μακρινής της Λυκείου αλλής. Και τί χαριτωμένο σύντροφο έδωσε στις περιπάτους μου, Θεέ μου!

... Ήμουν καταγοητευμένος με την κ. Τερέζα. Μοιφρες τακτικά καπορώσε με γλυκίσματα, έπαιξε πληροφωρίες για την ποδοβό μου και ποτέ της δέν με μάλισε, ούτε κι' όταν άκόμα μάθαινε πως ήτομ σ-χημους βαθμούς στο μαθηματικά.

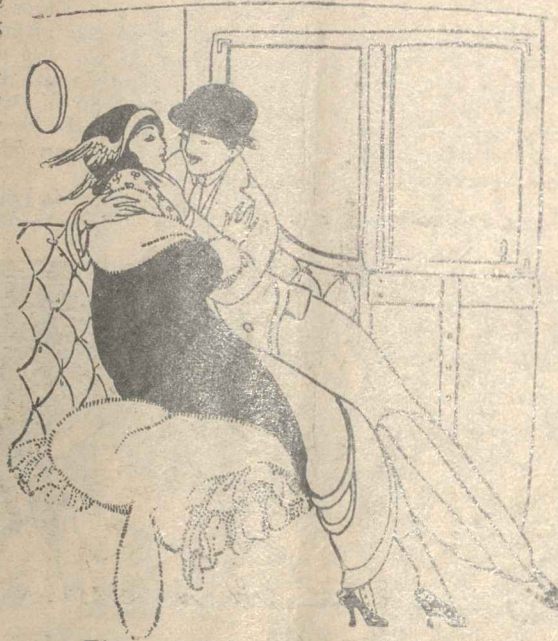
... Ήταν άξιαγάπητη. Η χαμογελα-τή πύνα έπαιξε κι' αυτή, για τις τρελές μου στών περίπατο μαζί της, ή σαν πούλανε καλίσματα γλυκιά φρονή της και ή παλά-σση, έννοιωστη φίλτρα και μαζί μου κούνησαν δλοκλήρονα την καρδιά μου.

... Ήταν άρταστη ή καλίσση της ή πέναντί μου. Ήθερε να καλίσση τον πα-διό έγωισμό μου, φερνόνταν μαζί μου με άρταστη μαεστρία συμπεφορράς, κι' ήρε να ριζώνη στην ψυχή μου την πεπότη, πως, παρά τη μικρή μου ήλεια, ήμουν κι' ένω έπί τέλους κάτι. Μούλανε συχνά τις φέβγας άστροπορδωτή την χηδεμονία της πύνας μου. Κοντά της δέν κούνηλα πεί απ' τη ντροπή μου για τα χαροκαυμένα μου παπούτσια και για τα έκαυτά μου ρού-χα. Τόσο συγγενήτακα μαζί της, που άρ-χιστο σέγγό της να την φίλη στα χείλη.

... Τον έζηρούμενον άδελά μου, παυ' όλο που μου φερνόντε κι' αυτός εύγενικά και με καλίσση. Έργαζόταν σπου και τις έν-ρικές άόμα, φερνόντας απ' το γραφείο του χαροφύλακες γαμ-τους έγγωφας. Κι' όταν ή Τερέζα μου, ντιμένη κι' έτοιμη, κοιπό-ρίατο, της άνακαλούσε να μιάς σινωδέγη στόν π-... Α! Πρό πατρός ή έργασία. Δέν πεύραζε. Βγάλε τον μικρό δουλειά μου... Τότε... Ο... Τότε τον εύγνωμονούσα. Μοι έχόντε να τον φίλω!

... Και βγαίνοντας μαζί με τη γλυκιά μου μαρομεγλή φίλη μου και κάναμε άξέχαστους περιπάτους, μαρομους, γεμάτους γοηψία, χυσιές πλατείες. Πηγαίναμε στα θεατρώνα και βλέπαμε τότε-μες παροφύλακες άπογευματινές, ή καθόμαστε οι δυο μας δλομώ-ποι στις άπομρες γωνίες των καρενέων και ροιφούσαμε λευκάνα.

... Με κρατούσε απ' το χέρι και της έκαργα θεμά το δου-της, χωρίς να μου το πούνη πίσω. Την κρατούσα άγχαϊς και με-θούσα απ' τη ζεστασιά κι' απ' το καμίσια του λυγρού κορμού

Την κρατούσε στην άγκαλιά του...

ΤΟΥ PAUL MARQUERITE

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το μοιραϊόν. Πώς γλύτωσε απ' τα νύχια του θανάτου ο Μ. Ναπολέων. Η διαφορά μεταξύ μιάς ώραιας κυρίας και ένός... ρολογιού του τοίχου. Μιά έξυπνη άπάντησης του Φοντενέλ. Το κέλεπο του Βερολίνου έκδότη. Ζητείται σύγγος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Το 1791 και άκριώς το πρωί της 15 Ιανουαρίου, ο Μέγας Να-πολέων, λοχαγός τότε του πυροβολικού, περνούσε την ώρα του πα-γοδρομώντας σε μιά μικρή παγωμένη λίμνη, κοντά στα όχρωμάτα της Όζόνης.

Το μεσημέρι, όταν έφτασε ή ώρα δώδεκα, ο Ναπολέων έβγαλε τα παγοπέδιλά του για να φύγη, είδοποιήθει ότι το γεμάτο ήσαν έτοιμα. — Έλάτε να κάνουμε ένα γύρο άκόμη, τον παρακάλεσαν τότε οι φίλοι του.

Ο Βοναπάρτης έδίστασε για μιά στιγμή. Φάνηκε πως ήθελε να ξαναρχίσω το παιχνίδι. Για να δειξη όμως πως έχε τάξι στη ζωή του, χαίρετσε τους φίλους του κι' άπομακρύνθηκε.

Ύστερα από λίγα λεπτά, τη στιγμή άκριώς που καθόταν στο τραπέζι για να γευματίση, έτρεξαν και τον έλληροφόρησαν ότι οι δυο φίλοι του, μαζί με τους άποίους παγοδρομούσε από δλίγον, έπνι-γαν. Ο πάρος της λίμνης έχε σπάσει κάτω απ' τα πόδια τους και οι δυστυχισμένοι νέοι έχαν εξαφανισθεί κάτω από το παχύ στρώ-μα του.

Ύστερα από χρόνια, διηγούμενος το περιστατικό αυτό ο Βονα-πάρτης έπρόσθετε:

— Εάν δηλαδή έκανα τότε ένα γύρο πενήντα μέτρων πάνω στόν πάγο, δέν θα μπορούσε τώρα τ' όνομά μου να κάνη τον γύρο του κόσμου!...

Σε κάποια οικογενειακή συναστροφή, στην όποια παρευρισκόταν

κι' ο διάσημος φιλόσοφος Φοντενέλ, έπαζαν, για να κεράση ή ώρα, το γινώ-στό παιχνίδι των επαράδ-ξων έρωτήσεων.

Η οικοδόσποινα, ή όποια άλλωστε ήταν χαριστάτη και πολύ εύφυη, άπει-νομένη κάποια στιγμή στόν φιλόσοφο, τον ρώτησε:

— Ποιά διαφορά ύπά-ρει, κύριε Φοντενέλ, μετα-ξύ έμού και ένός ρολογιού του τοίχου;

— Η διαφορά, κύρια μου, είνε ότι το μέν ρολόι μιάς ύπενθυμεί τις ώρες, ενώ σεις μιάς κάνατε να τις ξεγνάμε, άπάντης ο φιλοφρονέστατος και πνευματο-δέστατος φιλόσοφος.

Κάποιος Γερμανός έκδότης, για να ρεκαλάμη ένα καινούργιο ρο-μάντσο που κυκλοφόρησε τελευταία, μεταχειρίστηκε το έξης έξυπνό-τατο κόλπο: Έδημοσίεσε την παρακάτω άγγελία στις έφημερίδες και τα περιοδικά του Βερολίνου: «Κύριος, μαρομένος, ώρας και πλοισώτατος, θέλοντας να νυμφευθή, ζητεί σύγγον, ή όποια να όμοιάη με την ήρωίδα του δεινα μυθιστορήματος του συγγα-φείας Χ.»

Όπως ήταν φυσικό, την άλλη μέρα κίόλας δλες ή δεσποινίδες κι' δλες ή χήρες του Βερολίνου έτρεξαν ν' άγοράσουν το έν λόγφ ρο-μάντσο, για να ίδουν άν έμοιάζαν με την ήρωίδα του.

Κι' έτσι το βιβλίο πουλήθηκε άγρίως.

Ο μέγας Άμερικανός έφευρέτης Έδισον έδωσε κάποτε τον έξης όρισμό περί της μεγαλοφυίας, σε σχετικά έρώτητοι δημοσιογράφους: — Από τοίς έκατό, έπει, ή μεγαλοφυία είνε πνεύμα και έννενηντα άχω τοίς έκατό είνε έργασία. Άλλά έργασία έπίμονη, διαρκής, εύσ-νείδητη, με προδιαγεγραμμένο σχέδιο και σκοπό.

Μιά απ' τις ιδιοτροπίες του Έδισον ήταν και το ότι δέν ήθελε, με κανένα τρόπο, ν' άποτυπώση τη φωνή του επάνω σε πλάκα γραμ-μοφόνη.

Θά πέθανε από άηδία. Έλεγε, βλέποντας κολλημένη επάνω στύ γραμμόφωνα του δρόμου τη ρεκάμα: «Έδω, κύριοι, με μιά πεντά-ρα μπορείτε ν' άκούσετε την όμιλία του Έδισον»!...

Στις έργασίες του μολατάτα για την τελειοποίησι του γραμμο-φόνου, ο Έδισον άναγκαζόταν ν' άποτυπώνη τη φωνή του σε διάφορες πλάκες, τις όποιες, έννοείται, έθρυμάτιζε κα-τόπιν.

Σε κάποιον στενό φίλο του όμως έδωσε κάποτε, με μεγάλη του στενοχώρια βέβαια, μιά τέτοια πλάκα, με λίγες λέξεις δι-κές του επάνω. Η πλάκα αυτή είνε και ή μόνη που σώζεται σήμερα, μετά τον θάνατο του μεγάλου έφευρέτου.

της. Κι' όταν με χιάδετε στα μαλλιά, έχοντας τη γλυκιά ματιά της γεμμένη καπνο, πέρα στών δοξόντων, άρηρημένη λίγο και γεμάτη από ρεαλισμούς, που τότε δέν τους έννοιωσα καθόλου, δλοκλήρη ή άπαξί μου λαχρόνιζε τη δική της. Γινόμουν κείνη τη στιγμή σκλάβος της παντοεινής και ξεχείλιζε απ' την ψυχή μου ή λατρεία και ή άφοσίωσι γι' αυτή.

Το άνερό μου το μαγευτικό, το πλάνο και άξέχαστο όνειρό μου, σταμάτησε ίσως δώ, Εύτυχώς; Άτυτυχώς; Δέν ξέρω... Αλλά που ξέρο μόνον είνε, ότι έννοιωσα φαριμασερή τη δυστυχία τότε. Τότε που προπονήναμε μπροστά μας, σε κάποιον περίπατο μας έ-κείνος ο καταρραμένος άνδρας, ο ψηλός και καστανομάλλης, πουχε μωστιακά σακάκι και λυγρή κορμοστασιά.

Ήθελε πρόσωπο με πρόσωπο μαζί του τ' άπομειήμερο έκείνο. Τον κατέλαμε μιά στιγμή κι' αυτός κάπταζε έκείνη, την Τερέζα μου. Ταράχτηκε ή γλυκιά μου φίλη στο άντίκρουσμα του λεβέντου κορμού του κι' έννοιωσα το χέρι της να σιγοτρήνη στο δώ μου. Την τράβηξα άπότομα, λαχταρισμένος κι' έγω, χωρίς να ξέρω το γιατί, θέλοντας να προσπεράσουμε το έπαλινδύνο έκείνο ά-τομα. Κάναμε λίγα βήματα κι' είδα τότε με τήλεια και μωδρουνε τά σκιά και τη στροφή πίσω το κεφάλι της ή Τερέζα και τον μωδρουνε τά άναμμένα τόν άρσιντο έκείνο. Μά κι' αυτός το ίδιο έκανε.

...Έξερτε τί άπόγινε; Νά σας το πώ: Τόν ξεναούσαμε πολ-λές φορές τον χώρο αυτό. Η φίλη μου έχε σταματήσει τώρα τις έννοιωστες φιλοφροίες της κι' έχε γίνει πιά σκεπτική. Άράωσε τις έπαφές της στο Λύκειο. Έπαψε να με βγάδι περίπατο συχνά και άρχι-αγά την έχασα έντελως. Άπέλπιστα κι' έπιασε τότε, Ά-πέλπιστα μάρη και σκεπτική. Με δάδνα στα παιδικά μου μάτια, με σκαρμένη την ψυχή μου, της έγραφα πολλές φορές. Μάταια δ-μας έπεφταν την άπάντησή της.

...Όπου μιά μέρα, σε κάποιον περίπατο κοινό μαζί με τους συμμαθητές μου, την ώρα που μιάς περνούσε ο δασκαλός μας, στη γραμμή δώ-δω, απ' την πλατεία του Έτουάδ, έννοιωσα τη θλίμ-

μένη και χαμηλωμένη μου καρδιά να την τραβάει κά-τι σαν μαγνήτης. Σήκωσα το κεφάλι μου και κάπτα-ξα λούζι και... κόντευα να ξεροκόσω απ' τον πόνο.

... Ήταν αυτή. Σ' ένα άμυξέ κλιστό. Κι' έ-ε-ί-νος πιά της! Την χα-παύσε στην άγκαλιά του!

...Τους έχασα άμυσος από μπροστά μου, χωρίς να είμαι βέβαιος άν με ξεχώριζε το πιά της. Ό-τε και την ξανάβρα από τότε. Ότε και θέλησα να μάθω τί άπόγινε.

...Δέν την ξανάβρα, φίλοι μου, και ζει άξέχαστη μέσα στην καρδιά μου άκριώς.

Εδώ τελείωσε τη διήγησί του ο Βερνέλ, μιά δέν πρόλαβε να κερτίση για πάλι το μελαγχολικό του απ' τις άναμνήσεις ύφους. Ξέ-παρε κι' αυτός μαζί με μένα σε γέλια άκράτητα και τριανταχτά! Παι;

Παύ ή Κλοτίλδη του, καταφουσκωμένη από την τελευταία φρά-ση του, πως τοίχαινε δηλαδή άξέχαστη ή άλλη, ταλάχτηκε μοναμιάς απ' το πνέειν, τράβηξε δώ-πρεξ ματιάς άγρυπνέμενες και βγαίνον-τας απ' το δωμάτιο, έλεισε πίσω της την πόρτα, με θόρυβο τρομα-γιά! Η φίλτρα ή Κλοτίλδη!...

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ο κόρη εύδοκίαμένη, αλλά τόσο δειλή στην πρώτη νεότη σου, όταν άκόμα κρύβες το όραίο κόκκινο πρόσκοπό σου στα μεταξένα πλάνα πέδα σου, ο άσπρηχο τριαντάφυλλο, είσα μέσ' στα λου-λούδια σάν τη Σουλτάνα μέσα στις σκιάδες της, σαν τόν Έμψη ημερομηνία από τα παλλήραμα του.

Στο μωμένο σου στεφάνι κλέβεις τόν αϊθέρα όλων των άρω-μάτων, ο έρωτικό τριαντάφυλλο. Τα πέταλά σου, που μωνογίνονται στο πρώτο της αόφης, μωλόνουν με τα χείλη της άμορφης παρθέ-νης που βλάται να δώση ένα φίλ στόν άγαπημένο της.

Άπνο στη νεότη σου και στην άμορφιά σου είνε πιά άδρό από το χυμώδες μανόλο έως έρβον και πιά λαχταριστό απ' το σπα-ταλιστό στόμα μιας άπώθηνης κόρης.

Τα εύγενικά αμα που χροματίζε την σάρκα σου, σε κάνει να μωλίζε με την αυτή τη χροματίζε, με το ποτήρι το γεμάτο κρασί, με τη λίμνη ροιμωπών άπάνω σ' ένα κλαδί σμαραγδένιο.

Ο ήδονα τριαντάφυλλο, σκληρό για τους άπορσεχτους έρωτεν-μένους, έέρως να τρωής δάκα με τα βέλη της χρομής φα-νέρας έκείνος που σού φερνόντα βάναντα.

Έέρως άκόμα να χιάδεύς με χάρι έκείνους που καταλα-βαίνουν να σ' έκταμινε. Γι' αυτός παίρνεις πάντα καινούρ-γες χάρες και χωρίς να τοίς κουράσης ποτέ, μένεις γι' αυ-τούς το πολυαγαπημένο τους λουλούδι...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γιατί, Γαστών, προ-
σπειρίστε αυτό το
ψευτικό ενδιαφέρον για
μένα;... Δεν θα ήταν
προτιμότερο να μου
δείχνετε φανερά το
μίσος σας, όπως έκα-
νατε πρό ολίγου;...
Ελάτε πώς δεν θα ξε-
χάσετε ποτέ τίποτε...
"Ε, λοιπόν, ούτε κι ε-
γώ θα ξεχάσω ποτέ...
Ναι, δεν θα ξεχάσω
ποτέ όσα υπέφερα εξ αιτίας σας από την ημέρα που μ' εξαπατήσατε
να γίνω σύζυγός σας...

Είπα τα λόγια αυτά, χωρίς να πάρω αναπνοή, με φωνή που έ-
τρεμε από αγωνία. Παραδόξως όμως ο Γαστών δεν θυμωσε κα-
θόλου. Έξακολουθούσε να με κοιτάζει μέσα στα μάτια μύλλον με γλυ-
κύτητα, ενώ ένα άμυδρό χαμόγελο ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.
"Εμεινε μερικές στιγμές στη στάση αυτή, έπειτα έκανε μια ελαφρά
ύπνωση και βγήκε έξω...

Ο κλονισμός που μου προξένησε το γόαμμα του ντε Μερσιέ μ' έ-
κανε να μείνω τρεις ημέρες στο κρεβάτι. Στο διάστημα αυτό, ο Γα-
στόν μ' έπεσκέτευε τακτικώς στο δωμάτιό μου. Η στάσις του τώ-
ρα είχε μεταβληθεί κάπως. Μου φερόταν άγρια και με τυπικότητα και
συναγής ή κούβεντα του έπαινε τον σε γενικάτερα ζητήματα. Το πρό-
σωπό του είχε πάρει μια άσχημη σοβαρότητα και μια σιγή μελαν-
χολίας άπλωνόταν στα μάτια του.

Τα λόγια μου, φαίνεται, του έκαναν εντύπωση και ίσως και να τον
πειραζαν.

Μά τι λές κ' εσύ, αγαπημένη μου Μάρθα, φταίω εγώ;
Σε φίλω. ΚΛΑΡΑ ΝΤΕ ΣΑΤΙΝΙΥ

(Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινιύ προς την πριγκίπισσα Έρρίκο
του Άνσελ).

Αγαπητέ μου αδελφέ,
Σε περιμένουμε εδώ από μέρα σε μέρα. Η
αδελφή μου 'Ιουλίτ, η μηροστή σου, είνε αν-
πόμηση να σε ξαναβλέπει και δεν βλέπει την ώρα
που θα ξαναγυρίσεις κοντά της. Είπαμενος λοι-
πόν τον έχονό σου, γιατί κι εγώ έχω ανάγκη
της συντροφιάς σου... Είμαι πολύ δυστυχισμέ-
νος κ' ερωτευμένος... Θά μ' ερωτήσεις με
πούν... "Ε, λοιπόν, είμαι τρελλά ερωτευμένος με
τη σύζυγό μου, την Κλάρα... Σου διηγή-
θηκα, όταν ήσουν εδώ, την ιστορία του γάμου
μου... Παντρεύτηκα με την ελπίδα ότι θα έ-
κανα την Κλάρα να μ' αγαπήσει και να θάρου-
με έτσι στη λήθη το θλιβερό εκείνο επεισόδιο
που μάς απομάκρυνε για λίγον καιρό τόν ένα
απ' τον άλλο...

Μά, αλλοίμονο, δεν έχει εμπιστοσύνη σε μένα
και η δυσπιστία της αυτή την απομακρύνει δε-
αρκώς απ' την αγάπη μου... Θά ήθελα πολύ
να φύγω απ' εδώ, να ταξιδέψω μακριά, μα
είμαι βέβαιος πως κι αν κάνω, δεν θα
μπορέσω να ξεχάσω...

Μά κι εδώ που βρίσκομαι, υποφέρω τρομε-
ρά. Η Κλάρα κ' εγώ ζούμε κάτω από την Ι-
δια στέγη, σαν ξένοι. Η σχέση μας είνε εν-
τελώς τυπική. Εκείνη μάλιστα μ' αποφεύγει
σαν να με φοβάται... Και όμως είχα κάποτε
την ιδέα πως μ' αγαπούσε όπως την αγαπώ κι' εγώ κ' ότι τίποτε
στον κόσμο δεν θα μπορούσε να μ'ς χωρίσει...

Τελειά μάλιστα η σχέση μας θζένηθηκαν ακόμα περισσότερο,
έπειτα από μερικά λόγια που είχα την άπρονοησία να της πω επάνω
στο θυμό μου... Τότε κι' εκείνη μου απάντησε πως δεν θα ληρω-
νίσω ποτέ όσα υπέφερα εξ αιτίας μου.

Η κατάσταση όμως αυτή δεν πρέπει, δεν μπορεί να εξακολουθή-
ση. Τι θα κάνω, ούτε κι' εγώ δεν ξέρω... Πάντως θα προσπαθήσω
να επιδιώξω μια ειλικρινή συμφιλίωση μαζί της.

Ενταυμάζω σε περιμένο... "Ετσι θα έχω κοντά μου ένα αγαπη-
τό φίλο, στον οποίο θα μπορώ ν' ανοίγω την καρδιά μου.

Σε φίλω. ΓΑΣΤΩΝ ΝΤΕ ΣΑΤΙΝΙΥ

(Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινιύ προς τη Μάρθα Ντελμόν).
Παρίσι.

Αγαπημένη μου Μάρθα,
Η δυστυχία φαίνεται πως θα με καταδιώκει σ' όλη μου τη ζωή.
"Επειτα από τόσες συμφορές που με χτύπησαν από κορίτσι ακόμα, η
άπελπισία έχει κυριεύσει τώρα την καρδιά μου...

Μολοντά προσπαθώ με κάθε τρόπο να πνίξω τα αισθήματά μου,
θυσιάζοντάς τα σ' ένα κακό κρυμμένο, δεν τούτους καταλαβαίνω ότι η
αγάπη μου για τον Γαστόν έχει ριζώσει στα τριόδαθα της καρ-
διάς μου...

Ναι, σου όμολογώ σήμερα, αυτό που δεν σου όμολόγησα ποτέ,

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΘΩΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

αυτό που δεν έτόλμα
να όμολογήσω ούτε
στον ίδιο τον εαυτό
μου... Αγαπώ τον Γα-
στόν... Τον αγαπώ
και γ' αυτό είμαι τρο-
μερά δυστυχισμένη...
Μετανοά τώρα πια
για τα λόγια που εί-
πα και καταλαβαίνω
ότι είμαι ένοχη απέναντί του.

Είχε όλο να μ' μι-
λήσει όπως μ' έλεγε...
Απ' την πρό-
σκλησή του μ' έ-
λεγε να τον ακολουθώ
στον κόσμο...

τη στιγμή που μ' έ-
λεγε να τον ακολουθώ
στον κόσμο...

Χτες, μ' έλεγε να τον ακολουθώ
στον κόσμο...

Μόλις με είδε μ' έ-
λεγε να τον ακολουθώ
στον κόσμο...

Καίτε, γιατί μ' έ-
λεγε να τον ακολουθώ
στον κόσμο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

Εγώ όμως σας
αγαπώ τόσο...

(Αναστροφή)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ

(Σελίδες απ' το βιβλίο της λαίδης Ντάφ Γκέρντον «Διακρίσεις και 'Αδιακρίσεις»)

Β'

ΔΟΥ σήμερα μια ακόμη, όπως σας υποσχεθήκα-
με, σελίδα απ' το περίφημο βιβλίο της 'Αγγλίδας
λαίδης και κοσμικής μοδίστας Ντάφ Γκέρντον.
Μεταξύ των διασημών καλλιτεχνίδων του θεάτρου
και του κινηματογράφου που γνώρισε η λαίδη Γκέρ-
ντον, ήταν και η Γκέρντον Μίλλαρ, όμοια και όμο-
μοστή ήθοποιος, πρότυπον πιστής συζύγου και καλής
νοικοκυράς. Η Μίλλαρ λοιπόν είχε μια περιέργη μα-
νιά. Όσους πήγαινε στο κατάστημα της λαίδης
Γκέρντον για να παραγγείλει ή να προβάλλει τουαλέτες, καθόταν ό-
πως αόληρος και κούρνιαζε με τις πολήτριες και τα μανεκέν,
ληρωμένη φανταστικές ερωτήσεις της περιπέτειας με διαφόρους δη-
μιόθετους της. Ενώ ήταν, όπως είπαμε, η πιο πιστή και πιο άφο-
βη συζύγος του κόσμου.

Η χαριτωμένη ήθοσος Άλλν 'Έλσι συνήθιζε πάλιν ν' αφήνει τους
πιστικούς θαυμαστές της να την περιμένουν, επί ώρες στον αντιθά-
λασό της, ενώ εκείνη καθόταν ξένοιαστη μέσα στο μπουντουάρ της
κ' έτρωγε... Έξω χοροίχοι!...

Η στενοτήρ φίλη της λαίδης-μοδίστας ήταν, όπως αναφέραμε
και προηγουμένως, η άσχημη 'Αγγλίδα, η ξακουστή 'Έλλεν Τέρου.
Η ζωή της ήθοσος αυτής υπήρξε ένα ολόκληρο δράμα απ' τα συ-
νηθισμένα.

Η Τέρου είχε εξομολογήσει πολλές φορές στη λαίδη Γκέρντον
ότι δεν αγαπούσε το έπαγγελμα της που θάλαπε να το αγαπά μια
ήθοσος σαν κι αυτή, φημισμένη και πανένδοξη.

Καλά, αφού ασπάζομαι πως η τέχνη σου δεν
μπορεί να γεμίσει την ψυχή σου και να σε κάνει εδ-
νική, η φίλη σου μια μέρα η λαίδη Γκέρντον
στην αρχή της φίλης τους, τότε που νομίζεις ότι
είναι το σπουδαιότερο πράγμα στη ζωή μιας γυ-
ναίκος.

Η 'Έλλεν Τέρου έκανε μερικές στιγμές σκε-
πτική κ' έπειτα αποκρίθηκε:

Μοι φαίνεται ότι τα δύο σπουδαιότερα πράγ-
ματα στη ζωή κάθε ανθρώπου είναι ο έρωτας και
τα παιδιά του. Η γυναίκες που έχουν έννηνα και
ένα παιδί, είναι τα πιο ευτυχισμένα πλάσματα
στον κόσμο. Η φυσική δημιουργία είναι η μόνη
δημιουργία που δίνει υπέροχη ικανοποίηση σε μια
γυναίκα, επειδή βρίσκεται σ' άρμονία με τη φύση.

Η 'Έλλεν Τέρου είχε το σπάνιο προνόμιο να
προκαλεί πανταχού άνδρα όχι μόνο στους άνδρες,
αλλά και στις γυναίκες. Η κυρία Γκέρντον ήξερε
καμιά ειδική κορίτσια αριστοκρατικών οικογε-
νιών του Λονδίνου που αγαπούσαν την 'Έλλεν σε
τέτοιο βαθμό, ώστε ήταν πρόθυμα να θυσιάσουν
και τη ζωή τους και την περιουσία τους ακόμη γι'
αυτήν.

Μα άλλη φορά, ενώ ήταν καθισμένης η δυο-
τάς κοντά στη φωτιά του τζακιού, η Τέρου διη-
γήθηκε στην κυρία Γκέρντον τη μεγάλη τραγω-
δία της ζωής της.

Η καλλιτέχνης σ' πολύ μικρή ηλικία είχε πα-
ραγγείλει τον περίφημο τότε ήθοποιό Τζωρτζ Ουότς,
που ήταν τόσο γέρος, ώστε τον περιούσια κανένας
να παύσει της. Ο Ουότς την εξέλεξε πολύ και τη βασάνισε σ' α-
νταπόστο βαθμό.

Απ' τους πρώτους μήνες του γάμου τους είχαν συνδεθεί στενά με
κάποιον άλλον ήθοποιό, τον Ουίλλιαμ Γκόντον και κατοικούσαν σε
ένα μικρό διαμέρισμα.

Ένα βράδυ ο Ουίλλιαμ αρρώστησε ξαφνικά πολύ βαρεια. Κι' έ-
πειτα δεν είχε κανένα άλλο να τον περιποιηθεί, εκάλεσε τη γυναίκα
του φίλου του.

Η Τέρου έτρεξε κοντά του, φώναξε γιατρό και πέρασε όλη τη
νύχτα στο προσκέφαλό του κλονώντας χρέη νοσοκόμου. Είχε αφήσει, εν-
τούτοις, παραγγελία στην οικιακή της να πη στον άνδρα της, στον
Γκόντον, ότι βρισκόταν κοντά στον άρρωστο Γκόντον κ' ότι τον
προσέλαβε να πάει κ' αυτός εκεί. Ο σύζυγός της όμως δεν έβηγε.
Κι' όταν άργα τη νύχτα η Τέρου γύρισε στο σπίτι, ο Ουότς την έ-
λεγε παραπονομένη την ότι τον είχε απατήσει!

"Όταν άκουσε την κατηγορία αυτή, είπε η 'Έλλεν στην κυρία
Γκέρντον, μ' έφτανε πως με χτύπησε κεραυνός. Πώς ήταν δυνατόν
να είναι άπιστος στον σύζυγό μου; Ήταν άνθρωπος που σπαταρούσε
στο κρεβάτι του από τους πόρους;

Απελπισμένη απ' την άδικη στάση του συζύγου μου, πήγα το
πρωί στο σπίτι του Γκόντον, το ανέφερα τι μου είχε συμβεί και
τον παρακίνησα να βεβαιώσει πως και γιατί πέρασα τη νύχτα μου
κοντά στο προσκέφαλό του. Εκείνος τότε μου εξομολογήθηκε ότι μ'
αγαπούσε τρελά κ' ότι δεν έννοωσε να βεβαιώσει την αθωότητά μου
στο σύζυγό μου για να μ' έκανε ξανά κοντά του κ' έτσι να παν-

τρευνά μ' αυτόν.

» Ακούγοντας τα λόγια του αυτά, μόυρε να τον πνίξω, αν και
βρισκόταν σ' έλκερη κατάσταση. Όστόσο, έπειτα από τρία-τέσσερα
χρόνια, κατέληξα να τον έρωτευθώ κι' εγώ. 'Ετσι ήταν μοιραίο να
γίνω κι' εγώ...

Ακόμη πιο περίεργο ήταν το ειδύλλιο της 'Έλλεν Τέρου με τον
όμοιο Έρρίκο 'Ιρβινγκ, τον όμοιοτερο κ' ένδοξότερο ήθοποιό της
'Αγγλίας. Ο 'Ιρβινγκ τη γνώρισε από μικρή. Συνδεόταν φιλικά μαζί
της κ' όταν μεγάλωσε την έρωτεύθηκε φλογερά. Μά ήταν δει-
λός και ποτέ δεν της εξέδωκε την αγάπη του ούτε με λόγια, ούτε
με επιστολές. Της μιλούσε και της φερόταν πάντοτε με μεγάλο σε-
βασμό.

Η Τέρου που επίσης τον αγαπούσε, βλέποντας ότι εκείνος δεν α-
ποφάσιζε ν' άνοιξη το στόμα του και να της εξομολογήθι το αισθη-
μά του, απέλπισε και παντρεύτηκε τον Ουότς.

Όσους μιλούσε για τον 'Ιρβινγκ και το άρρωτο ειδύλλιο της μαζί
του, η 'Έλλεν Τέρου έλεγε πάντοτε:

— Ο κόσμος πιστεύει ότι ο Έρρίκος 'Ιρβινγκ είνε εραστής μου.
Και όμως δεν είνε αλήθεια. Πώς μπορεί ναύαι φίλος μου ένας αν-
θρώπος που ντρέπεται καλώς-καλά και να με κοιτάζει;

Είπαμε στην αρχή ότι μεταξύ των πελατριών της λαίδης Γκέρντον
ήσαν και πολλές πρόην και νυν βασιλίσσες της Εδρώπης. Μία από τις
τακτικότερες ήταν και η σύζυγος του 'Αλφόνσου της 'Ισπανίας.

Κάθε φορά που η βασίλισσα της 'Ισπανίας πήγαινε στο κατάστημα
της μοδίστας της, τη συνόδευε κ' ο σύζυγός της.

Μια μέρα λοιπόν έγινε εκεί σωστή μάχη μεταξύ
του βασιλέως και της βασιλίσσης, με την όποια
είχε συμμαχίες κ' η μοδίστα της.

Επρόκειτο για μια τουαλέτα αριστοκρατική,
η οποία όμως άφινε να φαίνονται η κνήμες της
βασίλισσης δυό-τρεις πόντους πάνω απ' τους ά-
σταγάλους. Ένα τέτοιο πράγμα θα προκαλούσε
σκάνδαλο στην 'Ισπανική Αδλή, της όποιος ήταν
προμυϊώδης η μέχρις άπαυσιμότητας αντοχή επι-
μοτιρία.

Όταν η βασίλισσα πρωτοδοκίμασε την τουαλέ-
τα αυτή μέσα σ' ένα απ' τα ιδιαίτερα σαλόνια
της λαίδης Γκέρντον, ο 'Αλφόνσος εδήλωσε ότι
ήταν ακατάλληλη για τη γυναίκα του. Η βασίλι-
σα κ' η μοδίστα έπρεναν ότι ήταν θαύμα κομψο-
τητας κ' ότι δεν είχε τίποτε το σκανδαλώδες και
επιλήψιμο.

Μά ο 'Αλφόνσος δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε
απ' αυτά.

— Δεν θέλετε να καταλάβετε λοιπόν, τί σκάν-
δαλο θα έκανε στην Αδλή μου, αν εμφανισθώ στο
παλάτι η γυναίκα μου κ' ένα τέτοιο φόρεμα; Φό-
ναζε.

— Μά γιατί; διαμαρτυρήθηκε η βασίλισσα. Έ-
πειτα άφινε να φαίνεται ένα τίποτε, ένας αέρας
απ' τις κνήμες μου;

— Αυτομάτα πολύ, αγαπητή μου, φώναζε ο 'Αλ-
φόνσος χτυπώντας δυνατά το πόδι του καταγής,
αλλά δεν θα φορέσεις αυτό το φόρεμα, τοίλαζι-
στον ένοψό είσω βασίλισσα της 'Ισπανίας.

Τότε η λαίδη Γκέρντον πήρε
το μέρος της κ' άρχισε να εκθειάζει την τουαλέτα.

— Κανέτι την πιο μακριά, είπε ο 'Αλφόνσος.

— Αδύνατον, Μεγαλειότητα. Όλη η χάρι του μοντέλου αυτού
εγκείται στο ότι άφινε να φαίνονται δυό πόνοι απ' τις κνήμες.

— Τότε-δεν θα το φορέση η βασίλισσα, 'Υποθέτω, λαίδη Γκέρντον,
ότι δεν θέλετε βέβαια να δημιουργήσετε αναστάτωση μέσα στο παλάτι
μου για μια τουαλέτα του καταστήματός σας. Ίσως η στάσις μου να
σας φαίνεται παράξενη και παράλογη ακόμη. Μά δεν ξέρετε τι σκάν-
δαλο θάνα για την 'Ισπανική Αδλή η εμφάνισις της βασίλισσης με
μια τέτοια τουαλέτα.

Τέλος αποφασίστηκε να φορέση η βασίλισσα κάτω από την τουα-
λέτα αυτή ένα μεσοφόρι μακρύ που θα σκέπαζε τις κνήμες της.

Οι πιο γενναίοδοροι απ' τους πελάτες της λαίδης Γκέρντον ήσαν
ένα ζευγάρι 'Αμερικανών, οι όποιοι είχαν πάει πρό ετών στο Παρίσι.
Της πλήρωσαν 60,000 λίρες — 33 εκατομμύρια σημερινές δραχμές —
για τουαλέτες και καπέλλα!...

Η λαίδη Γκέρντον έκανε συχνά τη δασκάλα στα μανεκέν της
και τους έδιδασκε πως να επιτυγχάνουν στη ζωή. Η συνθησιαμένη συμ-
βολή του τους έδινε, ήταν η εξής:

— Πρωτ' απ' όλα να προσπαθήτε να εξακριβώσετε τί είν' εκείνο
που ζητάτε απ' τη ζωή. Αν έχετε σκοπό να παντρευθήτε, πρέπει να
έσαστε άγνης σαν το χρυσάφι. Αν δεν σκοπεύετε να παντρευθήτε,
τότε να είσαστε πεταχτές, ζωρές κ' ελαφρές!

Ο τέως Βασιλέας της 'Ισπανίας
'Αλφόνσος.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ήρθε να διαγείται η 'Αλοῦσα στο Γαβριήλ, βροχιάστας σ' αυτή εδω την κάμαρα, ο έξοχότατος πατέρας σας, ο σύζυγός μου Περρό, κ' εγώ, γιατί ο κόμης ντε Μοντεγκομερὺ μ' είχε σαν φίλους τον κ' εγώ σαν υπηρέτες του. 'Ο πατέρας σας, συλλογισμένος και με το κεφάλι του χωμένο μέσα στα χέρια του, καθότανε μπροστά στο τζάκι. Συνήθιζε να περνάει τα βράδια του κοντά στην 'Αρτέμιδα του Πουατιέ, μα τις ημέρες εκείνες δεν τον δεχόταν. Παρηγορημένος που πώς είχε άρρωστο. Αυτό συλλογίζονταν χωρίς άλλο, καθισμένος κοντά στη φωτιά, ενώ ο σύζυγός μου διόθωνε τα λουριά κάποιου θώρακος κ' εγώ έβλεπα.

Ήταν η 7η 'Ιανουαρίου 1539, μια βραδιά παγωμένη και βροχερή, η έποική των Θεοκρασιών. Ομιληθήτε αυτή τη μορφή χρονολογία, έξοχότατε.

'Ο Γαβριήλ της έκανε ένα νόημα, πώς δεν του ξέφευγε ούτε λέξη, κ' η 'Αλοῦσα εξακολούθησε:

— Έξοχα, ένας υπηρέτης ανάγγειλε την επίσκεψη του κυρίου ντε Λανζαί, του κυρίου ντε Μπουτιέρ και του κόμης ντε Σανσέρ, τριών ευγενών της Αίθλης, φίλων του πατέρα σας, μα άδυνα περυσότερο φίλων της εικοσιμηνίας του βασιλέως κ. ντε 'Εταίρι. Ήσαν κ' οι τρεις τους τιμημένοι σε μαύρους μεγάλους μανδύες και μολοντά μετρίαν μέσα γελώντας, μου φάνηκε πως έφταναν μαζί τους τη δυστυχία κ' άλλοιμονο! το ένστικτό μου δεν με άφάνησε καθόλου.

'Ο κόμης ντε Μοντεγκομερὺ, βλέποντάς τους, σπρώχθηκε και πήγε να τους υποδεχτεί, με τη συντηρημένη του εγκαρδιότητα.

— Καλώς όρισάτε, φίλοι μου, τους είπε, σφιγγοντάς τους τα χέρια. Ποιά καλή μορφή λοιπόν σας έφερε στην κατοικία μου;

— Ένα τριπλό στοίχημα, απάντησε ο κ. ντε Μπουτιέρ. Ή παρουσία σας μάλιστα εδω, άγαπητέ μου κόμη, με κάνει να κερδίσω το δικό μου...

— Εγώ, είπε ο κ. ντε Λανζαί, εκέρδινα καλώς το δικό μου.

— Κι' εγώ, επρόθεσε ο κόμης ντε Σανσέρ, θα κερδίσω το δικό μου. Θά διπτε...

— Και π' αποχηματίσατε λοιπόν, κύριοι; ρώτησε ο πατέρας σας.

— Έν πρώτους, του απάντησε ο Μπουτιέρ, ο Λανζαί είχε στοιχηματίσει με τον 'Ενγκεν, ότι ο διάδοχος δεν θα βροχιάσταν απόψε στο ανάκτορο του Λούβρου.

— Ερχόμαστε αυτή τη στιγμή απ' το παλάτι και είδαμε, ότι πραγματικά ο διάδοχος δεν βροχιάσταν εκεί. Έτσι ο Λανζαί κέρδισε.

— Όσο για τον Μπουτιέρ, συνέχισε ο κόμης ντε Σανσέρ, αυτός είχε στοιχηματίσει με τον βαρόνο ντε Μοντεζάν, ότι θα βροχιάσταν απόψε στο σπίτι σας, άγαπητέ μου κόμη, και καθώς βλέπετε, κέρδισε το στοίχημά του.

— Και σ' έχεις κερδίσει, Σανσέρ, είπε με τη σειρά του ο κ. ντε Λανζαί. Σου έγλυψα. Γιατί κατά βάθος τα τρία στοίχημα δεν είνε παρά ένα κ' άρρω κερδισίμα εμείς θα κερδίσουμε και σ'.

Και γυρίζοντας προς τον πατέρα σας, επρόθεσε:

— 'Ο Σανσέρ, κύριε ντε Μοντεγκομερὺ, στοιχημάτισε έχωτο πιστόλες με τον ντε 'Οσέν, ότι η 'Αρτεμς του Πουατιέ θα ήταν άρρωστη αύριο.

— Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο πατέρας σας γλίστρωσε τρομερά. 'Οστόσο, είπε με φωνή παγωμένη:

— Κερδίσατε πράγματι, κύριε ντε Σανσέρ, γιατί η 'Αρτεμς με είδοποίησε, ότι δεν θα μπορούσε να δεχτεί κανέναν απόψε.

— Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο πατέρας σας γλίστρωσε τρομερά. 'Οστόσο, είπε με φωνή παγωμένη:

— Κερδίσατε πράγματι, κύριε ντε Σανσέρ, γιατί η 'Αρτεμς με είδοποίησε, ότι δεν θα μπορούσε να δεχτεί κανέναν απόψε.

— Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο πατέρας σας γλίστρωσε τρομερά. 'Οστόσο, είπε με φωνή παγωμένη:

— Κερδίσατε πράγματι, κύριε ντε Σανσέρ, γιατί η 'Αρτεμς με είδοποίησε, ότι δεν θα μπορούσε να δεχτεί κανέναν απόψε.

'Ερρίκος ο Β'

(Πινάκ, εφοικισμένος στο Μουσείο του Λούβρου).

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μερσί! φώναξε ο κόμης ντε Σανσέρ. Τ' ακούσατε, κύριοι; Σας παρακαλώ, να το ξαναπείτε στο ντε 'Οσέν, γ'α να μου δώσει τις έχωτο πιστόλες του στοίχηματός.

Και όλοι άρχισαν να γελούν σαν τρελλοί. Μονάχα ο πατέρας σας έβλεπε σοβαρό.

— Και τώρα, καλοί μου φίλοι, είτε ο κόμης ντε Μοντεγκομερὺ με τόσο κέλος παρό, θα εδωρεστηθήτε να μου εξηγήσετε αυτό το αίνιγμα:

— Με όλη μας την καρδιά! απάντησε ο κόμης ντε Μπουτιέρ. Μα απομακρύνετε πρώτα τους καλούς αυτούς ανθρώπους.

— Αμέσως ο σύζυγός μου κ' εγώ διευθυνθήκαμε προς την πόρτα, μα ο πατέρας σας μ' είχε έκανε νόημα να μείνουμε.

— Είπε άρρακαμένοι φίλοι, είπε στους νέους ευγενείς. Έξω λοιπόν, γ'α πού λόγου να μην άκουθούν τι θα μου πείτε, έφταναν δεν υπάρχε τίποτε που να μ' έκανε να κουνήσω;

— Έτσι! είπε ο κόμης ντε Λανζαί. Είμαι μάλιστα βέβαιος πως θα ξέρετε το μυστικό που θα σας πω, γιατί το ξέρετε και όλοι το Πουατιέ και όλοι συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις, μονάχα εσείς δεν το ξέρετε.

— Μα μιλήσατε λοιπόν! φώναξε ο πατέρας σας.

— Άγαπητέ μου κόμη, του απάντησε ο κ. ντε Λανζαί, θα μιλήσουμε, γιατί λυπόμαστε ελλειρινά, βλέποντας έναν μεγάλον άνθρωπο εμπατισμένο, σαν κ' εσάς, να τον άπαιτούν τόσο πρόστυχτα. Μα τι μιλήσουμε, υπό τον όρο, ότι θα δεχθήτε την άσκαλίστη μας φιλοσοφία, δηλαδή γελώντας.

— Θα το δοῦμε αυτό, απάντησε ψυχρά ο πατέρας σας. Και τώρα σας άκουω...

— Άγαπητέ μας κόμη, είτε τότε ο κ. ντε Μπουτιέρ, ο νεώτερος απ' τους τρεις, ο διάδοχος του θρόνου 'Ερρίκος, είνε άρρωστημένος τρελλά με την 'Αρτέμιδα του Πουατιέ. Γι' αυτό λοιπόν το λόγο δεν βροχιάσταν απόψε στο Λούβρο, γ'α από η 'Αρτεμς σας παραγγείλε πως είνε άρρωστη, γ'α αυτό εσείς βροχιάστανε στο σπίτι σας και γ'α αυτό εμείς κερδισίμα το στοίχημά μας. Ζήτω η χαρά!

— Θέλω αποδείξετε αυτόν που μου έπατε, είτε ψυχρά ο πατέρας σας.

— Αποδείξετε! απάντησε ο κ. ντε Λανζαί. Μπορείτε να τις ζητήσετε μόνος σας. Το σπίτι της 'Αρτέμιδος άτχει δυό βήματα από το δικό σας.

— Έχετε δίκιο! είπε ο κόμης. Εξ χαριστώ...

Και σπρώχθηκε. Οι τρεις φίλοι σπρώχθηκαν κ' αυτοί προμαγμένοι απ' την έντασι που είχαν κάνει τα λόγια τους σαν πατέρα σας.

— 'Α, κόμη, είπε ο Σανσέρ, δεν πιστεύω να πάτε να κάνετε καμιά άσκα...

— Μείντε ψυχροί! τους απάντησε ο κόμης.

Και τους συνόδευσε, τους έσπρωξε μάλλον προς την πόρτα. Έπειτα, ενοχλούζοντας μέσα, είπε στον σύζυγό μου:

— Περρό, τον μανδύ μου και το ξίφος μου...

— 'Ο Περρό του τα έφερε άμέσως.

— Είπ' αλήθεια πως το ξέρετε κ' εσείς αυτό που μου είπαν από όλην ο κύριοι; ρώτησε ο πατέρας σας, καθώς ζωνόταν το ξίφος του.

— Μάλιστα, έξοχότατε, απάντησε ο Περρό, χαμηλώνοντας τα μάτια του.

— Και γιατί δεν με είδοποίησες Περρό;

— Έξοχότατε, τραύλισε ο σύζυγός μου.

— Έχεις δίκιο, είπε ο κόμης. Έ-

σας δεν έστε φίλοι. Είστε καλοί άνθρωποι μόνο...

Και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. Ήσαν τρομερά χλωμός, μα μύλοισε με γαλήνη κ' έπαρημότητα.

— Είπε καιρός που κυκλοφορούν αυτές η φήμες; ρώτησε ο κόμης.

— Έξοχότατε, απάντησε ο Περρό, έχουν περάσει πέντε μήνες από τότε που άγαπάτε την 'Αρτέμιδα, αφού ο γάμος σας είχε δοσθεί γ'α το Νοέμβριο. Έ, λοιπόν, βεβαιώνουν πως ο διάδοχος την άγαπησε ένα μήνα μετά την ημέρα που εκείνη δέχτηκε να γίνει σύζυγός σας. 'Οστόσο, μιλούν γ'α αυτά προ δυό μόλις μηνών κ' γ'α το ξέρο προ δεκαπέντε ημερών. Η φήμη κυκλοφορούσαν στην άσκη άρρωστες, μα σ'α—σ'α, με τις διαρκείς άναβολές που γ'α μου σας με την 'Αρτέμιδα, έγιναν θητιές. Έδειρα χθές έναν απ' τους ανθρώπους που κυριό ντε Λά Γκάρ, ο οποίος τόλμησε να μου πη κάτι σχετικά, γελώντας ειρωνικά.

— Δεν θα γελούσε κανείς πια! είπε τότε ο πατέρας σας κ' ένα ντο που μ' έκανε ν' άνατριχίσω.

— Όταν έτοιμάθηκες έντελώς, έφερε το χέρι του στο μέτωπό του και μου είπε:

— 'Αλοῦσα, πήγα να φέρω τον Γαβριήλ. Θέλω να τον φιλήσω...

Έπειτα να εκτελέσω τη διαταγή που και σ'ας βόηθα, έ-ξοχότατε, να κομμάτε μέσ' στη χρυσόστολιστη κοίνα σας, σαν άγγελιοφό.

— Όταν σ'ας έζητησα και σ'ας έπιαρα στην άγκαλιά μου, άρχισα να κλαίω. Σας τύλιξα σ' ένα σκέπασμα και σ'ας ώθησα στον πατέρα σας. Αιτός σ'ας έπιασε άμέσως στα χέρια του, σ'ας κτύπησε κάμπωση όρα σκαμπόλως, σαν να ήθελε ν' άποστασώ μέσ' στο μαλά του την ελπίδα σας κ' έ-πεσε σ'ας φίλησε με λατρεία στα όρτια μυστοκλειστά μάτια σας. Ένα δάκρυ κίνησε συγχρόνως στο τραυματισμένο προσωπί σας, το πρώτο δάκρυ που έκανε μπροστά μου ο γενναίος και δυνατός αυτός άνθρωπος. Έπειτα σ'ας ξανάκλεισε σε μένα, ληστικός μου!

— 'Αλοῦσα, σου έπιστεύω στο παιδί μου...

— Αλλόμονο! αυτά τα λόγια ήσαν τα τελευταία λόγια που μου άπρήθηκε. Άντησιν άδωκα μέσα σ' αυτά γ'α.

— Θα σ'ας συνοδεύω, έξοχότατε, είτε τότε ο γενναίος μου Περρό.

— Όχι, Περρό, απάντησε ο κόμης ντε Μοντεγκομερὺ. Πρέπει να είμαι μόνος. Μείνε εδω...

— Μα, έξοχότατε... έκανε να πη ο σύζυγός μου.

— Μείνε. Το θέλω! είτε προσπαθήσει ο πατέρας σας.

— Όταν μιλούσε έτσι, δεν χοροῦσε άνατολογία κ' ο Περρό άκουσε.

Τότε ο κόμης μ'ας έσπρε τα χέρια και μ'ας είπε:

— Χαίρετε, καλοί μου φίλοι. Μα όχι... Όχι χαίρετε! 'Ο-ρεχόστω!

Και πήγε έξω γαλήνιος και με βήμα σταθερό, σαν να έ-πρόκειτο ν' άποστασώ σ' ένα πέταρο.

— 'Ο Περρό δεν είπε τίποτε. Μα μόλις ο κύριός του βγήκε έξω, φέρεσε κ' αυτός τον μανδύ του και το ξίφος του. Δεν άναλάβαινε ούτε μα λέξη κ' ούτε προσπαθούσε καθόλου να τον κρατήσει. Θά έκανε το καθήκον του, άκολουθώντας τον κήρυ, έσο και στο θάνατο.

Μα άναξε την άγκαλιά του και οίχησε σ' αυτήν, κλαίοντας. Έπειτα με φήμης τρομερά κ' έφρεξε πίσω από το όρι που κυριό του. 'Οι' αυτά, δεν έδάντασαν ούτ' ένα λε-πτό και δεν άλλάβαινε ούτε μα λέξη.

— Όταν έμεινα μόνος, σοκάστηκα σε μα κωρέζα, διολύζον-τας και προσεγγίζον. Η βροχή είχε διπλασιαστεί έντοματαξίν έξω και ο άνεμος μούγκριζε με μανία. 'Εσείς όμως, έξοχότατε Γαβριήλ, άπρε ένωμασθητε έντοματαξίν... 'Αλλόμονο! Θά έπνιγόντατε ό-ρεσά από τον ήτο σας αυτόν...

XII

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

— Όπως είχε πει ο κ. ντε Λανζαί, εξακολούθησε η 'Αλοῦσα, το μέγαρο ντε Μπερτέ, στο όποιο κατοικούσε τότε η 'Αρτεμς, δεν ά-πνε, παρά δυό βήματα απ' το δικό μας.

— 'Ο Περρό παρακολούθησε από μακριά τον κύριό του, τον είδε σ' αματωμένη μορφή στην πόρτα της κυρίας 'Αρτέμιδος, να χτυπάει και να μπαίνει μέσα. Τότε πλησίασε κ' αυτός.

— Άκουσε τότε τον κύριό του να μιλάει δυνατά στους υπηρέτες, οι όποιοι προσπαθούσαν να τον έμποδίσουν να μπη μέσα, ισχυριζό-μενα πως η κυρία τους ήταν άρρωστη στο δωμάτιό της.

Μα ο κόμης πάραυτα άνιμάς τους, παραμετροῦντάς τους, κ' ο Περρό έσπρωχθήκε της συγχύσεως, γ'α να γλυ-σπύσει κ' αυτός μέσα απ' την πόρτα που είχε μείνει μ-ακροχέρι.

— Ήξερε καλά τα καταπάτια του σπιτιού, γιατί είχε πει πολλές έπιστολές που κυριό του στην 'Αρτέμιδα. Άνιμα χωρίς έμπόδιο μέσ' στο σκοπάδι, άκολουθώντας τον πατέρα σας.

(Άκολουθεί)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Ποιήματα του Ι. Πολέμη)

Δυό παραθύρια αντίκρινά
σ' αντίκρινά παλάτια,
σάββα δυό μάτια γαλανά,
στ' άλλο δυό μαύρα μάτια.
Τραγουδιστής που τάχε δει
μαραίνεται και κλαίει
κ' όλονυχτίς τα τραγουδεί
και τέτοια λόγια λέει:
— Τα μαύρα μάτια είνε φωτιά
σε δυό καμμένα μαύρα
και σάββα η κάθε τους ματιά
σοροῦνται καίμους και λαύρα.
Τα γαλανά είν' άκαυτοί,
κάθε των δάκρυ κίμα,
κ' όποιο καρδί εκεί φανεί
κρίμα στο ναύτη, κρίμα!

— Ανάμεσα σε δυό θεριά
εγώ έχω πέσει πάλι
και καίγομαι απ' τη μιά μεριά
και πνίγομαι απ' την άλλη.
— Ανάμεσα τα γαλανά,
τα μαύρα ανάθεμά τα!
Θά πάω να βρω δυό καστανά
σε μιά καστανομάτα.
Αυτά με κάποιον γαλιφά
κ' από τα δυό έχουν πάρει
κάθε κρυφή τους όμορφιά,
κάθε κρυφή τους χάρη.
Κ' είν' η φωτιά τους δροσερή
και τους καίμους γιατρεύει.
Χαρά σ' αυτόν που τα φανεί
σ' αυτόν που τα λατρεύει!

Η ΡΕΜΜΑΤΙΑ

— Απόκοντα στη ρεμματιά φυτρώνει ένα πλατάνι
κ' άνασπράνει την κορφή κ' ίσα με τ' άσπρα φτάνει.
Κι' άποθαδώς κ' όλονυχτίς μες στ' άπλωτά του κλώνα
παίξει το φως του φεγγαριού που κελιάδουν τ' άηδόνια.
Και θυμωμένη η ρεμματιά βαρυγκομά και λέει:
— Δεν φτάνει που ο ίσκιος σου μες στα νερά μου πλέει,
δεν φτάνει που τις ρίζες σου στη στρώση μου ξαπλώνεις,
μόνο που πίνεις το νερό και διπλομεγαλώνεις;
Και τ' άκουσε μιά λυγρή και φώναξε από πέρα:
— Παραπονοιάρα ρεμματιά, του βράχου θυγατέρα,
έχεις πλατάνι ταιρι σου και στο πλευρό σου μένει
και σ' φιλαργυρεύει λίγο νερό, καίμηνι;
— Εγώ είν' η έρημη ρεμματιά που σύντροφος δεν έχει
και μες στον ήλιο άνιστοιχη κ' άποσταμένη τρέχει,
κρύο νερό η άγάπη μου γοργονόλα κ' εκείνη
κ' άνόφελα ξεδεύεται κ' ούτε κανέναν πίνει.

Η ΡΟΥΓΑ

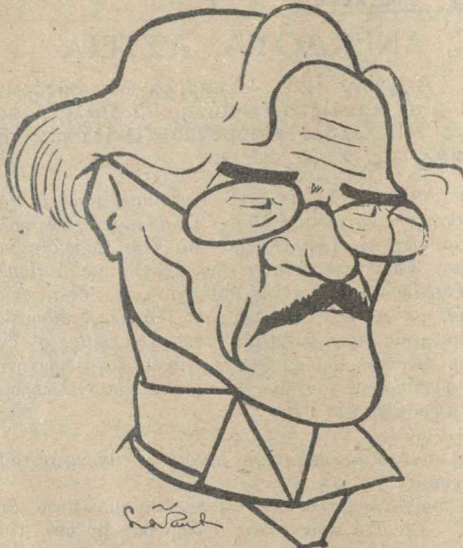
Μες στο χωριό που γίνεκε αγάλια-αγάλια χώρα,
το μονοπάτι το στενό πλατιά είνε ρούγα τώρα.
Τουγκλειαν τότε τις πλευρές χόρτα κ' άγκάθια στοίβα
και τ' άνοιγε τη θύρα της μιά φτωχική καλύβα.
Τώρα λευκά πλακόστρωτα με χάρη το πλευρόνουν
και σύρριζα στο πλάτος του παλάτια καμαρώνουν.
Μα τότε που ήταν ταπεινό, πόν να πλατύνη άδωκα,
ένας πατούσε μοναχά το έρημικό του χώμα.
Και τώρα, τώρα ποῦντε ρούγα καμαρωμένη,
χιλιάδες κόσμος το πατεί, χιλιάδες το διαβαίνει.
— Η κόρη ποῦθ' έλπίσοντας απ' το χωριό στη χώρα
ήταν φτωχή και ταπεινή κ' άρχόντισσα είνε τώρα.
Τότε φορούσε τ' άργαλειού χοντροκλωσμένα υφάδια,
τόρα φορεί μεταξωτά κ' άτίμητα πετράδια.
Τότε η καλύβα η πατρική της φαίνονταν μεγάλη,
τόρα παλάτια κατοικεί και δεν της φτάνει πάλι.
Τότ' η καρδιά της ήτανε πανέμορο μονοπάτι
κ' ένας διαβάτης διάβαινε, ένας μονάχα επέτατε.
Τώρα που γίνεκε κ' αυτή ρούγα καμαρωμένη,
χιλιάδες κόσμος την πατεί, χιλιάδες τη διαβαίνει.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΙ' Η ΣΤΕΡΝΗ

— Η πρώτη άγάπη κ' η στερνή που συγχωρέθουν γύρα
συναπατηθήκαν κ' η δυό στες νεόπατρης τη θύρα.
— Η πρώτη άνησχη κρατεί χρυσόπλεγμένα τέλια
κ' έχει στα μάτια δάκρυα, στα χείλη χαμογέλια,
κ' άλλος' αναθαρεύοντας τα τέλια της άλλωνει
κ' άλλοτε πάλι ντροπαλά τα μάτια χαμηλώνει.
Αυτ' είν' η πρώτη. Μα η στερνή, και πόν μιλήσει άόλη,
δείχνει βαθειά στα μάτια της την έγνοια και τη γνώμη,
και στέκει στέρεα και πατεί σαν να σηκώνη βάρος
κ' έχει της έγνοιας τη θωριά, της γνώμης της το θάρρος.
Κι' είνε η πρώτη στη στερνή: — «Σ' έμε χροστά έκεινη
τα χάρδια τ' ο καθρέφτης της στην όψη παραδίνει.
— Εγώ την επρωτόμαθα με παιγνιόδαια τόσα
τη γλώσσα του άναστεναγμού και των ματιών τη γλώσσα...
— Εγώ της επρωτόμαθα του γού τα μονοπάτια,
της έδειξα από μακριά το πόδι τα παλάτια
που τα φωτίζει δόχρονια ή έλπιδά πέρα ως πέρα.
Σ' ο τί της έκανε;» — Εγώ την έκανα μητέρα!

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ
ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΙ

Ο Μάξ Ντούλαντ.

ποίων έχει φτιάξει σκάτος.

«Τόν Γκάντι, γράφει ο Λόραν, τόν εγγνώρισα στο ξενοδοχείο του Λονδίνου, στο οποίο κατέλυσε στο τελευταίο του ταξίδι, κατά τη διάρκεια μιας δεξιώσεως που οργάνωσαν προς τιμήν του οι οπαδοί του. Η δεξίωση αυτή ήταν η πιο παράξενη κοσμική συγκέντρωση που έχω ιδεί σ' όλη μου τη ζωή.

«Αρκεί να σ' αναφέρω σχετικά, ότι καθ' ύλην τη διάρκεια της βασιλευσε απόλυτη, με έντελως απόλυτη σιωπή, και κανείς δεν έδωσε το μισό απ' το στόμα του. Όλοι οι καλεσμένοι τηγανισμένοι από τον έρωτα, όπως σε κάθε άλλη δεξίωση, με κανέναν τους δεν μιλούσε.

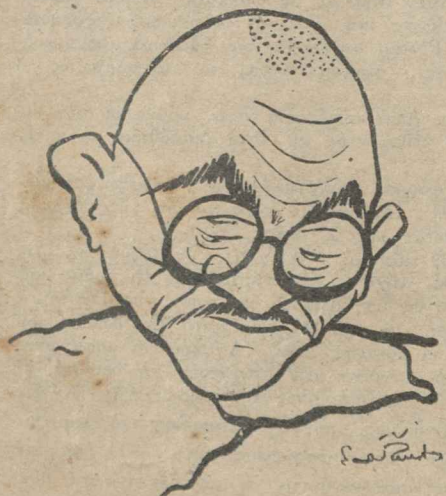
«Ο Γκάντι καθόταν σοβαρός και ρεμβώδης, έχοντας το στόμα του πιο εμερτικά κλεισμένο απ' όλους τους άλλους. Για μια στιγμή φαντάστηκε ότι, αν έδωσε το σκάτος που του είχα κάνει χωρίς να με αντιληφθεί, θα διέκοπτε τη σιωπή του. Μά γελούσα.

«Όταν λοιπόν τόν πλησίασα και του έδωσα το σκάτος, αυτός το πήρε, το κτύπησε μερικές στιγμές κι έπειτα μου το ξανάδωσε, χωρίς να βγάλει ούτε λέξη απ' το στόμα του.

«Περίεργο! Όλα τα κατά καιρούς θήματα του κρανιονίου μου, όπως τους έδειχνα τα σκάττα μου, μου έλεγαν πάντα κάτι σχετικά, τα επεδείκνυαν ή τα απέδεικνυαν, χαμογελούσαν ή κασιδιάρωναν. Αυτός όμως δεν έκανε τίποτε.

«Τι συνέβαινε λοιπόν; Ρώτησα τότε κάποιον γνωστό μου απ' τους παριστανόμενους, γιατί βασιλευσε μια τέτοια σιωπή μέσα στο σαλόνι. Μά ούτε κι αυτός μου απάντησε προφορικά. Σήκωσε μόνο το χέρι του και μου έδειξε τον ήμισυ δείκτη που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο. Και ο ήμεροδείκτης έδειχνε ότι ήταν Δευτέρα.

«Τότε διά μιας θυμήθηκα. Η Δευτέρα είναι η ημέρα που ο Γκάντι την έχει καθιερώσει ως ημέρα σιωπής για τόν εαυτό του. Έτσι, δεν έμαθα τη γνώμη του για την τέχνη μου.

Ο Γκάντι.

«Ο μόνος απ' τους μεγάλους πολιτικούς της εποχής μας, του οποίου δεν καθόρθωσα ποτέ να κάνω το σκάτος, επειδή δεν μου το επέτρεψε, ήταν ο μακαρίτης 'Αριστέιδης Μπαριάν.

«Και όμως ο Μπαριάν ήπιζε το ευνουμένο δάμα δλων των συναδέλφων μου, στους οποίους επέδρασε πάντα πρόθυμα για να τόν σκατοποιή.

«Εν τούτοις, κατά τη διάρκεια του τελευταίου του ταξιδιού στο Λονδίνο, έλ' ευκαιρία της Διασκέψεως των 'Επτά, είχε δώσει εντολή στους ανθρώπους της ακολουθίας του να μην αφήσουν κανένα σκατογράφο να τόν προσεγγίσει. Η εντολή του αυτή μάς παραξένεψε όλους, γιατί πο-

τε ως τότε δεν είχε συμβεί ποτέ του το δόγμα του παρμένο πράγμα. Τότε κι' εγώ αποφάσισα να διαφωτίσω το παρμένο αυτό κα' μόλις μου δόθηκε ευκαιρία να προσεγγίσω τον Μπαριάν, τον έβρα απελευθέρωσα και χωρίς περικοπές την έφωτισα.

«— Κύριε Μπαριάν, ήμνα πολύ, με παραπονή κάποιος να μάθω γιατί δεν μίς άφηνετε να σ' σκατοποιήσω.

«Τα βλέματά του καρφώθηκαν για μερικές στιγμές πάνω με με έκφραση μελαγχολική. Κι' έπειτα είπε, δείχνοντάς μου συγχρόνως το ταγιάρι του:

«— Πώς θέλετε να σταθώ να με σκατοποιήσω, όταν η Μοίρα με κυνηγάει απ' όλες τις μεριές; Όπως θα έχετε, στη Διάσκεψη ή ενεργείες μου αποτυγχάνουν. Και αυτό σημαίνει μου χαλάει όλο μου το κέφι... Έξ' άλλου δεν έφερα μαζί μου άρετη προμήθεια ταγιάριων απ' το Παρίσι και τα ταγιάρια που άρεζω εδώ στο Λονδίνο είναι έλαστα κι' έτσι με λείπει ακόμη περισσότερο το κέφι μου. Κάθε είμαι λοιπόν διπλά άκεφος, ή φυσιογνωμία μου πρέπει να είναι άταστα κι' αν άφισα να σκατοποιήσω και να δημοσιεύω το σκάτος μου, ο κόσμος θα νομίζει ότι ή Γαλλία στη δύση ήμνη αυτή δεν την αντιπροσωπεύω εγώ, αλλά Σατανάς ο ίδιος!...

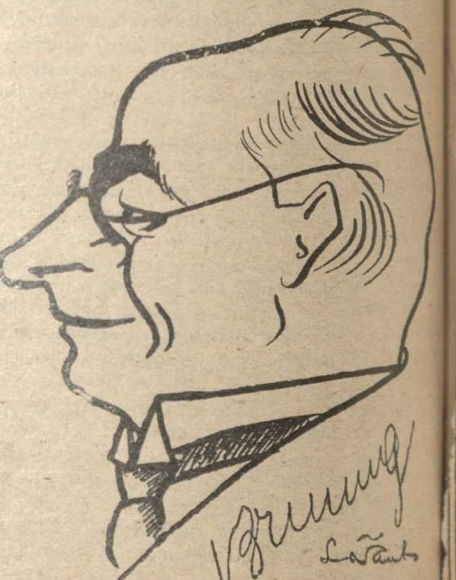
«Τόν 'Αγγλο αρθροποιό Μάξ Ντούλαντ τόν σκατοποιήσα για πρώτη φορά σ' ένα δάμα που είχε δώσει ο 'Αγγλοσυγγενικός Σύνδεσμος του Λονδίνου. Όταν όλοι οι προσκεκλημένοι κάθισαν στο τραπέζι, ο κ. Μάξ Ντούλαντ καθήκε για να τούς προσφωνήσει. Συγχρόνως έβριζε μια ματιά γύρω του κι' άμέσως τόν σκατοποιή, άγνωστο για ποιο λόγο, πήρε με έκφραση σατανικής πονηρίας. Αυτό κράτησε για μια δυο στιγμές. Η στιγμή όμως αυτής με έφτασαν για άποφαστισμό την έκφραση του 'Αγγλου αρθροποιού στο σκάτος που τόν πήρα.

«Όταν τελείωσε το φαγητό και σηκώθηκα όλοι, τόν πλησίασα και τον έβρα το σκάτος. Για μια στιγμή κασιδιάρωνε, βλέποντας τον κουνιστό άσπρητικό το δάχτυλό, με έλεγε:

«— Έσείς οι καρικατουρίστες είσαστε χειρότεροι κι' απ' τόν φωτογραφικό φακό. Όταν βρισκόμαι κανείς μακριά σας, πρέπει να ήμνη το νού του, γιατί μπορεί να παραδώσετε στην αωνιότητα την ψυχική του κατάσταση μιας στιγμής.

«Δεν είχε άδικο ο 'Αγγλος αρθροποιός. Γιατί στον καρικατουρίστα δεν διαφεύγει τίποτε και μπορεί να μαντέψει εύκολα να μαντέψει εύκολα κατάστασι κι' αυτές ακόμα τις ενδομυϊκές σκέψεις του ανθρώπου που έχει άπέναντί του.

«Κάτι τέτοιου τού-

Ο Μπαριάν.

Ο ποιητής Βόλφ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οι νεώτεροι 'Ελληνες και ή πολυτέλεια. Ένας φιλιππικός κατά της κομψότητας. Ο σπουδαστής που φέραγε... δυο ζευγάρια παπούτσια! Το σκάνδαλο των γαλετσών. Ο Μιαούλης και οι ξένοι αξιωματικοί του ναυτικού. Πώς τούς έτρεμοκράτησε. Το βαρέλι με το μπαρούτι. Φεύγεστε να φεύγουμε!... κ.τ.λ.

Στά παλαιότερα χρόνια, από 70—80 ετών ακόμα, ή πολυτέλεια έθεωρείτο στον τόπο μας έγκλημα άσυγχώρητο, πρόκλησις και προσβολή κατά των άλλων πολιτών.

Σ' ένα λόγο που έξεφώνησε την εποχή αυτή στα Γιάννενα ο Ιατρος Βάγιας — γυιός ή έγγονος του περιφημου Θανάση Βάγια — κατέγραφε άσπρητά την πολυτέλεια, την κομψότητα και την επίδειξι του πλούτου.

«Έξω, είπε, έναν 'Πειρώτη σπουδαστή στην 'Αθήνα, γυιό φτωχής Γιαννιώτισσας, που ντύνεται κατά τρόπο σκανδαλώδη. Φοράει άκομα, όταν βγαίνει έξω... δυο ζευγάρια παπούτσια, έκ των οποίων τόν ένα, τόν έξωτερικό, είναι από δέρμα λεπτό που' λάμπει έκτυφλωτικώς!...».

Μαντεύετε βέβαια τί έννοει ο άρελής 'Ηπειρώτης γιατρός, γράφοντας περί δυο ζευγαριών υποδημάτων. Έννοει απλυστάτα τις γαλοτσές!

Φανταστείτε πια τί θάλεγε ο χριστιανός αυτός, αν ζούσε σήμερα στην 'Αθήνα!...

Κάποτε ο ναύαρχος του έννομένου στόλου των Δυνάμεων που είχε έρδει να βοηθήσει την 'Ελληνική 'Επανάστασι, θέλησε να σκαρώσει μια φάρσα εις βάρος του περιφημου θαλασσομάχου 'Ανδρέα Μιαούλη, ίσως για να γελήσει άπλως, μά ίσως και για να τόν ταπεινώσει. Έκάλεσε δηλαδή άπάντα στη ναυαρχίδα του τόν 'Ελληνα ναύαρχο για να γευματίσουν μαζί, αλλά τη στιγμή που εκείνος ανέβαινε τη σκάλα, έκτυροσκορήσαν ξαφνικά όλα μαζί τα τηλέβια του πλοίου, σε τρόπο που όλοκληρη ή ναυαρχίς να τρανταχτεί απ' τόν φοβερό κρότο.

Ο 'Υδρατος ήρωας δεν ταραχτηκε καθόλου απ' τόν άστείο αυτό. Τό άλλο βράδυ όμως, θέλοντας να ανταποδώσει τά ίσα, προσκάλεσε κι' αυτός όλους τούς ξένους αξιωματικούς άπάντα στη γαλέρα του, όπου είχε στρώσει ένα μεγάλο τραπέζι κι' είχε τοποθετήσει ισάριθμες με τούς προσκεκλημένους καρέκλες. Έλάσαν, κι' άκριβώς στη μέση του τραπέζιού, είχε βάσει ένα βαρέλι άνοιχτό από πάνω και γεμάτο μπαρούτι. Τό μοναδικό αυτό, αλλά και τόσο ατάκλληλο στόλισμα του τραπέζιού, κίνησε την περιέργεια και την καχυποψία των ξένων αξιωματικών.

Τι πράγμα είναι αυτό, καπετάνιε; ρώτησαν τόν Μιαούλη. Μήπως τόν έχεις για άνηθοχείο τόν βαρέλι αυτό;

— Όχι, απάντησε αδιάφορα τάχα ο Μιαούλης. Τό βαρέλι αυτό είναι γεμάτο μπαρούτι.

— Όχι δά!... Δεν πιστεύουμε να θέλεις να μάς ταισής με μπαρούτι άπάντα!...

— Κάθε άλλο, απάντησε ο Μιαούλης, κι' έδωσε διαταγή να σερβιριστούν τόν βραστό ψάρι.

Οι αξιωματικοί κάθισαν γύρω στο τραπέζι, μά άνήσυχτοι πάντα πώς κάποιος κίνδυνος τούς άπειλούσε. 'Υποψιαζόντουσαν ότι κάποιον πολύ άσχημο άστείο θα τούς σκάρανε ο διαβολέμενος εκείνος θαλασπινός.

Μά δεν έχει φως, καπετάνιε; 'Η θα φάμε με τόν φως του φεγγαριού; ρώτησε τόν Μιαούλη ένας απ' τούς ξένους αξιωματικούς.

Ο Μιαούλης τότε άτάραχος τράβηξε ένα κερί, τόν άναψε και τόν έμψησε μέσα στο μπαρούτι του βαρελιού, λέγοντας:

— Σε μισή ώρα θα μάς φέρουν και 'Αγιωματικό κρασί. Τρώτε με τήν ήσυχία σας...

«Υστερα απ' αυτό όμως καταλαβαίνετε πια καθένας τί συνέβη. Οι ξένοι αξιωματικοί σηκώθηκαν όλοι έπάνω άρχοί και κατατρομαγμένοι, έτοιμοι να τόν κόψουν λάσπη. Προτιμούσαν τη ντροπή της φυγής, παρά να τιναχτούν στον άέρα. Μά ο Μιαούλης ήταν καλόκαρδος. Κι' άφου ικανοποιήθηκε για την τρομάρα που τούς προσέβη, έδωσε τόν κερί, διάταξε να πάρουν απ' τόν τραπέζι τόν βαρέλι με τόν μπαρούτι και τόν γεύμα συνεχίστηκε εθίμα.

λίστον, μου συνέβη πρό καιρού και με τόν πρώην Γερμανό αρθροποιό δόκτορα Μπαριάν κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του στο Λονδίνο. Τόν έβλεπα κάθε μέρα κι' έσχημάτισα ήν έντύπωσι ότι ήταν υπερβολικά έξανατλημένος από άιτινίες. Τήν έντύπωσι μου αυτή την είπα σε κάποιον άνθρωπο της ακολουθίας του, ο όποιος θέλησε να τη διαφύσει. 'Αλλά εγώ επέμεινα και, μια μέρα που έπλησασα τόν δόκτορα Μπαριάν για να τόν δείξω τόν σκάτος που τόν είχα κάνει, τήν είπα και στον ίδιο:

— Πώς τόν καταλάβατε αυτό; με ρώτησε ξαφνιασμένος.

— Ένας άνθρωπος που έχει ως επάγγελμα να μελετά τις φυσιογνωμίες των άλλων, τόν καταλαβαίνει εύκολα, τόν απάντησα.

— Έχετε δικιο, Καλά τόν μαντέψατε, μου είπε. 'Αλλά δεν συντρέπει λόγος να κοινοποιήσετε την παρατήρησι σας αυτή.

— Τού τόν υποσχέθηκα κι' εκείνος, εις αντάλλαγμα, έβαλε την άποψη μου στο σκάτος.

Την ημέρα που έγιναν στο Λονδίνο τά έργαία της Διασκέψεως της Συνομιλίας Τραπεζής (στην όποία, ως γνωστόν, λαμβάνουν μέρος όλοι οι ήγεμόνες των 'Εθνών), έτυχε να βρισκόμην κοντά στην όποια 'Υπλήστη τόν 'Αγά Χάν. Ο 'Αγας ήταν στις καλές του και κομψότητας εύθημα με τόν Μαχαράτζα του Κασμίρ. Γελούσε τόσο πολύ, ώστε τά γέλια του, καθώς άνοίγανε, άφριναν να φαίνεται μια σειρά από μεγάλα δόντια, πολύ μεγάλα.

«Εκπαινήθηκα λοιπόν της ευκαιρίας και τόν σκατοποίησα έτσι όπως τόν έβλεπα τη στιγμή εκείνη.

Όταν τελείωσε τόν σκάτος μου, τόν πλησίασα και τόν τόν έδειξα. Ο 'Αγας, βλέποντάς το, ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Ποτέ μου δεν τόν είδα τόσο εύθυμο όσο τη στιγμή αυτή.

— Πώς μου έλεγε, δεν τόν ήξερα κι' ούτε δά κι' ανατρεχόμενα ποτέ, πώς όταν γελώ, είμαι τόσο κομψός. Μου προσέφερε, μεγάλη έκδοξισι. Σου είμαι, έξαιρετικά ευγνώμων. Στο έξης δεν θα ξαναγελώ...

Και για να μου δείξει την ευχαρίστησί του, μου άνέθεσε ένα σορό καλλιτεχνικές παραγγελίες, τις όποιες μου έπαύσεως ήγε' μοναχικά.

Σ' ένα γεύμα που δόθηκε απ' τόν Διεθνή Σύνδεσμο Παλαιολιθιστών προς τιμήν του διασημου 'Αγγλου συγγραφέως Ουίλντ, είδα τόν ποιητή Ουίλντ Βόλφ να σήκηση μανόμενος και με τά μάτια γογγυλίζοντα, για την άξια κάποιου 'Αγγλου ποιητού.

Φυσικά, έπευσα άμέσως να πάρω ένα σκάτος του με τήν έκφρασι αυτή.

Αλλά δεν έτόλμησα να τόν τόν παρουσιάσω ο ίδιος. Τόν έδωσα σε κάποιον άλλον να τόν τόν δείξει.

Μόλις τόν είδε ο Βόλφ, φώναξε μαινόμενος άόχη από πολύ άπο πόν:

— Ο σκατοποιός που τόνκανε αυτό, ήμνη, φαίνεται, διάθεσι να φάη καμιά γροθιά στα μούτρα!...

Όσοσο, ζήτησε να με γνωρίσει, κι' δ' τόν κάποιος κοινός γνωστός μάς παρουσίασε τόν ένα στον άλλον, ο Βόλφ, άντί τού τυπικού και στερεοτύπου χαιρώ πολύ, μου είπε:

— Δεν φοβόσαστε μήπως συναντηθούμε κανένα βράδυ σε κανένα σκοτεινό κι' άπομερο δρόμο;

— Γι' αυτό, από τότε, άποφεύγω τη νύχτα τούς σκοτεινούς κι' άπομερους δρόμους.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΩΑΜΕΘ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

Ο στρατηγός Δραγομύροφ είχε την ικανότητα να έμπνέη τέτοιον άρρηκτικό σέβασμό στον τσαρικό στρατό, ώστε έπωνομάσθη ο Μωάμεθ τών Ρώσων.

Τού μερικά άσπρητά απ' τη στρατιωτική... κατήχησι του στρατηγού Δραγομύροφ:

— Εκείνος που φοβάται, θά νικηθεί.

— Να μάχου με έμνημονή ποτέ να μην ύποχωρής; Έσπασε ή λόγχι σου, χτίμα με τόν κοντάκι; Έσπασε κι' αυτό, άρχισε με τις γροθιές;

— Η σφαίρα πολλές φορές χάνει τόν στόχο της, ή λόγχι ποτέ. 'Η σφαίρα είναι τρελή, ή λόγχι είναι γενναία.

— Όταν όρμησουν τρεις έναντίον σου, τόν πρώτον πυροβολήσ' τον, τόν δεύτερον λόγχιέ τον, τόν τρίτον χτίμα τον στο κεφάλι με τόν κοντάκι.

— Ο Θούς προστατεύει τόν γενναίο.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πως ο Ρισελιέ κατόρθωσε, μία νύχτα, φορώντας ρούχα καμιαίρας, να τρυπήσει στο δωμάτιο της κόρης του Αντιβασιλέως της Γαλλίας, πριγκίπισσας του Βαλλουά, η οποία ήταν τρελλά ερωτευμένη μαζί του.

Η παιδαγωγός όμως της πριγκίπισσας κ. Ντερός, μία γοργά μέγαρη, στην οποία η μαθήτριά της είχε πει ότι κοιμήθηκε με έγγραφο μερικά γραμμάτια, περίμενε απέναντί της στον αντίπαλο. Και κάθε τόσο, βλέποντας πως η ώρα περνούσε, φώναζε στην κόρη του Αντιβασιλέως:

— Τελειώσε, μικρούλα μου;... "Αν δεν τελειώσε, άφησε μερικά γραμμάτια γν' αβριο και πάγισσε..."

Μά η πριγκίπισσα, χαϊδεύοντας και φιλώντας τον Ρισελιέ, ο οποίος την εφίγγε μέσα στην αγκαλιά του, της απαντούσε:

— Όχι!... Πρέπει να τις τελειώσω άποψη... Είπε ανάγκη...

Έτσι στο τέλος η γοργά μέγαρη, απηυδισμένη πια και νυσταγμένη, πήγε να κοιμηθεί, αφήνοντας τους δύο ερωτευμένους στην ησυχία τους.

Η ιστορία όμως αυτή, η οποία πέτυχε βέβαια την πρώτη φορά, δεν μπορούσε να επαναληφθεί. Για να μπορέσει λοιπόν ο Ρισελιέ να βρει σκεπαστά κάθε νύχτα κοντά στην πριγκίπισσα του Βαλλουά, αγόρασε ένα σπίτι που βρισκόταν πλάι στο Παλάι-Ρουαυάλ, τρύπησε τον μεσότοιχο ακριβώς στο μέρος που βρισκόταν ένα ντουλάπι του δωματίου της πριγκίπισσας κι έτσι έμπαινε όποια ώρα ήθελε εκεί μέσα, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς.

Μά η πριγκίπισσα ντε Σαρολά, η οποία, όπως είδαμε, ήταν τρελλά ερωτευμένη μαζί του, δεν άργησε να υποψιαστεί το κανονικό αυτό είδωλο του φίλου της και του έκανε τρομερές σκηνές ζηλοτυπίας, η οποίες έγιναν άδεια πιο τρομερές όταν έμαθε πως την επρόκειτο και με κάποια Έλβετη καμιαίρα της, πολύ όμορφη.

Ο Ρισελιέ προτιμούσε βέβαια την πριγκίπισσα του Βαλλουά, μα ήθελε να διατηρήσει και την πριγκίπισσα ντε Σαρολά, καθώς και την καμιαίρα της.

Πήγε λοιπόν μία μέρα στο σπίτι της κι εκεί της ορκίστηκε ότι η σχέση τους με την κόρη του Αντιβασιλέως ήταν άγιη και άδωξη κι ότι τη συναναστρεφόταν μόνο και μόνο για να έχη την είνια του πατέρα της. Η πριγκίπισσα έκανε πως πιστεύει στα λόγια του και του πρότεινε να πάνε σε κάποια έξοχη των περιχώρων με τ' αμάξι της. Έπληγαν πράγματι, κι εκεί σ' ένα πανδοχείο, πέρασαν γλυκές ώρες αγάπης, αλησμόνητες.

Στην επιστροφή τους, όταν έφτασαν στην είσοδο του Παρισιού, η πριγκίπισσα θέλησε, επειδή η νύχτα ήταν όμορφη, να συνεχίσουν τον δρόμο τους με τα πόδια. Τότε όμως τους συνέβη ένα επεισόδιο, δυσάρεστο βέβαια γι' αυτούς, αλλά και χαριτωμένο.

Ίδου πως τὸ διηγείται ὁ ἴδιος ὁ Ρισελιέ στὰ «Απομνημονεύματά» του:

«Είχαμε φτάσει πια στην Καινούργια Γέφυρα... Στην είσοδο της δόου Δελφίνης ένας άνθρωπος μάλλον κακοτυμένος, που φαινόταν σαν μικροέμπορος, μας πλησίασε κι' αφού κτύπησε κάμποση ώρα την πριγκίπισσα, της οποίας τὸ πρόσωπο ήταν μισοσκεπημένο ἀπὸ τὸν πέλο της, άρχισε νὰ φωνάζει:

— Εὐν' αὐτὴ! Εὐν' αὐτὴ!... Τὴν ξαναβάρηκα!

Τὰ λόγια του αὐτὰ τρέμαξαν τὴν πριγκίπισσα, ἡ ὁποία μὲ ἰκέτευσε νὰ προχωρήσουμε πιο γρήγορα. Μά ὁ άγνωστος μὰς πήρε ἀπὸ κοντὰ καὶ σὲ μίαν στιγμή ἔλεγε τὸ θάρος καὶ τὸ λῆθος νὰ τραβήξῃ τὸν πέλο της φίλης μου, γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα τὸ πρόσωπό της. Τότε, ἐνῶ ἡ πριγκίπισσα ἔγραψε μίαν κραυγὴ, ἐγὼ τὸν κατάφερα μίαν γροθιά καλοδυσωμένη καταμεσῆς τὸν πρόσωπο καὶ τὸν ἔκανα νὰ τραβήξῃ πίσω, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔξεπιόταν ἀπ' τὴ μύτη καὶ ἀπ' τὸ στόμα του.

«Άρχισε αἱμάτως νὰ οὐρλιάζῃ διαβολικὰ καὶ νὰ φωνάζει:

— Ἐλέηστε!... Δολοφόνου!... Μοῦ κλέψανε τὴ γυναῖκα μου!

Ἐμείς ἐντομεσθὲν εἰχαμε ἐπισπεύσει τὸν δρόμο μὰς, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὸ σκάνδαλο. Ἡ πριγκίπισσα, βλέποντας τὸν κόσμο ποὺ εἶχε συγκεντρωθεῖ, ἀκούγοντας τὶς κραυγές, καὶ μὰς παρακολουθώντας, ἔλεγε χαμένα ἀπὸ τὸν φόβο της καὶ τοῦ κακοῦ ἐνὶ προσηγορίᾳ νὰ τὴν καθυσχάσω...

Τέλος, παρασιτιστήκαμε μερικοὶ τοξότες καὶ μὰς ὡδήγησαν ἐλὺς σὲ τὴν γῆμα.

Ἡ κατάσταση τῆς πριγκίπισσας ἦταν πῶς φαιχτή. Ἐτρεπε μὲ τὴν ἰδέα μήπως τὴν ἀναγνωρίσουν καὶ καταρῶνται τὸ ἐαυτοῦ της ποὺ εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ πεσοποιήσωμε...

Ὅταν παρουσιάστηκαμε μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο, ὁ άγνωστος άρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βεβαιώνῃ πως ἡ γυναῖκα ποὺ ἀνὰδενει ἦταν ἡ σύζυγός του.

Ὁ άγνωστος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀρωματοποιὸς τῆς δόου Μονου, τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος εἶχε ἔξαφανιστεῖ πρὸ δύο ἐτῶν καὶ νύμει πως τὸν τὴν εἶχαν ἀπαγάγει. Βλέποντας λοιπὸν τὴν πριγκίπισσα, νόμισε πως ἀναγνώρισε σ' αὐτὴ τὴ χαμένη σύζυγό τν.

Τὴν εἶχε μάλιστα πλησιάζει καὶ ἐνῶ τὴν ἀπειλοῦσε πως θὰ τὴ κλείσῃ στὴ φυλακή, απαιτοῦσε νὰ βγάλῃ τὸν πέλο της μπροστὸν ἀστυνόμο.

Μά οὐτ' ἐγὼ, οὐτὴ ἡ φίλη μου θέλαμε ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ ταύτης της. Γι' αὐτὸ, βλέποντας πως ὁ ἀστυνόμος φαινόταν περὶ θυμὸς νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀξίωσι τοῦ ἀρωματοποιοῦ, τὸν πλησίασα καὶ τοῦ εἶπα αἰφνὰ:

— Προσέχετε! Εἶμαι ὁ δούξ ντε Ρισελιέ.

Μόλις τὸ ἀκούσε αὐτὸ ὁ ἀστυνόμος, ἄλλαξε αἰσῶς διαθέσι, ἀπέβηκε μας.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ ἀρωματοποιὸς θέλησε νὰ πείσῃ τὴν πριγκίπισσα ἀπὸ τὸ μυστήριό του, κατάρρε καὶ δευτέρῃ γροθιά καὶ ταμουντρα. Συγχρόνως ὁ ἀστυνόμος, άρμεύοντας, τοῦ εἶπε πως ἔκανε λάθος καὶ πως γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἐπειδὴ ἐνόησε ἀπὸ τὸ σπουδαῖον πρόσωπο, θὰ τὸν ἐστῆλει νὰ κολυμπῇ στὴ φυλακὴ τοῦ Σατελέ. Αὐτὸς τότε άρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ βοῶν, νὰ βλαστημάῃ, μὰ τοῦ κακοῦ... Τὸν φυλάκισαν σὲ Σατελέ καὶ τὴν ἄλλη μερὰ τὸν μετέφεραν στὴ φυλακὴ τῆς Μπισέτης, ὅπου ἔμεινε ἔξω ἀλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ μᾶς ἄλλοτε νὰ φέρεται πῶς καλὰ...

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

Πρὸς ὅλες τὶς σχέσεις του μὲ τὶς δύο πριγκίπισσες, δὲν ἔπαυε νὰ δημοφιλῇ καθημερινῶς καὶ ἄλλα ἐρωτικά σκάνδαλα. Μεταφύουμε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «Απομνημονεύματά» τῆς πριγκίπισσας.

</

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έπειτα απ' αυτό, ο Ρασπούτιν ξεμείωσε λίγο κι' ευχαριστήθηκε να δεχτεί μια πρόκληση σε γέμια της προκλητικής Κυριόφ. — Η 'Ελένη Κονλίγκαν, του είπε η προκλητική, θα ρθώ το βράδυ του γιμνασίου να χορεύω μαζί με τον Μπαλίνσκυ το μπαλέτο του Ρόβου. Θα μείνεις ευχαριστημένος, Γκυρίσα. Θα σου παρουσιάσω και την κόρη μου που δεν την ξέρεις.

Πραγματικά, ο μοναχός επιθυμούσε πολύ να γνωρίσει την κόρη της προκλητικής, 'Αγάθη, η οποία μόλις τότε είχε γυρίσει στην Πετρούπολη για να παντρευτεί τον μεγάλο δούκα 'Ιβάν.

Όλοι είνονταν αυτό το συννεύμα κι' ο ίδιος άκουσε ο Τσάρος κι' όλοι θαφαινόγονταν μαθαίνοντας, ότι ο ύποπτος γαμπρός το άσχετο με κάθε τρόπο, γιατί, εκτός της μεγάλης προίτας της, η 'Αγάθη ήταν εξαιρετικά γοητευτική.

Ο Τσάρος μάλιστα είχε δηλώσει, ότι αν ο 'Ιβάν άρνούταν ως στο τέλος, θα τον εξόριζε στην Περούσια, κοντά στο στρατηγό Πολ-τάρφ.

Σ' αυτό το σημείο βρισκόμουν τα πράγματα, όταν ξαφνικά ξέσπασε το δράμα, με το ό-ποιο άρχισε η διήγησής μας.

Εδώ όμως πρέπει να δικαιολογήσουμε — αν χωράει δικαιολογία — τη μανία των γυναικών της Αλής των «Καταχθονίων», η όποιες, σαν άληθινές μανιόδες άρχισαν προς καταδίωξη του μεγάλου δούκα, όταν άπελήθησαν πως ο 'Ιβάν παρακολουθούσε τη λειτουργία της Μετανοίας.

Η λύσσα τους ήταν άποτέλεσμα της περαστιάς έπαυσης του Ρασπούτιν σ' αυτές. Ο θεός τους είχε προσβλήσει. Έπεσε λοιπόν ο ύβριστης τους να τιμωρηθεί με θάνατο.

Όστόσο, πρέπει να πούμε, ότι μεταξύ των δεκατριών του 'Ιβάν, η όποιες σκότωσαν άπ' α-υτού, τον Σέργιο 'Ιβάνοβιτς, δεν ήταν κι' η προ-κλητική Κυριόφ. Στην άρχή είχε τρέξει κι' α-υτή, παρασυρμένη από τις άλλες, μα όταν συ-λογίστηκε ότι αν σκότωναν τον 'Ιβάν, η κόρη της θα έμεινε χωρίς μνηστήρα, έμεινε πίσω, περι-μένοντας μ' άγονία τ' άποτελέσματα της καταδίω-ξέως. Τέλος, ένοιωσε μεγάλη χαρά, μαθαίνον-τας, ότι ο μέγας δούξ είχε ξεφύγει.

Τη χαρά αυτή έλλοωσε τη συμπεριότηκη την άλλη μέρα κι' η μητέρα του 'Ιβάν, η όποις είχε συνείδηση ένταμεταξί από την τρέλλα της.

Η δυό γυναίκες όμως άγνοούσαν τώρα που βρισκόταν ο 'Ιβάν κι' άποφάσισαν να τον ξανα-βρούν με κάθε θυσία. Υπολόγισαν γι' αυτό στον Γκουινόφρα, μα δεν άργησαν να μάθουν, ότι κι' εκείνος είχε εξαφανιστεί. Φρόντισαν τότε ν' αν-ταναστατή προσωπικώς με κάποιον Γκράτς, στενό φίλο του Ρασπούτιν, ο όποιος άνέλαβε άμέσως να ξαναβρή τον χα-μένο πρόκλητη.

XVI

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΙΣ ΣΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΚΙΡΚΩΦ

Η συγκέντρωση εκείνο το βράδυ στο μέγαρο του πρόκλητος Κυριόφ υπήρξε εξαιρετικά λαμπρή. Όλ' η ανωτάτη κοινωνία της Πετρούπολης βρισκόταν εκεί.

Ήταν ή ώρα που οι προσκεκλημένοι, συγκεντρωμένοι γύρω απ' τους μπουφές, με τους ύπερχονους εκείνους μεζέδες που μόνο στη Ρωσία τους πρδία κυνείς, κουβένταζαν.

Πρίγκιπες και προκλήτισσες, στρατηγοί και ύπουργοί, διηγόν-τουσαν με το στόμα γεμάτο, ένα σωρό κουτοπομπιλιά της Αλής, κι' εξέφραζαν το θαυμασμό τους προς την όραιο κόρη της οικοδε-σποίνης, την νεαρή προκλήτισσα 'Αγάθη.

Πραγματικά, η 'Αγάθη ήταν ξανθή σαν τα χουσιό στάχυ της Ούκρανίας και δροσερή σαν φρόσωνα που άφίμασε στη σκιά. Είχε όραιο μάτια γεμάτα έξυπνάδα και εκείνη τη στιγμή συζητούσε μ' ένα παιδικό της φίλο, τον 'Αλέξανδρο Νίκατς, που είχε πολλά χρό-νια να τον ίδι.

— Δεν υπάρχουν παρά Γερμανόφιλοι εδώ μέσα, είπε ο στρατηγός Ρασπούτφ.

σαν ένα καλό όνειρο.

— Η άλήθεια είναι, είπε τότε ο Νίκατς, ότι η Κονλίγκαν έπαι αυτή την εποχή περισσότερες επιτυχίες από ποτέ. Ξέρετε πως σε αντίληψη του πατέρα σας, εκτός απ' τον Σόμπεργκ υιό, που είναι από όλγιοι.

— Μα την πίστι μου, όχι.

— Ο Σόμπεργκ πατέρας!

— Άδύνατον!...

— Και όμως, αυτή είναι η άλήθεια.

— Μα δεν είναι πια έρωτευμένος με την προκλήτισσα Καριω-τόφ;

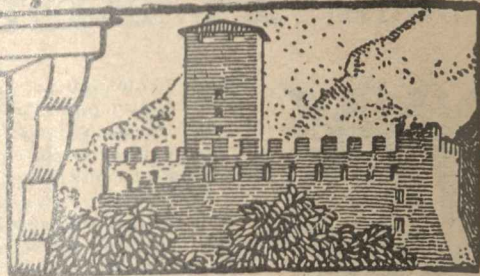
— Όχι! Όστόσο την έγραφέλει με τον παύ λαμπρό τρόπο. Άντανατόνισσες, άποχαρτώντας την, όλα τα ψεύτικα κομμάτια της με άληθεια. Νά, όσπε την... πως λέμεται...

Πραγματικά, σ' έναν όμιλο καλεσμένων, η Καριωτόφ έόμω-νε όλες τις κυρίες που την περιστοίχισαν με τη λαμπρότητα των κοσμημάτων της.

Η 'Αγάθη της έριξε μια ματιά και κατόπιν είπε μελαγχολικά: — Θα με πιστεύατε, 'Αλέξανδρε Νίκατς, αν σας έλεγα, ότι σέ-

— Φαίνεται να είναι πολύ...

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

της ή ιστορίες με θλίβουν πολύ;

— Το βλέπω... Το βλέπω... Έξαναγάζετε τον έναντι σας κι' να γελάσετε και να φανήτε άμέριμνη.

— Μετανοώ που ήρθα εδώ... Λυτάμια γιατί έφυγα απ' τη Γαλ-λία...

— Κι' όμως θα μείνατε ευχαριστημένη, όταν σας είπαν, ότι πρό-στα να σας παντρεύουν με τον μεγάλο δούκα 'Ιβάν.

— Έγώ; Καθόλου!... δαμαρτηθήκατε η 'Αγάθη. Άπενατίας, έρωτα. Τον μεγάλο δούκα δεν τον ξέρω καθόλου. Κι' έπειτα δεν ήμουν καμιά δάδου να παντρευτώ. Όταν βλέπω αυτά που γίνον-ται εδώ, νοιώθω ρήνη...

— Όταν είστατε στη Γαλλία, ρώτησε δειλά ο Νίκατς, με σε-φύσσετε καμιά φορά;

— Καμιά φορά, ναι... μα όχι συχνά... Δεν αξίζετε και σεις περισσότερο από τους άλλους...

— Α! δεν με ξέρετε, 'Αγάθη, καλή, Είμαι κι' εγώ κουρασμέ-νος απ' αυτή τη θλιβερή ζωή. Ναι, ναι, σας δαράζωμαι πως δλ' α-π' αυτό δεν με διασκεδάζουν καθόλου.

— Δεν σας πιστεύω. Τότε είναι ψέμμα αυτό που μου είπαν για σας, ότι είστε έρωτευμένος με την προκλήτισσα Καριωτόφ;

— Μά! φημιότατα καμιά βδομάδα κι' έπειτα την άφησα, γιατί έπε πολύ ήλθια.

— Α! εστε ή 'Αγάθη... μη με κάνετε να λυτάμια! Πάντως πείνα να πάω να τη χαρητώσω. Μου έπαιρσατε;

Κι' άπενατίας.

Η 'Αγάθη ήκουσε τους όμιους της, έθγαλε ένα στεναγμό κι' ά-ναστήθηκε ν' έναν όμιλο κοριτσιών, για να ξεφύγει απ' το θέα-τρο, πρσχημα στρατηγό Ρασπούτφ, ο όποιος την άναζητούσε μέσ' στη αίθα.

Ο ήχος αυτός στρατηγός, ο όποιος είχε πολέ-μους στα 1878 και δούξάστηκε στην Πλεννα, είχε δυό μεγάλα πάθη στην ζωή του: τη δίαιτα των τι-μών και τη δίαιτα του πλούτου. Η φιλαργυρία του κι' η φιλοδοξία του ήταν άπέραντες. Δικό του σχέ-διο ήταν ο γάμος της 'Αγάθης με τον 'Ιβάν, γιατί ήθελε να δει την άνηρά του μεγάλη δούκισσα και να μνηνέ να λεί ένα Ρωμανόφ, τον 'Ιβάν, σ' Ανη-νέ ισο.

Τότε όμως ήταν έξω φρενών, μαθαίνοντας την έπαυση του κι' η προκλήτισσα Κυριόφ τον είχε πρσ οφδόν δια της βίας στη συγκέντρωσή της, λέ-γοντας του πως κάθε έλπιδα δεν είχε χαθεί άκόμα.

Ήταν τρεμρός άντιγερμανιστής, αν και δεν έφαινε να περνοείται τον Ρασπούτιν, του όποιου ήθελε την περαστιά δόναμη. Έκείνη τη στιγμή ά-κούως έλεγε στον πρόκλητη Κυριόφ με σταυρωμέ-να τα χέρια:

— Δεν υπάρχουν παρά Γερμανόφιλοι εδώ μέσα...

Σ ήλπιε από όλγιοι να κουβεντιάσει με τον Σόμ-περγκ, λήος εινε ο παύ γερμανόφιλος. Είχε ή κολασμένη ψυχή του Κάρζο! Κι' εσύ που φέρδουν με τον καλύτερο τρόπο. Και όμως αυτός θα σου πάση τη φιληνία σου. Θα το δης! Θα το δης.

Η Κονλίγκαν θα γίνη δική του.

— Σωπίστε, σωπίστε, σας έπεινω! είπε ο πρόκλητη Κυριόφ...

Μην λέτε ένα τέτοιο πράγμα. Αν γινόταν αυτό, θα τον σκότωναν, μακάρινα εινε καλύτερος μου φίλος...

— Αλλά εινε το καλύτερο που έχω να κάνω...

Μα ο πρόκλητη Κυριόφ δεν τον άκουγε πια. Κότταζε τον Σόμ-περγκ, ο όποιος δεν βρισκόταν μακριά του, και τον έβλεπε μ' ένα πασιόφρο βλέμμα, γεμάτο μίσος.

Όστόσο, δεν μπορούσε να πιστέψει άκόμα, ότι ο παλμός αυτός φίλος του ήθελε να του πάση την 'Ελένη.

Ένωματιξί, ο Σόμπεργκ, μη ύποπταζόμενος τίποτε, προσπα-θούσε να φανείτα ευχάριστος στις κυρίες. Ήταν ένας χοντρός άν-δρας με παρουσιαστικό άποκοστικό, μάλλον καλός παρά κακός, και φίλος σίγουρος, εκτός από την πολιτική και τον έρωτα. Ήταν, έ-κτος των άλλων, μορφωμένος και έξυπνος και συνήθιζε να παυάλη την κοδέστα του μ' ένα σωρό ανέκδοτα, πράγματα που δικαιολογού-σαν την έπαρξια του στις κυρίες.

Ο Κυριόφ σκεπτόταν τότε, ότι ή ιστορία που του είχε διηγηθεί ο ήχος στρατηγός, δεν μπορούσε να ήταν έντελώς άδύναμη. Έδώ και κάμποσο καιρό πράγματα έβλεπε συχνά τον Σόμπεργκ να περιφέρε-ται στα παρακρήνα του θεάτρου, δ-πονη έγραζόταν ή 'Ελένη. Θυμόταν μάλιστα πως τον είχε συναντήσει από μακριά τις χορεύτρες πρό δεκαπέντε ήμερον.

Ο Κυριόφ άγαπούσε παρόμοια την 'Ελένη κι' ο έρωσ του τον έ-φαινε, γιατί έμεινε άνακαταλήτος, γιατί ή όραιο χορεύτρια δεν του τρέφε όττε ένα χάδι...

(Άκολουθεί)

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΙΩΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ

— Για την γυναίκα, όπως και για την κασία, χρειάζεται μα-κρό σκεπν.

— Η γοηξ είναι πιο τρελλές από τις νέες, γιατί ή τρέλλα τους έχει μεγαλύτερη ήλεια.

— Για μερικές γυναίκες, το να πάρουν να άρέσουν, είναι σαν να πάρουν να ζούν.

— Ο έρωσ στην καρδιά της γυναίκας μοιάζει μ' ένα σχήμα χαρσμένο στο χιόνι, που μπορεί να το διαλύση ή πρστή άχτιδα του ήλιου.

— Η γυναίκα κι' ο λαχόνόφρος δεν χρειάζονται πολλούς κυ-ρίους.

— Η γυναίκες μοιάζουν με τα κοινούνια, που πριν τα χτυπήσει κανείς, δεν ξέρει από τί μέταλλο είναι φτιαγμένα.

— Αν κάθε γυναίκα δεν μπορεί να κάνει το σύζυγό της ένδο-ξο, μπορεί όμως να τον κάνει εύτυχμένο.

— Η άγάπη είναι το κοινόμια της καρδιάς, ή φίλια είναι ο έπιούσος άφτος της.

— Η γυναίκα είναι ένα χουσιό ποτήρι, απ' όπου πίνουμε τη ζωή και τον θάνατο.

— Η ψυχή που στενάζει, δεν έχει συνήθος ό,τι επιθυμεί.

— Ο έρωσ για τους γέροντες, είναι σαν ήλιος με χιόνι. Τους θαμπώνει περισσότερο παρά τους θερμαίνει.

— Η άγάπη στηνη σσηή στην καρδιά μας, ή φίλια όμως χί-ζει σπύι έπάνω της.

— Κι' ή πιο ένάρπη γυναίκα θα νικηθεί από κά-ποιον. Αν έξοκαλούθι να παρημένη ένάρπη, τοίτο σημαίνει, ότι δεν βρέθηκε άκόμα ο νικητής της.

— Η γυναίκα θεωρεί τον σύζυγό της άγγελικό μονάχα δυό ήμερες. Ένα ήμερα από του γάμου κι' άλ-λον ένα μετά τον ένταφιασμό του.

— Εκείνο που συντελεί περισσότερο στη διατήρη-ση του σώματος, είναι ή έλλειψη καρδιάς.

— Η γυναίκα παρηγορείται για την πρώτη της παρερπρητή μονάχα με τη δεύτερη.

— Η γυναίκα μονάει με τη γάτα, που τη χαϊνέ-ουμε και μās παραπονίζει.

— Η φιλόφρηση γυναίκα μονάει με γραμμάτιο που κυκλοφορεί. Όσο περισσότερες ύπογραφές φέρει, τόσο μεγαλύτερη άξια έχει.

— Ο έρωτας είναι πύργος χωρίς σκάλα, που για να τον ανέβεις πρέπει νάχης φτερά.

— Από δυό πρόστα που άγαπούνται, ισχυρότερο ειν' εκείνο που άγαπά λιγότερο.

— Η δυστυχία των γυναικών προς τους άνδρες είναι το κλειδί της άσφαλείας των.

— Η γυναίκες ψεύδονται είτε για να ύπερασίσουν τον έναντι τους, είτε για να φανούν χαρίσσιες στους άλλους.

— Όταν ή γυναίκες μās άγαπούν, μās συγχωρούν όλα τα έλα-τόματά μας. Όταν δεν μās άγαπούν, δεν μās συγχωρούν ούτε... τις άρετές μας.

— Όποιος επικαλείται τον Θεό, δεν είναι ευχαριστημένος, ό-ποιος φρονάει τον διάβολο είναι άπεισιμένος και όποιος λείι εόι-μς είναι έρωτευμένος.

— Ο γάμος είναι πάντοτε λαχέο.

— Ο γάμος είναι ή Παράδεισος ή Κόλασις. Μέσος όρος δεν ύ-πάρχει.

— Τα άνδρόγυνα παντρεύονται στον Παράδεισο και κατακα-λάνε ύστερα στην Κόλαση.

— Να παντρεύεσαι γυναίκα κατώτερή σου και ποτέ σου να μη δίνης την κόρη σου σ' άνδρα άνωτέρω σου.

— Θέλεις, άγάπη μου, να παντρευτούμε; Σήφωνοι. Μα τότε πως θα κιντήνι του σπαιού το νουκαυριό;

— Ο γάμος από μακριά έχει πολύ γλυκιά θεωρία, μα από κον-τά πολύ σκληρή άφή.

— Πάντοτε με το γινό σου όταν σου άρέσει και την κόρη σου μόλις μπορέσεις.

— Εύκολο πράγμα ειν' ο γάμος, μα το νουκαυριό πολύ βαρύ.

— Ο γάμος βγαίνει σε καλό, όταν δεν υπάρχουν πεθερικά ή γυ-νακαδέλφια.

— Για ν' άγοράσης γιαταγάνι κίτ-τα την κόρη του καλή. Και για να παντρευτής μια κόρη, κίττα καλά τα μάτια της.

— Την ήμερα που παντρεύεσαι, ή σκοτώνεσαι ή άνασταίνεσαι.

— Το να παντρεύεσαι μια φορά είναι καθήκον. Το να παντρεύεσαι δυό φορές είναι τρέλλα και τρεις ειν' άρ-ρώστεια κακοήθης.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΙΒ' ΕΛΟΣ—γράφει ή μεγάλη Γαλλία καλλιτέχνης Σάρα Μπερνάρ στα «Απομνημονεύματά» της, δημιουργήσιμην την παιδική της ηλικία—Εξέτασε ή ώρα του γέννητός. Προσεκτικώς την ήμερα εκείνη ήσαν ή θεία μου Ροζίντα ή δασκάλα μου, δεσποινίς ντε Μαρνί—αυτή, ο νοινός μου κ' ή δούξ ντε Μορνύ, παλαιός φίλος του πατέρα μου και της μητέρας μου. Τό γένμα ήτο πολύ φιλικό γιά μένα, γιάτι περίμενα μ' αγωνία ν' άκουσω τί ήν άποφάσιζε τό οικογενειακό συμβούλιον γιά την τύχη μου. Η δεσποινίς ντε Μαρνί—έναντι με άνάγκαζε νά τρώω με φιλία λόγια και με καλώς γεμάτες τρυφερότητα.

Εξάφνου, χωρίς λόγο, άρχισα νά κλάω. Τότε ή αδελφή μου ξέσπασε στά γέλια και μου είπε :

—Γιατί κλάεις; Δεν ξέρεις πόσο άσχημα είναι τα μάτια σου έτσι; Μαρία;

—Γιατί κλάει; με ρώτησε κ' ή δούξ ντε Μορνύ. Μά εγώ δεν τόν άπάντησα, μολοντί ή δούξ μου έπαυόταν κλάω. Ήταν γλυκιά και είχον και ήξερα ότι κρατείται ή μεγαλύτερη θέα μέσ' στην Αθήν κ' ότι ή οικογένειά μου περιμενόνταν γιά τί φίλια του.

—Γιατί της είπα, ότι μετά τό γεύμα θά γίνη οικογενειακό συμβούλιον γιά αυτή, άπάντησε ή μητέρα. Είπε σαγμείς πού αυτό τό κορίτσι μ' άπογοητεύει!

Τέλος, όταν τελείωσε τό γεύμα, ή μαμά μου είπε νά σερβίρω τόν καφέ. Βοηθούμενη άπό τή γοη άνημέτρια Μαργαρίτα, γέμισα τά φλιτζάνια και τά πήγα στό σαλόνι, όπου βρισκόντουσαν τότε οι προσκεκλημένοι.

Είδα εκεί και κάποιον νεοφερμένο, τόν συμβολαιογράφο της Χάβρης κ. Κ... τόν όποιο άντιπαθούσα τρομερά. Αίτός θ' άντιστοιχούσε στό συμβούλιον την οικογένεια του πατέρα μου, ή όποιος είχε πεθάνει στην Χάβρη υπό συνθήκες ανεξήγητες και μυστηριώδεις.

Η παιδική μου άνταπάδα πρὸς τόν συμβολαιογράφο αυτόν δεν μ' άπατούσε. Έμειθα άργότερα, ότι ήταν άδυσώπητος έχθρος του πατέρα μου. Ήταν εξ' άλλων τόσο άσχημος... Είχε μιά όλη τραγική μέση πρὸς τά επάνω, σάν νά τόν είχαν κομίσσει έπ' όρα άπ' τά μαλλιά. Είχε μαλλιά κόκκινα και άχτένιστα. Τά γυναιλά του τόν έκαναν άόμοια πρὸς άντιπαθητικό. «Ω! τί κακός άνθρωπος πού ήταν!

Η φτωχή μου γιαγιά, ή όποία, άπό τόν θάνατον του πατέρα μου, δεν έβγαине καθόλου έξω κ' έκλεινε τό παιδί της, είχε δώσει όλη της τήν έμπιστοσύνη σ' αυτό τόν άνθρωπο, ή όποιος ήταν έπ' πλέον ό έκτελεστής της διαθήκης του πατέρα μου. Έτσι ή συμβολαιογράφος αυτός διαχειριζόταν όπως ήθελε την περιουσία πού μου είχε άφήσει ή φτωχή μου μητέρα. Η περιουσία αυτή θά περιερχόταν στην κατοχή μου, μονάχα όταν θά παντρευόμουν, ή δε μητέρα μου έταρνε τούς τόκους της γιά νά τούς χρησιμοποιή γιά τίς σπουδές μου.

Στό σαλόνι βρισκόταν κ' ή θεός μου Φέλιξ Φώρ, καθισμένος κοντά στό τζάκι, καθώς κ' ή οικογενειακή μου φίλος κ. Μεντιέ. Όταν οι καλεσμένοι ήσαν τόν καφέ τους, μιά μικρή σιωπή άπλώθηκε μέσ' στό σαλόνι. Ό δούξ ντε Μορνύ θέλησε τότε νά φύγη, μα ή μητέρα μου τόν κράτησε, λέγοντάς του :

—Μείνετε... Θά μάς δώσετε κ' έσείς τή συμβουλή σας.

Ό δούξ κάθισε τότε κοντά στη θεία μου Ροζίντα, μαζί με την όποια έφλετάρους λίγο.

Η μαμά είχε πηγαίνει στό παράθυρο και τό όραίο της προφίλ διαφανόταν καθαρό και λαμπρό. Φανόνταν ξένη σε όσα γινόντουσαν γύρω της.

Ό φτωχός συμβολαιογράφος σηκώθηκε, ενώ εγώ μαζεύόμουν κοντά στό θείο μου Φέλιξ Φώρ.

—Λοιπόν, συγγενετοφίλοι, έδώ γιά τί μικρή... γιά ν' άποφασίσουμε γιά τό μέλλον της...

Ο Δούξ ντε Μορνύ.

Τό γά άρχισα νά τρώω.

—Ναι, είπε ή κ. Μεντιέ γελώντας, και φαίνεται πώς ή άδελφή σου νά γίνη καλόγρια.

—Α! μαμά! Έκανε ή δούξ ντε Μορνύ στη θεία μου Ροζίντα. Έξέτασε τόν άδελφό μου μ' ένα «Σούτ», ενώ ή μαμά άπάντησε :

—Μά πρέπει νά είχε κανείς πλούσιος, γιά νά μπιή σέ μοναχική ή μικρή σου έχει παντάνα, μόνον γιάς ή κακός συμβολαιογράφος.

Τότε εγώ φάτορα στην δεσποινίδα ντε Μαρνί—έναντι με :

—Έχει τά χρήματα πού μ' άφησε ή πατέρα μου.

Ό συμβολαιογράφος όμως μ' άκουσε και μου άπάντησε :

—Ό πατέρας σου πού άφησε χρήματα γιά νά παντρευτείς :

—Ε, κ' εγώ, τόν φώναξα, θά παντρευτώ τόν καλό φίλο.

Και ή φωνή μου ήταν αυτή τή φορά άποφασιστική. Είχε καταιγιστική κ' έννοια μέσα μου την έπιθυμία και τή θέληση νά παντρευτώ.

Προσέχοντας ός τή μέση του σαλονιού και φώναζε σταθερά :

—Θέλω νά γίνω μοναχή! Τό θέλω!... Σέρω πώς ή πατέρα μου άφησε χρήματα γιά νά παντρευτώ, μα έξω έπαιζε ή μισαχάρι παντοφλάκια τό Σαντήρα. Η μαμά μου είπε πώς δεν ήταν δυνατόν νά γίνω μοναχή. Άφού λοιπόν δεν θά λυθώ, θά γίνω Μ' άγαπών περισσότερο στό μοναστήρι από όδ.

Αίτός έβλεπε όσον έπρεπε τόν καλό φίλο μου, τόν έλαφρό τόν ένοχό της. Τά βλέμματα αυτά φανόνταν τρυφερά και άποφασιστικά :

—Δεν είν' αλήθεια, ότι θέλεις νά γίνω μοναχή κ' ότι αυτό δεν θά τίς πύση;

—Η μαμά μου χάρθηκε τά μαλλιά, τά όποια ήσαν περήφανη και μου έταρνε :

—Ω! Θά λυθώ πολύ! Σέρω πώς έπειτ' άπό τήν άδελφή σου, έπ' όρα σ' α τόν προσκεκλημένο πλάσμα στην όρμη :

Είπε τά λόγια αυτά με φωνή όλη και άσχημη και άσχημη τήν, μου έταρνε πώς άκούγα τό κατακόρυφο ήχο τού καταρράκτη.

Επειτ' άπ' αυτό, άρχισα νά παρνομαι στό σαλόνι, περιμένοντας άπ' όλην τήν όρμη, ένα βρόχος, ένα δυο τριγύρω μου σ' άκούγα τούς λόγους, γιά τούς όποιους ήθελα γίνω μοναχή.

Τέλος ή δούξ ντε Μορνύ, ή όποιος, άρχισε νά πύση, σηκώθηκε και έταρνε :

—Ξέρεις τί νά τό κάνετε αυτό τόν φίλο; Νά τό βάλετε στό Κονσερβατόριο.

Με χτύπησε συγχρόνως φίλος μάγουλο, φίλησε τό χέρι της θείας και άφού χαίρεται τούς κυρίες, τόν κοίταξε νά λείη στη μαμά, καθώς της έταρνε τό χέρι :

—Ακολουθήστε τή συμβουλή μου, βάλετε τήν στο Κονσερβατόριο.

Και έφυγε.

Εγώ κίτταξα με άπορία όσα τόν έταρνε γιάτί ή λέξη «Κονσερβατόριο» είχε πλημμυρίσει άπό άγωνία.

—Επειτα έσηκω πρὸς τή δασκάλα μου, είδα Μαρνί—έναντι με τήν φτωχή. Μά αυτή είχε διαγράψει τά χείλη της και φανόνταν σοκαρισμένη, όπως όταν ή νοινός μου έλεγε κανένα χοντρό άπό στό τραπέζι.

Ό θεός μου Φέλιξ Φώρ κίτταζε τό πακέτιον άσημένιο, μάτια πού συμβολαιογράφου έλαμπαζαν άπό μολυβία. Η θεία μου Ροζίντα χαμογελούσε πονηρά. Ό κ. Μεντιέ κοιτούσε τό πακέτιον, λέγοντας : «Τίος;» «Πώς ξέρεις;» «Χι! Χι!», ενώ ή μητέρα μου και ή αδελφή μου, έμεινε θλιμμένη και χλωμή με κίτταζε με άπειρη τρυφερότητα.

Τί ήταν λοιπόν αυτό τό Κονσερβατόριο, πού είχε άναστασει όλο τόν κόσμο; Μου φανόνταν πώς καθένας είχε διαφορετική τύπωση γιά αυτό. Εξάφνου, μέσα στην γενική στενωπότητα, ή πατέρα μου φώναζε άπότομα :

—Είπε πολύ άδύνατη γιά νά γίνη ήθοποιός!

—Δεν θέλω νά γίνω ήθοποιός! φώναζε εγώ.

—Πώς μάλα, άφού δεν ξέρεις τί είναι; είπε ή θεία μου.

—Ξέρω!... Ξέρω! φώναξα εγώ. Ηθοποιός είναι ή Ροζίντα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΟΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΑΜΑΤΩ έδώ γιά μιά στιγμή τήν περιγραφή τόν γεγονότων, γιά νά γράψω τίς λίγες αυτές γραμμές, τ' άξέχαστα αυτά λόγια :

Όσα χρόνια κ' άν περάσουν, θα ήμουν γεγονότα κ' άν μεσολαβήσουν στην ζωή μου, ποτέ δεν θά λησμονήσω τό βλέμμα τού βρυκόλακα αυτές τίς στιγμές, τίς τόσο κρίσιμες και τόσο άγωνιώδεις γιά αυτόν.

Είχε καταλάβει πώς είχαμε άνακαλύψει τό καταφύγιό του. Μάς άκουσε νά μιλούσαμε σ' αυτό. Μάς έβλεπε τώρα πλάι του. Άκούγε τά λόγια μας. Και μη μπορώντας νά κάνει τίποτε,

απόφραζοντας ν' άντιστάσει, μη μπορώντας νά σηκωθεί άπ' τό ληθαίο του, συγγέντρωνε όλη τήν άγανά, όλη τήν τή λύσσα και τήν μανία στά μάτια του.

Κίτταζε τόν καθηγητή και τόν Ιωνάθαν με βλέμμα άγριο, λυσσομανώ, έμπεδες.

Μόνον όταν τό βλέμμα του γύριζε επάνω μου, μαλάωνε κάπως και πάλιν άπό άπελπισία και άγανά.

Τίς στιγμές αυτές γιά κάθε άλλο, παρά γιά βρυκόλακα θά τόν έταρνε κανείς.

Ό Δρόκυλος ήταν τρομερός, άπαίσιος.

Ένώ τότε είχαμε μιστά μας ένα παιδί, έναν όρατο έφηβο, μιά τέτοια διαβολική αλλοίωση!...

Μία στην καρδιά μου άρχισε νά γεννιέται σιγά—σιγά ή όδυσσεία γιά αυτόν. Η σκεπτική, Σκωτική έλαφρά τόν Ιωνάθαν και τόν γέγονε :

—Είπε τρομερό, τόσο τρομερό!...

Ό καθηγητής μ' άκουσε.

Τά μάτια του άστράφταν κ' ή όλη του συνείρεια. Πρώτη φορά τόν είδα τόσο όργανισμένο και μάστιχα γιά λογαριασμό μου.

—Κρίνα! Άκου, μου είπες με φωνή ήπιανη, άρνέστες βλέπω, με λύπη μου, νά σ' άπαρσούν τά αλ-

αλματά σου. Τόν συμπαύει!... Σημ-παύει τό τίς αυτές αυτό!... Σημ-παύει, κυρία, τίς κακογυρίες του; Σέρω τά πάντα; Θυμήθηκε τό «Η-καρδία» τού Βλαδιμίρου Χάιντε-

λντς, θυμήθηκε, τέλος, τίς χρονιές πού ήθελε πού άκούσαμε χθές τή νύχτα. Ένα βρόχος, ένα δυο τριγύρω μου σ' άκούγα τούς λόγους, γιά τούς όποιους ήθελα γίνω μοναχή.

Τέλος ή δούξ ντε Μορνύ, ή όποιος, άρχισε νά πύση, σηκώθηκε και έταρνε :

—Ξέρεις τί νά τό κάνετε αυτό τόν φίλο; Νά τό βάλετε στό Κονσερβατόριο.

Με χτύπησε συγχρόνως φίλος μάγουλο, φίλησε τό χέρι της θείας και άφού χαίρεται τούς κυρίες, τόν κοίταξε νά λείη στη μαμά, καθώς της έταρνε τό χέρι :

—Ακολουθήστε τή συμβουλή μου, βάλετε τήν στο Κονσερβατόριο.

Και έφυγε.

Εγώ κίτταξα με άπορία όσα τόν έταρνε γιάτί ή λέξη «Κονσερβατόριο» είχε πλημμυρίσει άπό άγωνία.

—Επειτα έσηκω πρὸς τή δασκάλα μου, είδα Μαρνί—έναντι με τήν φτωχή. Μά αυτή είχε διαγράψει τά χείλη της και φανόνταν σοκαρισμένη, όπως όταν ή νοινός μου έλεγε κανένα χοντρό άπό στό τραπέζι.

Ό θεός μου Φέλιξ Φώρ κίτταζε τό πακέτιον άσημένιο, μάτια πού συμβολαιογράφου έλαμπαζαν άπό μολυβία. Η θεία μου Ροζίντα χαμογελούσε πονηρά. Ό κ. Μεντιέ κοιτούσε τό πακέτιον, λέγοντας : «Τίος;» «Πώς ξέρεις;» «Χι! Χι!», ενώ ή μητέρα μου και ή αδελφή μου, έμεινε θλιμμένη και χλωμή με κίτταζε με άπειρη τρυφερότητα.

Τί ήταν λοιπόν αυτό τό Κονσερβατόριο, πού είχε άναστασει όλο τόν κόσμο; Μου φανόνταν πώς καθένας είχε διαφορετική τύπωση γιά αυτό. Εξάφνου, μέσα στην γενική στενωπότητα, ή πατέρα μου φώναζε άπότομα :

—Είπε πολύ άδύνατη γιά νά γίνη ήθοποιός!

—Δεν θέλω νά γίνω ήθοποιός! φώναζε εγώ.

—Πώς μάλα, άφού δεν ξέρεις τί είναι; είπε ή θεία μου.

—Ξέρω!... Ξέρω! φώναξα εγώ. Ηθοποιός είναι ή Ροζίντα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

άσχημο άνθοδοχείο και μιά άγριολιά ξύλα.

Τά μάτια του άστράφταν άπό ένεργητικότητα, σιδερένια θέληση κ' ικανοποίηση.

—Έσπασα ή βρύκα μπρός μου, μάς είπε. Πήρα κ' αυτό τό άνθοδοχείο. Θά μάς χρησιμοποιή γιά μαργαλι. Πρέπει νά πυρκαϊο-θή ή σφήνα, με τήν όποία θά τρυπήσουμε τήν καρδιά αυτού τού δαίμονος....

Ό βρυκόλακας άκουσε τά λόγια αυτά.

Τά δόντια του τρίζανε με λύσσα.

Ό καθηγητής κούνησε άδιάφορα τό κεφάλι του κ' άρχισε νά τοποθετή τά ξύλα στό πρόχειρο μαργαλι του, μιλώντας συγχρόνως μαζί μας :

—Πέρασα κ' άπ' τό δαμάτιο τών κοριτσιών....

—Τί είδατε; Είπε ήσυχά; ρώτησα.

—Ναι. Ό Πιστός κάθεται και φρονεί στην πόρτα. Αιτές φλυαρούν, ξεταλόμενες στό νηπώνι. Είμαι βέβαιος πώς όλα θά τελειώσουν καλά. Η έγγονή μου δεν υπομάζεται τίποτε.

Τή στιγμή αυτή πού ή καθηγητής μιλούσε γιά τήν έγγονή του, γύρισα και κίτταξα τόν βρυκόλακα. Τό σαγόνι του έτρεμε. Τά βλέφαρά του πεταλούδισαν πάνω—κάτω. Μου φάνηκε πού τά χλω-μύς άπό πρίν....

Ήμουν άπόλυτως βέβαιη πώς τ' άκούγε όλα, δεν τού διέφευγε λέξη. Τό όνομα της έγγονής τού καθηγητού τόν είχε συγχύσει. Το φανέριον αυτό τό φουρτούνασμα της ταραχής του....

Σαφηνά, τή στιγμή αυτή κάτι τό τρομερό κ' άνεξήγητο συνέβη. Κάτι πού μάς έκανε ν' άνατριχιάσουμε σύγχρονοι και ν' αλλοκλην-ταχθώμε με τρέμο....

Αιτός ή ψύχραμος καθηγητής Βάν Έλσιγγ, παράτησε τή φω-τία του και τινάχτηκε όρθιος.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε γυρίζοντας παντού τό άνήσυχο βλέμμα του.

Δεν τού δώσαμε άπάντηση.

Τί νά τού λέγαμε άλλωστε; Είμα-στε τρομερά άήσυχος, σαστισμένοι, έντρομοι....

Όλος ή κύργος άνηκούσε άπό πα-ράξενους θαύρους και άλλόκοιτους θαύ-ρους, άπ' τίς πανήγιες επάλξεις του ως τά βαθιά κ' άνήλια ύπόγειά του.

Τριγύρω άταίσιος άφρονόνησαν, ξεφρονήτα πνιγμένα, σπινελίσματα, κο-πετοί και θαύροι!

Θάλεγε κανείς πώς ξύπνησαν όλοι οι νεκροί πρόγονοι τού μελλοθάνατου βρυκόλακα και τόν κλάιναν....

Θάλεγε κανείς πώς βρυκόλακισαν και θρηνούσαν όλα τά θύματα τού Δρά-κουλα και τού γιού του, όλα τ' άντρα μωρά πού είχαν θανατωθεί μέσα στην καταραμένο αυτόν πάργο.

Γυρίσαμε και κίτταξαμε τό βρυκό-λακα.

Είχε άκούσει τούς θαύρους και τούς σκουμπούς και τά μάτια του παύσαν άγρια και μοχθηρά κάτω άπ' τά μισοκλειστά βλέφαρά του.

Περὶ τίνος έπρόκειτο λοιπόν;

Ήθελα νά τρέξω έξω άπό τόν κατάμαυρο κ' άπαίσιον αυτό τό-φο, νά τρέξω κοντά στην κόρη μου, κοντά στό παιδί μου, μα τά πόδια μου δεν με υπάκουγαν πιά. Ήσαν βαρειά σάν μολυβένια.

Ό φόβος μου τά είχε παραλύσει....

Πρώτος συνήλθε άπ' τήν έκπληξή του κ' έτρεξε ν' άνέβη τή σκάλα της κρύπτης ή καθηγητής.

Ό Ιωνάθαν έσπευσε νά τόν ακολουθήσει.

Μά όταν είδε πώς έμεινα καρφωμένη στη θέα μου, ξαναγύρισε κοπιά μου και μου είπες :

—Τί έχεις, Μίνα; Έλα μαζί μου. Ακολουθήσε με....

Με μεγάλο κόπο τότε έτραβήκα :

—Δεν μπορώ, Ιωνάθαν... Είπε τρομερό!... Τά πόδια μου τρέ-μουν, λυγάνε....

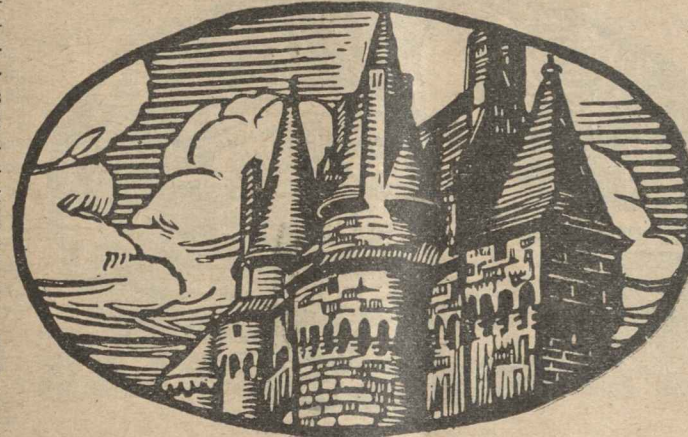
Τή στιγμή αυτή έφτασαν στ' αυτά μας τά γαυγίσματα τού Πι-στού.

Αυτό παιδί μάς έκανε ν' άνησυχώσουμε περισσότερο. Μέσα μου ξύπνησε τότε ή λαχράρα γιά τό παιδί μου και ξαναδύναμε άμέσως όλη μου τήν ένεργητικότητα.

Άρπαξα τόν Ιωνάθαν άπ' τό χέρι και σφίγγοντας με τό άλλο τό δέλο μου, τού φώναξα :

—Άς τρέξουμε, Άς τρέξουμε γρήγορα. Ό Πιστός γαυγίζει. Κάτι συμβαίνει. Ό κύργος έστοχέωσε! Πρέπει νά σώσουμε τήν κόρη μας.

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΟΥΚΙΑ, 46 ετών. Α-
ΛΙΚΗ, 47 ετών. 'Α-
δελφές.

(Σ' ένα μέτριο ε-
πιπλομένο δωμάτιο.
'Η Λουκία κεντάει
σέ μια γωνία. 'Η 'Α-
λίκη στέκεται σιμά
της, στο παράθυρο).

ΛΟΥΚΙΑ.—Τί βλέ-
πεις από το παράθυρο, 'Αλίκη;

ΑΛΙΚΗ.—Βλέπω μία χαρούμενη συντροφιά κοριτσιών που περ-
νάνε...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Αλήθεια; Για να ιδωίς κ' εγώ... (Πηγαίνει στο πα-
ράθυρο και κοιτάζει έξω). 'Α, ναί, τί όμορφα κορίτσια!... Καί
πόσο είναι όμορφα ντυμένα!... Πηγαίνουν προς τό πάρκο. Θά έχη,
φαινετα, σήμερα κάποια γιορτή στο πάρκο...

ΑΛΙΚΗ.—Κάποια φιλική φιλανθρωπική αγορά, μού φαίνεται.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναί. ('Αναστενάζει).

ΑΛΙΚΗ.—Κύτταξε... Τρέχουν νά τίς προυπαντήσουν μερικά ό-

μορφα παλληκάρια.

ΛΟΥΚΙΑ.—Πόσοι άπ' αυτούς θάναί έρωτευμένοι...

ΑΛΙΚΗ.—Κί' άν δεν είναι ακόμα έρωτευμένοι, θά έρωτευθούν

χωρίς άλλο...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Η αγάπη είναι ή χαρά της ζωής.

ΑΛΙΚΗ.—Εντυχισμένα νεόνυμφοι!... (Σανακάνονται πλάι-πλάι).

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν είναι πολλές καρδίες που ήμαστε κ' έμεις νέες.

ΑΛΙΚΗ.—Νέες κ' ώριμες.

ΛΟΥΚΙΑ.—Καί μάς αγαπούσαν.

ΑΛΙΚΗ.—Ναί. ('Αναστενάζει). Κί' έμεις... έμεις δεν αγαπού-

σαμε κανένα.

ΛΟΥΚΙΑ.—Γιατί τό λές αυτό;

ΑΛΙΚΗ.—Έσχεσάς λοιπόν; Έσχεσάς πόσες αήθεις γάμους άπορ-

ρήσανε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Καί γιατί δεν παντρευτήκαμε;

ΑΛΙΚΗ.—'Ισως... Πώς ξέρει;... ('Α-

ναστενάζει μέ πόνο). Πές μου, Λουκία, αγα-

πήρες ποτέ σου άληθινά;

ΛΟΥΚΙΑ.—Κί' εσύ;... Έσύ αγάπησες;

ΑΛΙΚΗ.—Είμαστε άδελφές. Ζήσαμε πάντα

μαζύ, κ' όμως δεν ξέρει ή μά την καρδιά

της άλλης...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Αλήθεια. 'Ενοιώθα νά μάς χω-

ρίξει πάντα κάποιο μυστικό.

ΑΛΙΚΗ.—'Ισως ντεπρόμαστε όσο ήμαστε

νέες νά φανερώση ή μά στην άλλη τό μυστικό

της. Αυτό είναι... Στα νεύματά μας ό κόσμος ή-

ταν διαφορετικός κ' ή αγάπη είχε ένα γλυκό,

γοητευτικό μυστήριο...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Η αγάπη!... Τί χαρά και τί

πόνος μαζύ!...

ΑΛΙΚΗ.—Όποτε τη γνώρισες την αγάπη,

άδελφούλα μου; Την άληθινή, τη φλογερή α-

γάπη;

ΛΟΥΚΙΑ.—Κί' εσύ; Έσύ δεν τη γνώρισες,

'Αλίκη;

ΑΛΙΚΗ.—Ναί, τη γνώρισα κ' εγώ... Για-

τί νά σου τό κρύψω; Είπε τόσο γλυκειά, όσο

και παρή...

ΛΟΥΚΙΑ.—Όποτε αγάπησες κ' εσύ; Καί

ποιά έποχή; Θυμάσαι;

ΑΛΙΚΗ.—Όταν ήμουν είκοσιπέντε ετών.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τότε φαίνεται πως αγάπησαμε την ίδια έποχή. Ναί,

ναί, έτσι είναι.

ΑΛΙΚΗ.—Την ίδια έποχή... Πώς περνούν τά χρόνια, Θεέ μου!

ΛΟΥΚΙΑ.—'Εκείνος που αγάπησα εγώ, ήταν ό πιο χαριτωμένος

νέος τό κόσμου!

ΑΛΙΚΗ.—'Αλήθεια!... Κί' ό δικός μου αγαπημένος ήταν ένας

άγγελος!

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ο αγαπημένος μου ήταν όμοιος σάν Θεός!

ΑΛΙΚΗ.—Κί' ό δικός μου!

ΛΟΥΚΙΑ.—Καί τί απόγινε ό αγαπημένος σου, άδελφή μου;

ΑΛΙΚΗ.—'Αλλοίμονο!... Παντρεύτηκε μέ μίαν άλλη... Κί' ό

δικός σου;

ΛΟΥΚΙΑ.—Κί' αυτός τό ίδιο. Δεν μύθωνε πιστός ως τό τέλος.

Μέ πρόδωσε για τό χατίρι μάς άλλης...

ΑΛΙΚΗ.—Φτωχή μου άδελφή!... Πόσο θά υπόφερες!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Όσο θά πάνασες κ' εσύ, καυμένη μου 'Αλίκη...

ΑΛΙΚΗ.—Έγχαμε την ίδια τύχη κ' ή δυό μας.

ΛΟΥΚΙΑ.—Καί υποφέραμε σιωπηλά.

ΑΛΙΚΗ.—Ναί, χωρίς νά έκμυστηρευθούμε ή μά στην άλλη τόν

πόνο μας.

ΛΟΥΚΙΑ.—Καί δεν θελήσαμε πειά νά παντρευτούμε.

ΑΛΙΚΗ.—Ναί, για τόν ίδιο λόγο κ' ή δυό μας.

ΛΟΥΚΙΑ.—Κί' όμως... 'Ο αγαπημένος μου μ' έλάτρευε. Μά έ-

πειδή δεν είχα μεγάλη προίκα, παντρεύτηκε Έξαρνα μέ μίαν άλλη.

ΑΛΙΚΗ.—'Αλλοίμονο!... Τό ίδιο έκανε κ' ό δικός μου.

Ο ΠΙΟ ΘΡΑΪΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ!...

του πάρκου και μέ γέμισε φιλιά.

ΑΛΙΚΗ.—Κί' έμένα τό ίδιο. Κάποιο βράδυ... Στο πάρκο...

Μου έδωσε χίλια φιλιά... Καί μου δοκίμασε ότι θά μέ λατρεύει

τη στεργή του πνοή...

ΛΟΥΚΙΑ.—Φτωχή μου άδελφή!

ΑΛΙΚΗ.—Ποτέ, ποτέ δεν πίστευα πως θά μέ πρόδινε.

ΛΟΥΚΙΑ.—Κί' εγώ τό ίδιο.

ΑΛΙΚΗ.—Μολαταύτα, δεν μπόρεσα πειά ν' αγαπήσω άλλον

δρα στη ζωή μου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Καί εγώ.

ΑΛΙΚΗ.—Καί τώρα ακόμα, όταν ψιθυρίζω τ' όνομά του, τρέμω,

λαχταρίζω, μού κόβεται ή πνοή...

ΛΟΥΚΙΑ.—Κί' εγώ τό ίδιο. Δεν μπόρεσα νά τόν μισήσω ποτέ.

ΑΛΙΚΗ.—Φτωχή μου άδελφούλα!... Πές μου πόσο τ' όνομα

του αγαπημένου σου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν έχω τη δύναμη, 'Αλίκη. Πές εσύ πρώτα τ' όνο-

μα τού δικού σου.

ΑΛΙΚΗ.—Όύτε κ' εγώ έχω τό κουράγιο. Μά νά τί θά κάνουμε:

Θά πούμε συγχρόνως, έσύ τ' όνομα τού δικού σου κ' εγώ τού δικού

μου αγαπημένου. Συμφωνείς;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναί... 'Εμπρός λοιπόν.

ΑΛΙΚΗ.—ΛΟΥΚΙΑ, (συγχρόνως). — 'Ιούλιος Ντερμόν!

ΛΟΥΚΙΑ, (συγχρόνως). — Τί έπες;

(Σιωπούν για μιά στιγμή κ' άλληλα-

τίζονται σαστισμένες, έμβρόντιες).

ΛΟΥΚΙΑ, (μέ φωνή που τρέμει). — Θέ-

μου!... 'Αλίκη... 'Αγαπούσαμε λοιπόν τόν

διδόν άνθρωπο;

ΛΟΥΚΙΑ.—Είπε φοβερό!... Φοβερό!...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ο ίδιος άνθρωπος έπαψε κ' ή

τις δυό μας. 'Ελεγε και στίς δυό μας τό ίδιο

τρυνερό λόγια, τούς ίδιους όρκους, έδινε τό ίδιο

δια φιλία... Τί ντροπή, Θεέ μου!... Τί έ-

ταμία!...

ΑΛΙΚΗ.—Θυσιάσαμε πρὸς χάρι του διη μας

τη ζωή... Μείναμε πρὸς χάρι του γεροντοκό-

ρες...

ΛΟΥΚΙΑ.—Είπε φοβερό!... Φοβερό!...

Για σκέψου... Με φίλους και τά χείλη τα

ήσαν ακόμα ζεστά άπ' τά δικά σου φιλιά...

ΑΛΙΚΗ.—'Ηταν ένας προδότης, ένας έ-

θλιος Άδων Ζουάν... Καί θά περιφρονούσαν

σως γιατί είχε ξελογιάσει δυό άδελφές.

ΛΟΥΚΙΑ.—Πόσο θά γελοώσε εις βάρος μας.

ΑΛΙΚΗ.—Γιατί νά μνη ποιμε ή μά στην

άλλη τό μυστικό μας, άπό τότε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν θά είχαμε υποφέρει τόσο ό

διη μας τη ζωή, και δεν θάμαστε τώρα θά

θλιβερός γεροντοκόρες. 'Α, τόν Άθλιο!...

ΑΛΙΚΗ.—Μή τόν βρίζεις, Λουκία. Μή τόν

καταριέσαι, άδελφούλα μου... Νά... πως νά

σου τό πώ;... Δεν μπορώ, δεν μπορώ νά τόν

μισήσω.

ΛΟΥΚΙΑ, (κρύβοντας τό πρόσωπό της στην άγκαλιά της έ-

δελφής της). — Κί' εγώ, κί' εγώ τό ίδιο... (Κλαίει σιγανά έ-

καλιασμένος, μέ δυνατά αναπυλντή).

ΑΤΙ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΤΥΡΕΝ

Μιά νύχτα, σέ κάποιο σκοτεινό δρόμο, έσταμάτησαν τόν στρατάρ-

χη ντε Τυρέν τρεις λωποδύτες και τού έξήτησαν νά τούς δώσει

χορήματα είχε πάνω του.

— Δυστυχώς, τούς άπάντησε μ' όλη του την άταραξία ό στρατάρ-

χης, δεν έχω πενήταρά επάνω μου! 'Ο,τι είχα, τάχασα πρὸ όλλου στ

χατίρι.

— Δεν πειράζει, τού έπτε τότε ένας άπό τούς λωποδύτες. 'Υ-

πεσθήτε πως θά μάς μετρήσετε αύριο τό πρῶτό ένα ποσόν και άναίκα-

θάνα εγώ νά έρθω νά τό πάρω.

'Ο στρατάρχης τούς ύποσχέθηκε πράγματι νά τούς δώσει τράντα

μιστόλες.

Τήν επομένη ό λωποδύτης τόν έπισκέφθηκε άναίδεστα στο σπίτι

του και τού ύπενθύμισε τόν λόγο που τούς είχε δώσει.

'Ο ντε Τυρέν έβγαλε τότε άμέσως και τού έμέτρησε τίς τράντα

μιστόλες. Δεν έννοούσε νά παραβή τόν λόγο του, ούτε καν σ' ένα

ποδύτη!

ΛΟΥΚΙΑ.

— Μά

έδειχνε πόσο

γάλη αγάπη.

Μού

δοκίμασαν

αυτοί

σι.

ΑΛΙΚΗ.

— Κί'

ο δικός μου

το ίδιο.

ΛΟΥΚΙΑ.

— Κά-

ποτε...

Κάποιο

βρά-

δυ, μέ

παρέσυρε

σε

μία

σκοτεινή

γωνία

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ "ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙ,, ΤΗΣ ΣΥΜΗΣ

'Η κατάληψις της Ρόδου άπ' τόν Σουλειμάν. Οι κάτοικοι της Σύμης στέλνουν δώρα στον τρομερό Σουλτάνο. Τά
προσέμια τού νησιού. Μετά τρεις αιώνες. 'Η φορολογική άφειώσις. 'Η Σύμη άνάστατος. 'Η άποτυχία τών πληρε-
ξουσίων τού νησιού στην Κων/πολι. Οι νέοι πληρεξουσίοι δέν δέχονται νά φύγουν. 'Η έξέγερσις τών γυναικών.
Πώς τούς έσπουδαρίσαν στο καράβι, κτλ.

ΤΑΝ ό Σουλτάνος Σουλειμάν ό Β' πολε-
μούσε τούς περίφημους Ιππότες της Ρόδου
στά 1523 και πολιορκούσε στενά τό νησί
τους, οι κάτοικοι της γειτονικής νήσου Σύ-
μης, ή οποία έξαρτάτο άπό τη Ρόδο, βλέ-
ποντας πως ή πρωτεύουσά τους θά κατε-
λαμβάνετο και πως καμιά έλπίδα σωτη-
ρίας δεν ύπήρχε πειά γι' αυτούς, έστειλαν
γρήγορα-γρήγορα στον τρομερό Σουλειμάν
τους καλύτερους προκρίτους τών γιά νά του
δηλώσουν πως ύποτάσσονται σ' αυτόν και
νά του προσφέρουν διάφορα δώρα, μεταξύ
των όποιων ήσαν και αρκετά θανυσία
σφυγγάρια!...

Οι προκρίτοι της Σύμης μίλησαν έμπνευ-
σμένα στον τρομερό Σουλειμάν. Κί' ό Σουλ-
τάνος έπαισε από τούς παρηγορησε
πρόσβλιναν τ' άλλα νησιά, τά κατεχόμενα άπό τούς Τούρκους.

Τά άγαθά αυτά — άγαθά σκλάβων πάντα — τά άπήλασαν οι κά-
τοικοι της Σύμης έπ' αιώνας και μετά τόν θάνατο τού Σουλειμάν δη-
λαδή άς τά 1869.

Καί είχαν μέν έπιδλήθει έντομεταξύ διάφοροι άλλοι φόροι στο νη-
σί αυτό, αλλά στά 1869 ό Τούρκος διοικητής της Ρόδου, βίαιον χα-
ρακτήρα άνθρωπος και άπληστος, πληροφορηθείς ότι ή Τουρκική Κυ-
βέρνησις έπρόκειτο ν' άραιοποιήσιν όλόν φορολογικό και τη Σύμη,
μαζί μέ όλες τίς άλλες νοτιοανατολικές σποράδες, θέλησε νά έπιδόλη
το ταχύτερον στη Σύμη τόν έπ' τών ζώων φόρο, τη δεκάτη έπ' τών
προβάτων της γής και τόν τελωνειακό δασμό έπ' τών έξαγομένων
αυτών.

Μόλις οι κάτοικοι της Σύμης έμαθαν τό κακό και τη συμφορά που
τους άπειλούσε, σέ μία περίοδο μάλιστα φτώχειας και δυστυχίας, έ-
σπευσαν νά στείλουν στην Πόλη πληρεξουσίων των, μεταξύ τών προ-
κρίτων εκλεγέντες, για νά ενεργήσουν στην 'Υψηλή Πύλη καταλή-
λως και γλυτώσουν τό νησί άπό τίς νέες βαρύτερες φορολογίες.

Δυστυχώς όμως οι πληρεξουσίοι αυτοί, άν κ' έμειναν στην Πόλη
έμειναν καρό, άν και κατέβαλαν κάθε προ-
σπάση, δεν μπόρεσαν νά κάμουν τίποτα. 'Η
Τουρκική Κυβέρνησις ήταν άνένδοτη.

'Απεισμένοι τότε οι κάτοικοι τού νησιού,
έναντιόν των πληρεξουσίων των κ' έπει-
δή ναικάν πως τό ζήτημά τους εναγάρησε άπ'
την κακή τους διαχείριση, εξέλεξαν στά 1875
νέους. Οι νέοι πληρεξουσίοι τού νησιού ήσαν
πρόκειται σιδαστά, άσεραίοι χαρακτήρος και
δυσκαμπής πολιτικής συνέσεως. Οι νησιώ-
τες έβλεπαν πολύ σ' αυτούς.

Δυστυχώς όμως συνέβη ξαφνικά κάτι, τό
όποιο κανείς δεν περίμενε. Οι νέοι πληρεξού-
σοι, όταν έμαθαν την έξοργή τους, έδήλωσαν
ότι δέν δέχονται κατ' ούδένα λόγο μία τόσο
έκτροχη και βαρειά άποστολή.

Οι νησιώτες τούς θερμοπαράκαλεσαν, τούς
έπεισαν τού πατριωτικό τους καθήκον, μά οι
πληρεξουσίοι ήσαν άνένδοτοι.

Κατόπιν αυτού πλέον οι δυστυχισμένοι νη-
σιώτες έσπεσαν σέ μαζική άπόγνωση. Καμιά
έλπίς σωτηρίας δεν ύπήρχε. Μέ τούς νέους
φόρους τό νησί θ' άφανίζεταν. Χάος κ' ά-
ταξία.

'Ετσι είχαν τά πράγματα, κ' όλοι περίμε-
ναν πειά τό μοιραίο, όταν ξαφνικά συνέβη
κάτι τό άδόλοτο, τό άφάνταστο, τό πρωτο-
τυπικό.

'Η φιλίτιμες γυναίκες τού νησιού, βλέπον-
τες πού οδηγούσε τόν τόπο τους ή στενοκε-
ραία των πληρεξουσίων και ή άδράνεια όλων
των άλλων άνδρών, άποφάσισαν νά άναμ-
ψήν πειά αυτές ενεργώς στα πράγματα και
νά δώσουν ένα καλό μάθημα στο άσχημο φύ-
λο άπ' ενός και άπ' έτέρου στην Τουρκική
Κυβέρνηση, που ζήτησε νά τούς έξοντάση μέ
τίς νέες άδόσταχτους φόρους.

Συνενώθηκαν λοιπόν γρήγορα-γρήγορα με-
ταξύ των, θερήκαν όλες συμφωνίες και τό
κίνημα άποφασίστηκε.

'Ηταν 'Ιούλιος τού 1875.

Τό νησί ήταν ήσυχο και γαλήνιο. 'Όταν ξαφνικά σούσουρο και

κακό, φωνές και χλαγοή μεγάλη γέμισαν τόν αέρα.

Οι νησιώτες τάχασαν. Τί έγινε; Τί τρέχει; Μά ή άπορία τους δεν

κράτησε και πολύ. Είδαν σέ λίγο νά ροβολούν στην αγορά της πό-

λεως τρακόσιες γυναίκες, τίς ίδιες τίς γυναίκες τους, τίς μανάδες,

τίς άδελφές τους, άπλισμένες μέ ρούπα, μέ πέτρες, μέ σοβίλες!...

Τρομερό κ' άσυγκράτητο γυναικομάνι!...

'Η

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΛΟΣ, οἱ στρατιώτες ποδηλάτων καὶ βροτῶν τοὺς δύο Παρναγιά, ἀπελάσθηκαν καὶ ἐγκατέλειψαν τὸ μέγαρο Κολινῶ, πηγαίνοντας νὰ συναντήσουν τὸν δούκα τῆς Γαλιῆς. Πρὶν φύγουν, ἔσπασαν μερικὰ πιάματα γὰρ νὰ πούν ὅτι ἔβλεπαν τοὺς δούκας καὶ.

Ἔτσι ἀπόμεινε μόνος στὴν αὐλὴ, ὁ Μπέμ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ καταγιγνέσκει μὲ τὸ μαχαίρι ἐργὸν του.

Οἱ Παρναγιά, ἀκούγοντας τὴν φωνὴν τῶν στρατιωτῶν, πλησίασαν στὸ παράθυρο καὶ τοὺς εἶδαν πὺν ἔφηναν. Τότε ὁ γέρο ἱππότης ψιθύρισε μερικὰ λόγια στὸ γυῖο του καὶ ἀμέσως ἀνοῖξαν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχαν κατακρυφί. Μὰ πάλιν παρουσιάστηκε τότε μπροστά τους, τὴν ὁποία ἄρχισαν χωρὶς διαμαρτυρίαν νὰ κατεβαίνουν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μπέμ, ὁ ὁποῖος εἶχε τελεσίδικα περὶ ἀποφασιστικῶς καὶ πῆγε σφυρίζοντας νὰ πληθὴ ἀπὸ τὰ αἵματα, πὺν εἶχαν γεμίσει τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χέρια του.

Μὰ δὲν ἔπαυσε μὲ τὴν ἴδια κτηνώδη ἀμεριμνήσια στὴν αὐλὴ, ἐφαρμόζοντας βλεπόντας τὴν πόρτα τῆς κλειστής.

Ποῖος; ἔλεγε. Ποῖος; νὰ τὴν ἐκλεῖσε τάχα;

Μὰ πρὶν προφθάσει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν του, εἶδε τοὺς δύο Παρναγιά νὰ προχωροῦν πρὸς αὐτόν.

— Ἀ! ἔβλεπε ταραχμένους. Καὶ τραβήχθηκε πίσω.

Μὰ ὁ Ζάν, πλησιάζοντάς τον, τὸν ρώτησε μ' ἀπάθεια:

— Σὺ εἶσαι πὺν πέταξες ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ πτώμα τοῦ Κολινῶ;

Τότε ὁ Μπέμ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνελθὼν ἀπὸ τὴν πρώτη του ταραχὴ, τοὺς ἀπάντησε μὲ θρασύτητα:

— Ναί, ἐγώ! Γιατὶ μὲ ρωτᾷς;

Τὶ θέλεις;

Μὰ ἀπὸ τὸν ἀπάντησιν, ὁ Ζάν Παρναγιά τὸν ρώτησε πάλιν:

— Ἐπὶ τὸν ἐκδοκίμω;

— Ναί, ἐγώ, ἀπάντησε μὲ ἀναίδεια ὁ γέρος, κατὰβλόντάς τον στὰ μάτια.

— Μὲ τὴν σκώτωση; ἔβλεπε ὁ Ζάν.

— Μ' αὐτὸ! ἀπάντησε ὁ Μπέμ, καὶ τοὺς εἶδε τὸ μαχαίρι του, πὺν ἔβλεπε ἀνάμει ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ θύματος του.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελάει.

— Ἐννοῶ σὰς διώξω! ἐπρόθεσε ἀπειλητικῶς. Εἶνε καὶ πολλοὶ ἄλλοι χριστιανοί, σὰν καὶ μένα, πὺν θὰ σὰς διωθώσιν ὅπως σὰς δεῖξαι, βρομώσαντα, πωληροαρεταίσι!

Συγχρόνως ἄρχισε νὰ φροντίζῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν του:

— Βοήθεια!... Βοήθεια, φίλοι! Τρέξτε ἐδῶ! Αὐτὸ αἰετοῦ! Αὐτὸ αἰετοῦ!...

Καὶ καθὼς φώναζε, προσπαθῶν νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόρτα γὰρ νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ νὰ μποῖν μέσα οἱ δολοφόνοι, τὸν ὁποῖον οἱ ἀλλοδαμοὶ καὶ τὰ σφολιάματα ἀκούγοντο σὺν ὀρυκτῶν.

Ἀπόμεινε διώκων καρφωμένος στὴν θέσιν του, γιατί ὁ πατέρας Παρναγιά, ἀρπάζοντάς τον ἀπ' τὸ λαιμὸν, τὸν κράτησε ἀκίνητο καὶ τοὺς εἶπε:

— Μὴν κοινηθεῖς βίβια, ἄθλια! ἔχουμε νὰ κανονίσουμε ἕνα λογαριασμὸν μαζί...

Ὁ Μπέμ προσπαθῶν νὰ ξεφύγῃ, ἄλλα τὰ σκεδονία χέρια τοῦ γέρο ἱππότην τὸν ἐπαγγέλλον μὲ δύναμιν τρομερῇ. Στὸ τέλος, μισοπαγνημένος καὶ μὴ μπορῶντας περὶ νὰ μιλῇ, ἔβλεπε ἕνα νόημα, δηλώνοντάς ἔτσι τὴν ἵσχυράν του.

Τότε ὁ γέρο Παρναγιά μετρίασε τὸ σφίξιμόν του καὶ ὁ γέρος, ἀπὸ ἀνάσινε πρῶτα βραδί, ρώτησε τραυλίζοντας:

— Τὶ θέλετε ἀπὸ μένα;

— Ἀπὸ σένα; Τίποτε, τοὺς ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Θέλω μόνον νὰ ἀπαλλάξω τὸν κόσμον ἀπὸ ἕνα τέρας...

— Θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ δολοφονήσετε; ρώτησε τρέμοντας ὁ γέρος.

— Ἐμεῖς δὲν εἰμαστε ἀνάνδρουν δολοφόνοι, σὰν καὶ σένα, τοὺς

ἀπάντησε ὁ Ζάν. Ἐρεῖς σπαθί;

Ὁ Μπέμ, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, τραβήχθηκε πίσω ἕνα βήμα καὶ ἐξακολούθησε, ἐκράτησε σπᾶσι ἀμυντικῶς.

Συγχρόνως ὁ Ζάν Παρναγιά, ἀπὸ νὰ ἐξακολουθῇ αὐτὸς, πέταξε τὸ σπαθί του.

— Τὶ κάνεις; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του ἔφαρμαμένος.

— Ἀπὸ εἶνε τὸ κατὰλληλον ὅλο γὰρ νὰ τὸν σκοτώσω! ἀπάντησε ὁ Ζάν, παίρνοντας τὸ μαχαίρι, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Μπέμ εἶχε σπᾶσι τὸ ναυαρχο.

Ὁ Μπέμ, βλέποντάς το αὐτό, ἔγινε μὲ κτηνὴν χαρὰ, καὶ ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Μὰ δὲν ὁ Ζάν ἄρχισε τὴν ἐπιθεσί του, ὁ δολοφόνος τοῦ Κολινῶ, χλαίμασε. Ὁ ἀντίπαλός του ἦταν πράγματι τρομερὸς τὴν στιγμήν.

Ἐπὶ τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἦταν κατὰχλῶς, εἶχε ἄρχισιν νὰ τρέμῃ καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Πρὸς τὸν προσπαθῶν ν' ἀντεπαιθεῖ καὶ αὐτός, μὰ ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ ἐπιθετικὴν τὰ χτυπήματά του.

Τώρα ἡ ὀρμὴ τοῦ νέου ἱππότην εἶχε διπλασιαστῇ καὶ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ ἄγχιζε τὸ σπῆδος τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ὁ κρηνογενεὶς τῇ νύκτι τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου ναυαρχος Κολινῶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του. (Γκραβούρα τοῦ 16ου αἰῶνος, ἀπὸ Μάρκ Ντυβέλ).

Η ΤΙΤΡΕΙΣ

Βγαίνοντας ἔξω, οἱ δύο Παρναγιά ἄρχισαν νὰ διεκδικῶνται σπᾶσι πρὸς τὸ μέγαρο Μοναρχοῦ, γιατί φοβόντουσαν μήπως φθάσῃ ἀργά.

Μολοντὶ εἶχε ἔφημερος καὶ σφαγὴ ἐξακολουθοῦσε καὶ ἡ δὴ τῶν δολοφόνων περιεφέρονταν πρὸς τὸν δρόμον, διεκδικώντας αἷμα.

Σὲ λίγο, φτάνοντας πρὸς τὸν λαμπρὸν μέγαρον πὺν κατόντισαν, ὁ Ζάν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ζήτην ὁ Πεζοῦ! οὐρλιάζε τὸ πλῆθος πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Καὶ συγχρόνως ὁ Πεζοῦ ἔφραζε μέσα σπᾶσι φλόγες τὸ πῶμα κρατοῦσε καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὸ πῶμα τοῦ δούκα Κολινῶ.

— Σαράντα πῆραμε ὡς τώρα ἔτσι! εἶπε ὁ κακοήγους.

Ζήτην ὁ Πεζοῦ! βοηθῶντας πάλιν ἡ ἀμωδιφεῖς ἄρχισε ὁ πατέρας Παρναγιάν τραβήξῃ τότε ἀπὸτομα τὸ γυῖο γὰρ νὰ μὴν κινήσῃ καμμιὰ τρέλλα.

Ἔπειν ἀπὸ λίγες στιγμῆς, εἶδαν ἕνα ἄλλο ὄμοιο ἐπὶ τοῦ ἔδρανε ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ δούκα ντὲ λα Φόρ, τὸ ὁποῖο ἦταν κεκλιμένον.

Ὁ Ζάν τότε ἐπέμεινε νὰ μποῖν μέσα γὰρ νὰ ἰδοῖν τί εἶχε δεῖ. Πράγματι μῆτραν, ἄλλα μὴδὲς προσώρησαν λίγο, πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Παύσιν, σὲ ὅλα τὰ δωματία, στοὺς διαδρόμους, σπᾶσι αἷμα πῆρασαν πτώματα πὺν ἔβλεπε πὺν ἔτσι δὴ μισοκρύβει νὰ κινήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Ὁ Καπετὰν Τρομπέτας.

Μόνον ὁ κ. Προτοπαπόπουλος τὸν ἐνθουσίαζε λιγάκι. Φοιτητῆς τῶν γυναικῶν ἐπιστημῶν σπᾶσι Ἀθήνας ὁ κ. Προτοπαπόπουλος, νέος γέροντος σπᾶσι λαθροβία καὶ θνητογενὴ περιουσία τῆς προτελευταίας καὶ γνοῖσαν τὰς μετουσιώσεις τοῦ ἀζώτου καὶ τοῦ οὐροῦ, ὁποῖον περὶ νιτρικοῦ ἀργύρου μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνθουσίας, μετ' ἧ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αμοιβή του υπαρκτού α-παγορεύεται.
Παρακαλούμε δθεν τους αγα-πητούς μας αναγνώστες, δσάκις τον παρά το αναφέρουν άρεσας, (Εκ της Διευθύνσεως)

Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όφιν.

Πολλοί αναγνώσται μας μάς γράφουν ότι επιθυμούν να προμη-θευθούν τας εκδόσεις μας και να εγγραφούν συνδρομητάι του πε-ριοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για-νά τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμε-θα το αντίτιμον των συνδρομών, φύλλον, βιβλίον, Ημερολόγιον κλπ., εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα οιασδήποτε τιμής.

Χ. Ανδρ. (Φιλολογικόν ψευδώνυμον:) Μελ(ι)ρ(η)τον. Πάτρας. Μας γράφετε στην επιστολή σας, εκτός των πολλών και διαφόρων άλλων, και τα εξής:

«Αγαπητέ κ.κ.

Από πολλή καιρόν ασχολιέμαι στο να γράφω όλα τα είδη της λογοτεχνίας (ποιήματα, διηγήματα, πανηγυρικούς λόγους, διαλέ-ξεις, διαλόγους κλπ. κλπ.). Αποφάσισα όμως να μη γράφω και να μένω άγνωστος, και γιαυτό αποφάσισα να κάμω την εμφάνισή μου με ένα ποίημα και ένα διάλογο, τα οποία σμειώθητο είναι τα καλλίτερα της συλλογής μου ή οποία λένε φίλοι μου ότι είναι παρά-πολύ καλλή. Στο τελευταίο φυλλάδιο κατεκρίνετε το «Αφιέρωμα» του Γέντιεμαν. Έχετε άδικο γιατί και καλό να μην ήταν—πού-ταν πολύ καλό—έπρεπε να το δημοσιεύσετε για να δώσε μια ό-βοισι στο νέο αυτό είδος της λογοτεχνίας το οποίο ήταν ή άγνω-στο ή πολύ λίγο διαδομένο. Έτοιμάω και εγώ τώρα ένα αφιέρω-μα το οποίο θα σας στείλω την ερχομένη βδομάδα και το οποίο θα καταλήξη για την προκοπή της.

Αλλά δεν έχετε καθόλου δικιο, φίλτατε. Το ποίημα που απορρίψατε δεν ήταν καλό. Νά δώσωμε ευχαρίστως μιάν... «Θέοισι» στους νέους — δν υ σούα κι μάλ υ πάν — αλλά ν' αξίζουν κάτι και τα γραπτά τους. Έπειτα γιατί, Θεέ μου, καταπιστήκατε μ' όλα αυτά τα είδη του λόγου; Δεν έ-ρεπε πώς όποιος κυνηγάει πολλούς λαγούς και μάλιστα στη φιλολογία, δεν πάσαι κανένα. Το σημερινό π.χ. ποίημα σας δεν καλό. Το «δχι καλό» μέλι-στα δεν λέει τίποτα. Γιατί δεν είνε ποίημα αυτό. Είνε μακαρόνι, λαζάνι, τα-χινόσουπα, πράσο, μαγνησία Πελεgrίνου κι' ότι άλλο θέλετε. Και για να μην πούν πάλιν οι κακοί άνθρωποι πως ακούουμε τους νέους, ιδού το ποίημά σας, το κατ' εδφημασίον ποίημα:

ΑΥΤΟΜΟΑΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Το καλοκαίρι έφτασε
και δ χειμώνας πέρασε
τα πουλιά γυρίζουν και σκουίζουν
και οι έρωτευμένοι από χαρά κρούζουν
Οι έρωτευμένοι πάν περιπατο
Κι' εγώ μια μέρα ήμουν στο δάσος για περίπατο
Καθώς περπατούσα βλέπω έναν άνδρα κι' ένα κορίτσι
και κάνανε ζευγάρι
Πετώ ένα μπουκέτο και πέφτει στο χορτάρι
το πέφτει το κορίτσι και το φιλά
μωβ πετάει κι αυτή ένα και πέφτει στο γρασιδί
το περνω γώ και το φιλώ
Με βλέπει αυτή από μακριά
κι' αφίνει κείνον και έρχεται σε μέ
σε αγαπώ μωβ λέει σε αγαπώ
έκείνος με παρακαλεί
φρένα του λέω μη με σκοτίζης
(από δώ
φεύγει εκείνος και αυτοκτονεί!...
Κι' έρχομαστε στο διάλογο. Μα διά-
λογος είν αυτός; Διάλογος τριών
γυναικών: «Καλό μέρα σας. — Καλή
σας μέρα!». Αλλά χαλάει σας τέλος
πάντων. Ίδου και ο διάλογος (!) για
να εύχαριστήθητε και να λάβουν σχε-
τικώς γνώσιν και οι δυσπιστούτες πε-
ρι όλων αυτών:

ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΕΠΑΙΤΙΣ

Η σσηνή παρουσιάζει ένα
δωμάτιον καλὰ επιπλωμένο. Έ-
νας νέος πλούσιος κάθεται στο
τραπέζι και διαβάει. Αίφνης α-
νοίγει ή πόρτα και έρχεται μια
επαίτις (ζητιάνα) 17—18 ετών
δμοσφη και καλοντυμένη).
ΕΚΕΙΝΟΣ. Έξω από δώ!

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΦΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)

Διαχειριστής: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Εσωτερικού δι' εν έτος Δρχ. 200 Π. Έξωτερικού Δολλάρια 6
Εξωτερικού δι' εν έτος Δρχ. 100 Π. Έξωτερικού Δολλάρια 3
και δι' έτην την Αφρικήν και Βελγικόν Κογκά έτησίαν συνδρομή Σελίνια 30.
Αι επιστολαί και τα χρηματικά έμβόλια δέον ν' απευθύνονται προς τόν
Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Έν Αμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str(Apt.41) New
York city, εν Αγγλία—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και εν Βελγικώ Κογκό δ κ.
Γεώργ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την κατά φύλλον πώλησιν
του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' απευθύνονται
οι ενδιαφερόμενοι.

ΕΚΕΙΝΗ. Αιτηθήτε με κύριε ό
πατέρας μου είχε λεφτά αλλά τό-
ρα ήλθαν ληστές κα' μάς πήραν τα
λεφτά και σκότωσαν τόν πατέρα
και εγώ γυρίζω τώρα στους δρό-
μους καθώς με βλέπετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ. Δυστυχισμένο κορίτσι πόσο σε λυποῦμαι! Δες
συγγενείς:

ΕΚΕΙΝΗ. Έχω αλλά κανείς δέ με κυττάει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν αγαλιάζει και τη φιλεί). Αποδώ και
σε κυττάω εγώ, θές να γίνεις γυναίκα μου;

ΕΚΕΙΝΗ. Θέλω κύριε, πόσον σ' αγαπώ.

Τα μοιστορήματα που ζητάτε, τέλος, δεν έχουν εκδοεί σε βιβλίο
λετε τώρα και τη συμβουλή μας: Πάρτε να γράφετε. Σίστε ότι πε-
φαι Στάρκ και βολάει μην ξενατιάσετε πένα στα χέρια σας, πα-
ν εν έχοιτή ανάγκη, για να αλληλογραφήσετε ή να κάnete λογαριασ-
μολη ή τέχνη. Και ή επιτυχάνει κανείς ή πελαγώνει. Νικόκλι,
ταύθα. Το ποίημά σας, το «Νυκτοφιλήμα», όχι καλό. Και ιδού ή επι-
τυχία:

Σε κάποιο μέρος ήσυχο

και στίς νυχτός τη σιγαλιά,

σ' ελδοροστάτα μάγουλα

εδίδοντο φιλιά.

Μ' από το φόβο τρέμον οι καρ-

(δ.ές

και τα φιλιά εδίδοντο δειλά,

μήπως κ'εγώ δεν ξέρω πώς

τό μάθη ή μαμά.

Κ' ενώ τ' άγρει εφύσαγε

για ν' ανταλλάζουν φιλι

θερμό και μαγεμένο.

Διαβάστε, αγαπητέ φίλε, «Έλληνας ποιητής. Και μη βασίζεσαι
ακόμη τόσο νέος... Β. Ν. Σ., Ένταύθα. Μας γράφετε στην επιστολή

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Πρό Ζετίας τυγχάνω αναγνώστης σου. Απ' αρχής παρηγο-
ρην σεβαστήν αλληλογραφίαν σου, την και λίαν κομμοκομμο-
Μέχρι της στιγμής, είτε από φόβον, είτε απ' άλλον τινά
δεν επεχείρησα να αναγράψω το όνομά μου εις την τελευταία
και άλλην τινά σελίδα (ανάλογως της αποτυχίας ή επιτυχίας
συνεργασίας μου).

Τώρα όμως, υπό άλλων σκέψεων εμπνεόμενος, αποφάσισα
κάμω εν βήμα προς τα πρόσω. Δι' δ και σου στείλω εν
μου υπό τόν τίτλον «Σ' αγαπώ».

Θέλω, αγαπητό μου «Μπουκέτο» να το κρίνης με ειλικρί-
Δεν ενδιαφέρομαι διά την επιτυχίαν ή αποτυχίαν του, καθότι
είμαι (18 ετών) και διά ποιητής δεν προσίζομαι.

Το ποίημα τούτο είναι εν από πέντε (5), ίσης (κατ' έ-
ξιας, πάντα έγγραφα χθές εμπνευσθείς εκ της αναγνώσεως
ποιημάτων της Μυρτιώτισσας «Τα δώρα της αγάπης».

Το ποίημά μου, όπερ γράφω εις την τελευταίαν σελίδα,
φανή δι' δεν πρέπει εις τόν τίτλον του εκείνου, (καίτοι κα-
βαθώς εξεταζόμενον πρέπει) όντινα προκειμένου περι
σεως μεταβάλλεις ως σν δίκαιον νομίζεις.

Δυστυχώς, αγαπητέ κύριε, το ποίημά σας δεν είνε επιτυχέον. Είνε
τόλειον και τίποτε περισσότερον. Ίδου αυτό:

«Σ' ΑΓΑΠΩ» Η «ΤΗΝ ΓΙΑΤΡΙΑΝ ΣΟΥ ΖΗΤΩ»

«Δεν γνωρίζω της τόλμης το
Και δι' αυτό την συγγνώμη
Της καρδιάς μου το πάθος...
Δεν μπορώ να κυττάω...
Την γιατρίαν της ποθεί!

«Ως μεγάλο το τόλμημα παίρ-
«Η καρδιά μου διψά... Με
Δεν μπορώ να την δέξω...
Την γιατρίαν της ποθεί!

«Η καρδιά μου ζητά την για-
Που την έχ' ή καρδιά σου.
Στην ζωή λατρεύη!

Δεν γνωρίζω της τόλμης το
Την γιατρίαν της καρδιάς
Της καρδιάς μου το πάθος...
Δεν μπορώ να κυττάω!

Και τώρα θέλετε τη συμβουλή
Μη γράφετε στίχους. Σας το
θαρώς αυτό. Δεν επιτυγχάνετε
καθόλου στην ποίησι. Μα καλώς

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

ΑΝ. ΕΤ. ΜΕΤΑΞΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΒΟΛΩΝΙΑΣ (Ιταλία) 1931 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ — ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΥ (Αγγλία) 1932 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΙΜΗΣ — ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΚΡΕΠ «ΜΑΡΚΑΙΝ»

ΚΡΕΠ «ΡΟΜΑΙΝ»

ΚΡΕΠ «ΣΑΤΕΝ»

ΚΡΕΠ «ΖΩΡΖΕΤ»

Κ. Τ. Α.

ΔΕΚΙΜΑΣΑΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΡΕΠ «ΣΑΓΚΑΝ»

ΚΡΕΠ «ΣΑΙΓΚΟΝ»

ΚΡΕΠ «ΒΕΝΟΥΣ»

ΚΡΕΠ «ΜΠΕΓΚΑΛ»

Κ. Τ. Α.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

	Έσωτερ.	Έξωτερ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	15	20
ΓΟΡΑΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)	20	30
ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	20	30
ΕΦΗΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	15	20
Η ΣΟΝΙΑ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ	5	8
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ		

Άπαντα τ' άνωτέρω εκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και πωλούνται εις τὰ Γραφεία του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Όδός Δέκα 7.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α.Ε.
ΤΡΑΠΕΖΑ **ΤΡΑΠΕΖΑ**
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ **ΚΑΛΑΜΩΝ**
1879 **1918**

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ	ΚΑΛΑΜΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	ΜΕΣΣΗΝΗ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ	ΜΕΛΙΓΑΛΛΑΣ
ΣΠΑΡΤΗ	ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ	ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ
ΜΟΛΑΟΙ	

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ,,